

DR. JOHN COLEMAN



RATHSCHILD HANEDANLIĞI

Para, Güç ve İktidarın Sırları

Çevirmen: Mert Akcanbaş



DESTEK

Çeviri ve Tasarım

Çeviri ve Tasarım

Çeviri ve Tasarım

Çeviri ve Tasarım

Çeviri ve Tasarım

Çeviri ve Tasarım

DR. JOHN COLEMAN



RATHSCHILD HANEDANLIĞI

Para, Güç ve İktidarın Sırları

Çevirmen: Mert Akcanbaş



DESTEK

Livni Şahinde Arıyor

DESTEK @ ARASTIRMA

DR. JOHN COLEMAN

ROTHSCHILD HANEDANLIĞI



DESTEK YAYINLARI: 387
ARAŞTIRMA: 117

ROTHSCHILD HANEDANLIĞI / DR. JOHN COLEMAN

Kitabın orjinal adı: The Rothschild Dynasty

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Aslı Bahşi

Çevirmen: Mert Akçanbaş

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Hones

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4771-88-2

© Destek Yayınları
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel:(0212) 252 22 42
Fax:(0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)
twitter.com/destekyayinlari

DR. JOHN COLEMAN

ROTHSCHILD HANEDANLIĞI

Çevirmen: Mert Akçanbaş



ÖNSÖZ

Rothschild ailesinin hikâyesi genelde bir baba ve beş oğlunun yarattıkları büyük servet sayesinde istenmedikleri aristokrasiye giriş öyküsü olarak kabul edilir. Bazıları Mayer Amschel Rothschild'in kontrolüne bırakılan büyük serveti bir "fırsat" olarak görürken bazıları ise Mayer'in kendisine emanet edilen serveti kendi çıkarına kullanarak emanete hıyanet ettiğine inanır.

Ne denirse densin Mayer Amschel'e emanet edilen servetin onu eskicilikten dünyanın güç merkezine taşıdığı açıktır. Mayer Amschel Rothschild'in yaşadığı dönemde medeni hukuk Yahudilerin yaşadıkları toplumla aralarına kalın bir duvar çekmektedir. Hatta o dönemde Yahudi olmayanların bile sınıf farkı yüzünden yönetici aristokrasiye girmeleri olanaksızdır.

Rothschild hanedanının inanılmaz macerasına başladığı Frankfurt'ta sınıf ayrımı kesin çizgilerle belirlenmişti. Mayer Amschel Rothschild az eğitilmiş, soyadı olmayan ancak dinine çok bağlı, inançlı bir adamdır. Aile Frankfurt Yahudi gettosunda sıradan bir burjuva evinde yaşamını sürdürür.

Bazı eleştirenlerin "kurnaz" olarak değerlendirdiği Mayer Amschel Rothschild kendisini aşağılayan aristokrasinin tepesine ulaşabilmesini bazılarının "iyi talih" (ya da bakış açısına göre "kötü talih") dediği Hessen prensiyle tanışmasına borçludur. Bu tanışma olmasa Mayer Amschel paçavralar içinde yaşayan çulsuz bir eskici olmaya devam edecektir. Yahudilerin aşağılandıkları Frankfurt ve Avrupa'da Mayer Yahudi kökenini hiçbir zaman saklamamış tam tersine Yahudi olmaktan her zaman gurur duymuştur.

O zamanlar Avrupa'nın en medeni ülkesi olan İngiltere'de bile Yahudi

karşıtlığı çok keskindir. İngiltere'deki önemli kişiler ve eğitimli insanlar bile Yahudilere hakaret edilmesine karşı değillerdir. Örneğin Lord Gladstone, Disraeli'ye "Rothschild'lerin çömezi" diye hitap eder, ona "açgözlü Yahudi" derdi. Wilberforce Piskoposu Edward Freeman ise Disraeli'ye "Doğu Yahudisi" diye hitap etmekteydi. Bismarck'ın kendisine "İbrani büyücüsü" dediği Disraeli'ye Carlyle ise "Aptal Yahudi Oğlanı" ismini takmıştı.

Bu örnekleri 18. ve 19. yüzyıllarda güç ve parayı ellerinde tutan eğitimli insanlar arasında bile Yahudilere karşı nasıl bir önyargının var olduğunu göstermek için verdim. Bazı tarihçiler Rothschild'lerin kendi tarihlerini ve gücü ele geçirme serüvenlerini uydurduklarını söyleseler de bu ailenin varlığı dünya tarihinde önemli değişikliklere yol açmış, Avrupa ülkelerinin ekonomik ve politik hayatında –kendileri kabul etmese bile– önemli değişikliklere neden olmuştur.

Birçok insanın aklında Rothschild ismi "büyük servet" anlamını çağırırsa da bu servetin getirdiği gücü kavrayan çok az kişi bulunur. Rothschild'ler servetlerini rahat yaşamak için değil bütün ulusların güç odaklarını yönetmek böylece günümüze kadar ulusları kontrol etmek için kullanmışlardır. Rothschild'ler kendi dünyalarında diğer insanlardan izole şekilde yaşamayıp dünyadaki milyonlarca insanın hayatını etkilemişlerdir. Örneğin Lionel Rothschild kendisini ender bulunan biri gibi görmektedir ve belki de bu doğrudur. Kardeşleri gibi kendisi de çok zengindir ancak ne kadar zengin olduğu konusunda hiçbir bilgi bulunmamaktadır. Rothschild ailesinin serveti hakkında bir şeyin düzeltilmesi gerekirse bu da Rothschild'lerin zenginliklerini bulundukları ülkelerde yarattıkları enflasyona borçlu olmalarıdır. Aile enflasyon zengini değildir ve bu ailenin güç, servet tutkusunun kaynağı bilinmemektedir.

Avrupa'nın, İngiltere'nin hatta bütün dünyanın gizli yöneticisi olan bu ailenin güç düşkünlüğünü anlamak için onların beyinlerinden geçenleri tahmin etmekten ve avantajlı yanlarını bulmaktan başka bir yolumuz bulunmamaktadır. Örneğin ailenin inanılmaz yükselişinde İrlandalılarda olan güzel konuşma ve görünüş avantajları yoktur. Tam tersine aile çirkin ve kaba bireylerden oluşmaktadır. Mayer Amschel Almanca ile Lehçe karışımından

oluşan kaba bir Yiddiş dili kullanmaktadır.

Bu adamın çocuklarına sağladığı eğitim temel sinagog okulu eğitiminden öteye geçememiştir ve “Aydınlanma” hareketinin tüm Avrupa’yı kapladığı bu çağda Frankfurt Yahudilerine entelektüel düşünce yasaktır.

Mayer Amschel Talmud’un öğretilerine gerçek bir şekilde bağlı kalmış ve çocuklarını da öyle eğitmişti. Şöhret ve zenginlik Mayer’in yaşam tarzını değiştirmemiş, kendisi ve oğulları zenginliklerinin zirvelerinde bile elbiselerini yırtılana kadar giymeye devam etmişlerdir.

Aile hakkında British Museum’da pek çok iğrenç ve aşağılayıcı belge bulunmaktadır. Örneğin bir belgede Cherep-Spiridovich, Mayer Amschel’in iç çamaşırlarını hiç değiştirtmediğini, eriyip gidene kadar aynı iç çamaşırlarını giydiğini söylemektedir. John Reeves, Demanchy ve Spiridovich adlı yazarlara göre ise 1770’lerden beri çıkan savaşlar ve dökülen kanların en az yarısında bu ailenin rolü vardır.

Chicago Tribune editörü gibi diğerleri de aileden şüphelenmekte ancak adını koyamamaktadırlar. *Chicago Tribune* 22 Temmuz 1922’de şöyle yazmaktadır:

“Bizim devlet adamlarımız onların yanında çocuk kalıyor. Dünya olaylarında bize birçok defa yer teklif edildi. Bizim kucagımıza bırakıldı ama aptallıktan reddettik.”

Asıl soru şudur: “Biz mi reddettik yoksa bir güç bizim inisiyatif almamızı engelledi mi?” Alman filozof Nietzsche *Günün Şafağında* adlı eserinde şöyle der:

“Gelecek yüzyıl, Yahudilerin akıbetlerini belirlediklerine şahit olacağız. Çok açık ki onlar zarlarını attılar ve Rubicon’u geçtiler. Onlar yeni yüzyılda ya Avrupa’nın efendisi olacaklar ya da daha önce Mısır’ı kaybettikleri gibi Avrupa’yı da kaybedecekler. Eğer çok açgözlüce davranmazlarsa, Avrupa bir gün olgun bir meyve gibi ellerine düşecektir.”

Nietzsche konusunda uzman olanlar filozofun Rothschild’lerden bahsettiğini söyleseler de kanıtları yoktur. Ancak bu sözlerin ünlü ailenin durumuna benzediği açıktır.

Rothschild ailesinin sırlarının birçoğunun gizli kalacağı ve hiçbir zaman

açığa çıkmayacağı konusunda hemen herkes hemfikirdir. Bu gizliliğin getirdiği bezmişlik Fransız devlet adamı Lamartine'in sözlerinden anlaşılmaktadır:

“Her tür boyunduruğu kırmak istiyoruz ama bize ağırlık yapan ancak görünmeyen bir boyunduruk var. Bu nereden geliyor? Kimse bilmiyor ya da kimse söylemiyor. Gizli cemiyetler üyesi bizler bile bu sırrı bilmiyoruz.”

Fransız Dışişleri Bakanı G. Hanotouks 1878'de bu gizli eli şöyle tanımlamaktadır:

“Politikayı yöneten ve diplomasi kartlarını dağıtan gizli güç.”

Aslında bu sırların birçoğu Disraeli'nin romanı *Coningsby*'de Rothschild'lerin yaptıklarıyla ilgili olarak açıklanır. Disraeli birçok gerçeği kurgu gibi gizlese de kitaptaki Sidonia karakterinin Lionel Rothschild olduğuna şüphe yoktur. *Coningsby*'de ailenin faaliyetleri kurgu şeklinde anlatılır:

“On dokuz yaşındayken Sidonia amcasıyla Napoli’de yaşamaktaydı ve babasının bir akrabasıyla Frankfurt’a uzun bir gezi yapmıştı. Paris ile Napoli arasında Sidonia iki yıl geçirdi. Onun aklına girmek imkânsızdı. Samimiyeti sadece kesin olarak yüzeyseldi. Her şeyi gözlemlemekteydi ama tartışmalardan çekinmekteydi. Duyguları olmayan bir adamdı.”

Karl Rothschild Napoli’de, Mayer Amschel ise Frankfurt’ta yaşamışlardır. Bu yüzden Sidonia’nın Lionel Rothschild olduğunu tahmin etmek pek de zor değildir. Böylece, *Coningsby*’nin Rothschild’lerle ilgili yazılmış en isabetli ve doğru kitap olduğunu söyleyebiliriz.

KİTAP HAKKINDA AÇIKLAYICI NOT

Eserimde kullandığım referans ve kaynaklar metin içinde yazılmışlardır. Bunu okuyucunun uzun ve ayrı dipnotlarıyla uğraşmasını önlemek için yaptım.

Kitabımdaki bu özellik Victoria dönemi yazarların sıkça kullandıkları ve okuyucuların metni anlamaları açısından işlerini kolaylaştıran bir yöntemdir. Umarım sizler de geleneksel dipnot tarzı yerine kullandığım yöntemi pratik bulursunuz.

Kitabım hakkında diğer bir önemli nokta ise, eserin Yahudi karşıtı ya da Yahudi düşmanı bir belge olmayışıdır. Bu kitap Yahudiliğini saklamayan bir aile hakkında yazılmıştır. Kitabı ailenin Yahudiliğinden bahsetmeyerek yazmak Zulu Kralı Çaka hakkında bir kitap yazıp bu kişinin zenci olduğunu belirtmemeye benzer.

ÇULSUZ BİR TÜCCARIN DÜNYANIN EN ZENGİN ADAMI OLUŞU

Uluslararası bankacılıkta Rothschild ismi kadar iyi tanınan bir isim yoktur ancak aile hakkında çok az şey bilinmektedir. Bu aile hakkında efsaneler ve güzel hikâyeler bulunsa da kralları, dükleri, piskoposları meta gibi satın alan, tarihin akışını değiştiren ve işleri bittiğinde insanları giyilmiş elbiseler gibi bir yana atan bu ailenin gerçek karakterini kimse bilmemektedir. Halbuki bu aile Avrupa, Uzakdoğu ve Amerika'da devrimlere, savaşılara neden olarak dünyanın görünümünü değiştirmiştir. Bu kitabın amacı Rothschild tarihini inceleyip dünya hakkındaki planlarını ortaya çıkarmaktır. Rothschild'ler Yahudi'dir ve bunu hiç saklamamışlardır.

Tarih boyunca Hindistan'dan Babil'e, oradan Filistin'e kadar para konusu Yahudilerin işi olmuştur. Frankfurt, Londra, New York ve Hong-Kong'daki para piyasalarını her zaman Yahudiler yönetmişler ve 1917 yılında bütün dünyaya yayılmışlardır. Londra, Paris ve New York'taki menkul kıymet borsalarında Yahudiler işin omurgasını oluşturmuşlardır. Değerli madenler, elmas ve döviz piyasaları her zaman Yahudilerin kontrolünde olmuştur. Bunları ekonomik gerçeklerdir ve Yahudiler de bu gerçekleri kabul etmektedirler. 1910 yılında İngiltere Almanya'ya savaş açacağı zaman Yahudi finansörler dünya finans merkezlerinde Rothschild'ler ve ortak kurumları olarak konuşlanmışlardır. Aile Fransa'da Rothschild, Fould, Camondo, Pereira ve Bischoffheim'ler; Almanya'da Rothschild, Warschauer, Mendelssohn, Bleichroder'ler; İngiltere'de Sassoon, Stern, Rothschild ve Montague; Uzakdoğu'da Sassoon; Rusya'da Gunzburg ve Amerika Birleşik Devletleri'nde J. P. Morgan, Kuhn Loeb, Seligman, Speyer, Warburg ve

Lazard Freres olarak faaliyet göstermektedir.

Tüm saklama ve önemsizleştirmelere rağmen finans dünyasının tepesinde Rothschild ailesi bulunmaktadır. Rothschild'leri eleştirenler Morgan ve Kuhn Loeb'in Rothschild'lerin önündeki paravan firmalar olduğunu söylemektedirler. Açıkçası tüm ünlü bankaların Rothschild ailesiyle ilintisi bulunmaktadır.

Büyük bankerler Rothschild'lerle olan ilişkileri ve ihtiyatlı tutumlarıyla pek çok ekonomik fırtına atlatmışlardır. Rothschild ailesinin kurucusu Frankfurtlı tüccar Anselm Moses Bauer'in oğlu Mayer Anselm Bauer'dir (Rothschild). Büyükbaba kırmızı bir kalkan logosu altında eskicilik, rehincilik yapmakta ve ufak çaplı tefecilik işleriyle uğraşmaktadır. Daha sonra ailenin soyadı olarak benimseyeceği kırmızı kalkan Almanca'da Rothschild şeklinde söylenir. Ailenin ilk işyeri 550 Yahudi ailenin yaşadığı Frankfurt gettosunda yani Judenstrasse'de bulunmaktadır.

Mayer Amschel (Rothschild) 1743'te ailenin kuşaklardan beri yaşadığı Frankfurt'ta doğdu. British Museum kayıtlarına göre aile 16. yüzyıldan bu yana bu şehirde yaşamaktadır ve 18. yüzyılda büyük bir grup halini almıştır.

Yaptığım araştırmalarda Mayer Amschel'in 10 yaşından beri içine girdiği ufak çaplı tefecilik işini ailenin yirmi kuşaktır yaptığını tespit ettim. Aile, Almanya o zamanlar 350 değişik prenslikten oluştuğu için tam bir döviz bankacılığı yapmaktadır. O tarihlerde Frankfurt'ta Yahudilerin Hristiyanların işlerini yapmaları yasaktır. Yahudilerin o tarihlerde adaletsiz uygulama ve kısıtlamalar altında oldukları bilinen bir gerçektir. Mayer Amschel babası ve annesiyle uyduruk bir gecekonduda yaşar ve 1775'te Avrupa'yı kasıp kavuran çiçek hastalığı salgını yüzünden ailesini kaybeder. Mayer'in akrabaları kendisini Furth'taki bir haham okuluna yazdırırlar. Ancak Mayer'in uzun yıllar okumak için ne sabrı ne de isteği vardır. Üç yıl sonra yani 13 yaşındayken tek başına ayakları üzerinde durmaya başladı.

Mayer Amschel daha sonra. Hannover'e giderek Oppenheimer ailesinin bankasında önemsiz bir işe girdi, bundan altı ay sonra ilk terfiini aldı. Mayer'in bankacılıkta başarılı olmak için bölgenin prensinin koruması altında olmak gerektiğini çözmesi fazla zamanını almadı. Altı yıl sonra

Hannover'den ayrılıp Frankfurt'ta döndü ve 1770 yılında Gudule Schnapper'le evlendi.

Mayer ve Gudule (Gutta), Mayer'in babasının rehin dükkânının üst katında oturmaya başladılar. Eskici ya da rehinci olarak topladığı pek çok eşya, resim ve mobilyaları kaldırımda sergileyerek yaşamını kazanmaya çalışıyordu. Aslında burası “bankacılığın baronlarının” ya da dünya finans devlerinin yani politik liderleri, devlet adamlarını ve kralları kontrol edenlerin doğduğu bir yer olacaktı. Mayer ve beş oğlu konuşmalarını ailenin yemek için toplandığı ve Spiridovich'in *Açıklanan Tarih*'te söylediği gibi kirli bir masanın etrafında yaparlardı.

Finansal dünyanın oğulları arasındaki dağılımı Mayer'in en sevdiği konuşma konusuydu. Baba Charlemagne'in dört torunu, Roma imparatorlarının nasıl dünyayı yönettiği ve oğulları için düşündükleri hakkında konuşurken evin beş kızı konuşmalara dahil edilmezlerdi. Büyük Karl (Charlemagne) [742-814] bir seksen boyunda, güçlü fiziğe sahip, Yunanca ve Latince'yi çok iyi konuşan tam bir Alman'dı. Frankların kralıydı ve 800-814 yılları arasında Roma imparatoru olmuştu. Aslında Mayer Amschel “Roma”yla ilgili her şeyden daha sonraki yıllarda Sir Alfred Mond'un *Yahudilerin Dünya Savaşı*'nda bahsettiği gibi Bolşeviklikten nefret ettiği kadar nefret ederdi. Samuel Gompers 1 Mayıs 1922'de *The Chicago Tribune*'de Mayer Amschel'in Bolşevizm hakkında şöyle düşündüğünü yazıyordu:

“Dünyada hiçbir şey Bolşevik despotluğu rejim olarak tanımak kadar medeniyet düşmanlığı olamaz. Alman ve Anglo-Amerikan bankerlerin destekleyici politikaları Bolşevikliğe giden yoldaki en tehlikeli elementlerdir. Bolşeviklerin arkasında onları destekleyen milyonlarca dolar tutarında fon bulunmaktadır.”

Aslında Mayer'in Bolşeviklere duyduğu nefret yaşadığı ortamın gerçeklerinden biraz uzak olabilir, çünkü 1762'den beri Frankfurt am Main, Kutsal Roma-Germen imparatorlarının seçildiği ve taç giydikleri şehir olmuştur. Ve Mayer Amschel Katolik Kilisesi'nin Bolşevizm'in en büyük düşmanı olduğunu bilmektedir. Bazı tarihçiler Mayer'in düşmanlığının

Bolşevizm'den çok Rusya'ya karşı olduğunu söylemektedirler. Çünkü Rusya Avrupa'nın en büyük Hristiyan devletidir ve Yahudiler bu ülkede çok acılar çekmişlerdir.

Masanın etrafında Mayer oğullarına servetlerini ailede tutmalarını ve dışarıdan kimseyle evlenmemelerini söylüyordu. Onlara İbrani Yasası “Neşek”; yani “faiz”i açıklar ve faizin İbraniler dışındaki kişilere uygulanması gerektiğini anlatırdı. “Neşek” İbranice’de “ısırık” anlamına da gelmekteydi. Mayer’e göre işlerinde gizlilik çok önemliydi ve aile dışında hiç kimse ne kadar paraları olduğunu bilmemeliydi. Yazar John Reeves kitabı *Rothschild’ler: Ulusların Finansal Yöneticileri’nde Maskesi Düşmüş Kabala* kitabından alıntı yaparak şunları söylüyordu:

“Beş oğul Avrupa’nın beş başkentinde işlerine başladılar ama birlikte çalışmaktaydılar. 1812’den beri Rothschild’lerin işleri o kadar çok, değişik ve aralarındaki ilişkiler o kadar giriftti ki bunları çözmek çok umutsuz bir çabaydı. Rotschild imparatorluğu kurucularının başarısı dünyanın rahatsız durumundan kaynaklanmaktaydı. Mayer Amschel Napoléon kadar talihli bir kişiydi.”

Mayer Amschel: Beş oğlu ve beş kızı vardı.

Anselme Mayer: 1773’te doğdu ve Eva Hannau’yla evlendi.

Salomon Mayer: 1774’te doğdu ve Caroline Stern’le evlendi.

Nathan Mayer: 1777’de doğdu ve Hannah Levi Barnet Cohen’le evlendi.

Carl: 1788’de doğdu ve 1806’da Adelaide Herz’le evlendi.

Jacob (James): 1792’de doğdu, kardeşi Salomon’un kızı yani yeğeni Betty’yle evlendi.

Anselme’nin en büyük oğlu Prusya Kraliyet Ticaret Privy Konseyi nişanını aldı ve Bavyera saray bankeri oldu.

Bugün pek de önemli bir başarı olarak gözükmese de o zamanlar Alman toplumunda katı bir kast sistemi vardı ve sıradan bir insanın soylular için ayrılmış bu unvandan yararlanması olanaksızdı. Yahudiler için ise böyle yüksek bir mevki hayal bile edilemezdi. Salomon Mayer bir şekilde kendini Avusturya’nın fiili yöneticisi Prens Metternich’in yakın çevresine sokmayı başarmıştı.

Beş kız evladın iş hakkında ne söyleyecekleri bir söz, ne de söz söylemeye hakları vardı. Kızlar çoğunlukla ailelerce uygun görülen evlilikler yapmışlardı. Yazar John Reeves'e göre:

“Rothschild’lerin hareketleri herkes tarafından dikkatle izlenmekteydi. Halk için bu ailenin kararları ve hareketleri devlet büyüklerinin karar ve hareketleri kadar önemliydi. Ancak ısrarlı bir araştırmacının tespit ettiği gibi Rothschild ailesinin bütün fertlerinin isimlerini soyağacı silsilesi içinde bilmek imkânsızdır.” (Rothschild’ler: Parasal Hükümdarlar)

Londra’daki British Museum kayıtları ve General Kont Cherep-Spiridovich’in *Açıklanmış Tarih* adlı kitabına göre Mayer Amschel ölüm döşeğinde çocuklarını bir araya toplamış, Talmud okumuş ve onlara bir arada kalıp birbirlerinden ayrı hiçbir şey yapmayacakları konusunda yemin ettirmişti.

MAYER AMSCHEL VE BEŞ OĞLU TURNAYI GÖZÜNDEN VURUYORLAR

Oppenheimer'lerin bankasında çalışırken Amschel geçmiş yüzyıllar öncesine dayanan ve çok önemli bir aileden gelen Hessen-Kassel prensine yakın olan General Baron von Estorff'la tanışmıştı.

Armstrong'un *Rothschild Para Tröstü* kitabına göre Prens IX. Wilhelm'di. Kont Cherep-Spiridovich'e göre Amschel, Hessen-Kassel prensinin memuru oldu.

Söylendiğine bakılırsa Mayer, von Estorff'un yararına ancak çalıştığı Oppenheimer'lerin bankasının zararına işlemler yapmıştı ama bu olayın detaylarını bilmiyoruz.

British Museum'da yaptığım araştırmalara göre Mayer'in Prens Wilhelm'le ilk yakınlaşması onun finans danışmanı olmasıyla başladı. Karl Budurus'a göre, "Rothschild'ler hırslarının peşinden sabırlı ve gizli bir biçimde koşullar ve karşılıklı yardımlaşmayla amaçlarına ulaştılar".

Üzerinde çalıştıkları planın ayrıntıları hiç açığa çıkmadı. Ancak *Yahudi Ansiklopedisi 1905-1909*, c. X, s. 499 buna biraz ışık tutmaktadır:

"Daha sonra Amschel Hessen-Kassel Prensi X. Wilhelm'in temsilcisi oldu. Prense babasının ölümüyle Avrupa'nın en büyük serveti (tahminen 40 milyon dolar) miras kalmıştı. Bu servet Amerika'daki devrimi bastırmak için İngilizlere kiralanan askerlerden elde edilmiş paralardan gelmekteydi.

Haziran 1806'daki muharebeden sonra prens geride 600.000 pound (yaklaşık 3 milyon dolar) tutarındaki bir meblağı Mayer Rothschild'e emanet bırakarak Danimarka'ya kaçtı. Efsaneye göre bu paralar şarap fıçılarında saklanmıştı ve Frankfurt'u ele geçiren Napoléon'un askerlerinin gözünden

kaçmıştı. Yine efsaneye göre bu meblağ sahibine daha sonra iade edilmişti. Gerçekler daha az romantikti.”

İncelediğim belgelerde “prens” böyle biliniyor ve fiçılardaki parayı kazanma tarzı gibi fazla titiz davranmadan Mayer’e büyük bir para emanet ederek kaçıyordu. Prensın babası savaşta paralı askerleri en çok para veren tarafa kiralamaktaydı.

Asker kiralama işinde vatandaşlar önce hükümdarlarıyla kontrat yapıyorlar, prens ise askerlerin kiralandıkları askeri operasyon başlamadan önce kiralayanlardan peşinat alıyordu. Kiralık askerlere aylık ödemeler yapılır, yaralananlar ve ölenlerin ailelerine ekstra ödemelerde bulunulurdu. Kira sözleşmesi barış sonrası bir yıl daha devam etmekteydi.

Bu işte en büyük müşteri yılda kiraladığı 10.000-15.000 askerle İngiliz hükümetiydi. Her ne kadar kanıt olmasa da bu işin beyni Amschel olmalıydı. Çünkü askerler için yapılan kira ödemelerinin tümü prensin yurdu Kassel’e gitmek yerine İngiltere’de kalıyor ve yatırımlara dönüştürülüyordu. Faizler ise –Amschel’le görüşerek– prensen ödenmekteydi. Paranın Kassel’e aktarılan kısmı da ihtiyacı olan prensliklere faizle satılıyordu. Kassel’e gelerek faizle satılan paralar üzerinden prensin serveti gittikçe artıyordu. Bu arada prens Avrupa çapında posta tekeline sahip Thurn ve Taxis prensleriyle ilişki kurdu. Para kazanma işinin büyük bölümünü yapan paralı askerler sadece söz verilen parayı almaktaydılar ve arkalarından yapılan anlaşmadan hiçbir şey kazanmıyorlardı.

Thurn und ve Taxis prensleri (300’ler komiteleri üyeleri) önce Prens Wilhelm sonra Rothschild’ler için casusluk görevi karşılığı ganimeti paylaşmaktan çok memnundular. Bunu önemli mektupları açıp okuyarak, Wilhelm’e okudukları hakkında öğütler vererek, borçlu olanların aleyhine Wilhelm ya da Mayer Amschel’in isteğine göre mektubu hızlandırarak veya yavaşlatarak işlerini sürdürmekteydiler. (Thurn und Taxis aileleriyle ilgili detaylar için *Komplocular Hiyerarşisi 300’ler Komitesi* 4. baskıya bakınız.)

Bu gerçekler Amschel’in işe nasıl başladığı konusunda romantik hikâyelerden daha farklıdır. Konunun uzmanları gerçeklerin ansiklopedilerde söylenenlerden çok daha farklı olduğunu söylemektedirler. Cherep-

Spiridovich paranın Prens Wilhelm'e hiç gelmediğini ve Amschel tarafından çalındığını söylemektedir. *Rothschild Para Tröstü*'nün yazarı Armstrong şöyle der:

“Gerçekler daha az romantikti çünkü Mayer Amschel Rothschild parayı zimmetine geçirmişti. Para baştan lekeliydi ve İngiliz hükümeti tarafından prence Amerikan Devrimi'ni bastırmak için kiralanan askerler karşılığı ödenmişti. Önce Wilhelm Hessen tarafından askerlerden çalınan para daha sonra Mayer Amschel tarafından bir kere daha zimmete geçirilmişti. İki kere çalınan para Rothschild'lerin muazzam servetlerinin kaynağıydı. Rothschild'lerin sahip olduğu yüzlerce milyar doların hak ederek kazanılmış bir doları dahi yoktu. Mayer Amschel Rothschild paraları şarap fıçılarına koymak yerine ailenin Londra'daki kolunu kurmuş olan oğlu Nathan'a, Londra'ya göndermişti.”

Bu büyük ihtimalle Nathan'ın kurduğu aile bankası N. M. Rothschild and Sons'ın temellerini atan paraydı. Armstrong devam ediyor:

“Ekstra hizmetleri karşılığında Amschel İngiltere tahtının temsilciliğine atanmış, böylece gizlenmeden seyahat etme hakkını kazanmıştı. Thurn ve Taxis prensiyle olan ‘ortaklığı’ kendisiyle rekabet eden bankerlerin hakkında çok değerli bilgiler edinmesini sağlıyordu. Nathan Rothschild 800 milyon altını Doğu Hint Şirketi'ne yatırdı, çünkü Wellington'un yarımada seferinde paraya ihtiyacı olacağını biliyordu.”

Rothschild'ler bu şekilde en az dört değişik kâr sağlamıştılar:

1. Wellington'dan 50 sente alınan senetleri 1 dolara satarak edilen kâr.
2. Wellington'a altın satarak sağlanan kâr.
3. Wellington'dan altını geri satın alırken elde edilen kâr.
4. Altınları Portekiz'e naklederken elde edilen kâr.

Bu büyük servetin başlangıcıydı. Amschel'in hikâyesi bir banka memurunun sınıfları ayıran sosyal bariyerleri nasıl aştığını gösteren bir klasikti. British Museum'daki dokümanlara göre:

“Prens çok açgözlüydü ve kendisine babası VIII. Wilhelm (İsveç kralının kardeşi) tarafından bırakılan servetin nasıl arttığı onu ilgilendirmiyordu. II. Friedrich yani Prens IX. Wilhelm'in babası von Estorff'tan Amschel'in

kabiliyetlerini duymuştu ve bu adamı saflarına katmayı istemişti.”

Amschel, II. Friedrich’le olan ilişkisini gizlemişti ama yaşlı Prens etkisini milyonlar kazanırken ve politik ataklarında hep kullanmıştı. Hessen prensinin temsilcisi olarak Amschel 1802’de Danimarka hükümetine 10 milyon taler borç vererek ilk kez hükümetlerle çalışmaya başlamıştı. O zamanlar bilinmese de para prensin ailesinin muazzam servetinden gelmekteydi.

Amschel, II. Friedrich’e payını verdiğini söylese bile öyle yapmamıştı. Bu işten sonra Rothschild’lerin kaderi finans ve bankacılık tarihinde bilinen en büyük başarı öyküsü haline gelmişti.

II. Friedrich ölünce yerine IX. Wilhelm geçmişti. Prens daha sonra 1785’te Elektör I. Wilhelm ismini aldı. Bu zaman zarfında Amschel “maliye bakanı” olmuştu ve ailedeki her kesi tanıyor, onların sırlarını biliyordu.

Amschel ve I. Wilhelm 1743’te doğmuşlardı. Amschel gerçek servetini saklıyor, hep aynı eski püskü elbiselerini giyip fakirmiş gibi davranıyordu. Elektör I. Wilhelm’in servetinin memuru olduğunda Amschel’in serveti büyümekte ancak patronunki azalmaktaydı. Fransız General Hoche’un Koblenz’i ele geçirmesi, 1794 yılında Elektör Wilhelm’in kaçmasına sebep oldu. Yanlış işlerinin (aslında bunlar Amschel’in planlarıydı) ortaya çıkacağından korkan Elektör I. Wilhelm kaçtı ve kontrolü Amschel’e bıraktı.

Bu Rothschild’lerin nasıl servet edindiklerinin gerçek hikâyesiydi. Rothschild’lerin hikâyesi emanet alım satımı ve akıllı spekülasyonlar gibi romantik peri masallarına benzemiyordu aslında. Servetleri Mayer ve bu beş oğlunun dehasının ürünü olarak değil hırsızlık sonucu elde edilmişti. Mayer 12 Aralık 1812’de Frankfurt’ta öldü ve mirasını öğütleriyle beraber beş oğlu ile beş kızına bıraktı.

ROTHSCHILD'LER AVRUPA YÜKSEK SOSYETESİNE GİRME HAKKI KAZANIYORLAR

Mayer'in parasının büyük kısmını oğullarına azını da kızlarına bırakması kendisinin ve oğullarının kadınları zincirde zayıf halka olarak gördüklerini kanıtlıyor. Bu ailede kadınlar aile içinde iş amaçlı ayarlanmış evlilikler yapmaktaydılar. Diğer bir deyişle evlilikler iş fırsatları için ayarlanmaktaydı.

Mayer'in aklında kadın-erkek eşitliği diye bir şey yoktu. Modern zamanların sosyalist öncülüğünde kadın-erkek eşitliği ve kadınlara eşit haklar Yahudi olmayan kadınlara yüzlerce yıl sonra gelecekti. Amschel Avrupa'daki ülkeleri ekmek gibi parçalara ayırmıştı ve oğullarını "bölgeleri" olacak olan Almanya, Avusturya, İngiltere, İtalya ve Fransa'ya yerleştirmişti.

Mayer daha sonra akrabası olan Schoeneberg adlı bir adamı Amerika'ya yolladı. Bu kişi Amerika'da August Belmont adıyla bilinecekti. Bu adam yasama organını Merkez Bankası'nın kurulması için yöneten el olacaktı.

Rothschild'in önemli şehirler olan Paris, Napoli, Viyana ve Londra'ya yerleştirdiği oğullarının ilgi alanı uluslararası finans ve bankacılıktı. Tüm işlemler oğullardan birinin yakın gözetiminde sürüyordu. Belmont ise bankacılık ve Demokrat Parti politikalarıyla yakından ilgiliydi. Çok kısa süre içerisinde Rothschild'ler dünyayı yörüngelerine oturtular ve etki alanlarına aldılar. Memurları, bakanları satın aldılar; prensler ve hükümdarlarla dostluklar kurdular; dışarıdan kimsenin aileye katılmasına izin vermediler. Kızlardan biri bir gönül ilişkisine girdiğinde bu ilişki acımasızca darmadağın edildi. Kızlara evliliği bir iş ilişkisi içinde görmeleri öğütlendi.

Bir kuşak gibi kısa bir sürede planlama, entrika ve kamuoyu

manipölasyonları Rothschild'leri sadece Avrupa'da değil Uzakdoğu'da ve Amerika'da da en büyük güç ve etki merkezi durumuna getirdi. İçten evlilikler aileyi birleşik bir cephe halinde tuttu. 1815 yılında Avusturya beş kardeşe baronluk unvanı vererek gerekli arazilerle onları donattı. Ün, servet ve güç alanında bu hızlı yükseliş göz kamaştırıcıdır. Oğlanlar “ajanları” ve “içten bilgi kaynakları” olan Thurn und Taxis prenslerine danışmadan hiçbir şey yapmıyorlardı.

Politik gücü elde edemezlerse satın alıyorlardı. Örneğin Frankfurt'taki Mayer Amschel Prusya Privy Ticaret Konseyi'nde bir yer satın almıştı. Eskiden sadece aristokrasiye ait olan bu pozisyonun kaptırılması Prusya aristokrasisini şaşırtarak telaşa sürüklemişti.

Bourbon hanedanının geri gelişi sayesinde (Rothschild'ler bu konuda çok çaba harcamışlardır) sonunda en genç kardeş James'le (Jacob) Rothschild bankasının bir şubesini Paris'te kurma hakkı tanındı.

Demiryollarının önemini kavrayan James birçok demiryolu projesini finanse ederek büyük bir servet edindi. Her zaman müsrif olan Bourbon'lara milyonlarca frank borç verdi. Nathan beş kardeşin arasındaki dâhiydi. Üçüncü kardeş olan Nathan her zaman danışılan kardeşti. Kardeşler İngiltere'ye yerleşmeye karar verdiklerinde Nathan'ı Londra'ya değil kuzeydeki endüstriyel şehir Manchester'a yolladılar. Bunun nedeni Rothschild'lerin buradaki kumaş ticaretiyle ilgili planlarının olmasıydı. Londra'ya gelmeden önce bu ticaretin kârını elde etmek istiyorlardı. İngiliz ordusu ve donanması üniformaları için kumaş Almanya'dan gelmekteydi. Thurn und Taxis prenslerinin posta tekeli sayesinde Napoléon'la savaşın kaçınılmaz olduğunu öğrenmişlerdi. Nathan hemen Almanya'ya giderek üniforma kumaşlarının hepsini topladı.

Manchester üreticileri İngiliz devleti tarafından üniforma yapmaya görevlendirildiklerinde hemen kumaş almak için temsilcilerini Almanya'ya yolladılar ama bütün malın Nathan Rothschild tarafından satın alındığını öğrendiler. Kumaşları ondan satın almak zorundaydılar.

Haber Manchester'a ulaştığında öfke patlaması oldu. Nathan güvenliğinden endişelenerek Manchester'da geçirdiği beş yıl sonrası

Londra'ya yerleşti. Aslında kelimenin tam anlamıyla halk ayaklandığında kaçtı.

Nathan'ın başarısının sebebi hızlı iletişimin rakipleri bertaraf etmekteki önemini kavramış olmasıydı. En hızlı ulakları, gemileri ve hatta güvercinleri kullanmaktaydı. Rakiplerinden ve hükümetlerden gizlenen bilgilere ulaşmaktaydı. Avrupa'nın bütün başkentlerinde kendisine haber uçuran casusları vardı.

Bu sadık casus grubu gece demez, gündüz demez, yaz demez, kış demez haberleri Nathan'a ulaştırırdı. Bazen İngiltere ile Fransa arasında çalışan tüm gemileri kiralayarak rakiplerini durdururdu.

Nathan'ın uzmanlık alanı ödenmeyecek olan devlet bonolarını çok ucuza satın almaktı. Daha sonra uygun bir zamanda hükümetler üzerine büyük baskı uygulayarak bonoları nominal değerden hükümetlere geri satmaktaydı. Bu yolla Avrupa hükümetlerinin neredeyse yarısında mali temsilci haline geldi. Bazı önemli kişiler “1790'da medeniyetin sonu geldi” diyorlardı, bunların en önemlilerinden biri olan İngiliz yazar H. G. Wells 27 Temmuz 1924'te *New York American*'a “İnsan ırkının fikir ve ahlak gelişimi 18. yüzyılda sona erdi” demişti. Rothschild, Wells'in “Milletler Cemiyeti” fikrini beğenmişti. Bu kavrama Rothschild “Dünya Devleti” diyordu ve bunun kaçınılmaz olduğuna inanmıştı.

İrlandalı oyun yazarı George Bernard Shaw “1790'da çok muazzam bir şey oldu” demişti. Yazar *New York Times*'da şöyle diyordu:

“En büyük devrimin 18. yüzyılın ortası ile sonu arasında olduğunu söyleyenler aslında 1779'da Amschel Rothschild'in dünyadaki en zengin adam olan Hessen-Kassel prensinin efendisi olmasını kastetmektedirler.”

JERIKO'NUN (FRANKFURT) DUVARLARI YIKILIYOR

Daha önce, Frankfurt'ta sadece 500 Yahudi ailenin yaşamasına izin verildiğini söylemiştim. Bu sorunu Mayer Amschel'in ele alış şekli onun markası olmuştu. Napoléon tarafından Frankfurt'a gönderilen ve burada grandüklüğe yükselen Dalberg Paris'e gitmek ve imparatora saygılarını sunmak istiyordu ama bu geziyi yapması için hiçbir banka kendisine istediği parayı vermiyordu.

Yaşlı Amschel, Dalberg'i borca sokmanın imkânını gördü ve ona yüzde beş faizle 80.000 gulden borç verdi. Grandüke faizini ödediği sürece paranın tümünü ödemesi konusunda hiçbir baskı uygulanmadı ama aynı zamanda grandük de Rothschild'ler tarafından talep edilen hiçbir isteği reddetmedi.

Amschel ve ailesi Fransa'nın İngiltere'ye uyguladığı boykot sırasında çok büyük kaçakçılık faaliyeti yürütmekteydi ve Rothschild'ler bundan büyük kârlar sağlamaktaydı. Mayıs 1908'de Amschel'den düşük faizle her zaman para alma fırsatını kaçırmayan Dalberg Yüksek Polis Komiseri von Eitzlein vasıtasıyla kaçakçılık esnasında Amschel'i suçüstü yakaladı. Kaçak mallara el kondu. Detektif Savagner ve adamları geldiğinde yaşlı Mayer Amschel yataktaydı ve bütün aramalara rağmen suçlayıcı hiçbir belge bulunamadı. Napoléon'un ticaret denetmenleri elleri boş dönseler de Amschel'e 20.000 frank ceza kesildi.

Bu olay sona erdikten sonra Amschel Frankfurt'ta oturması sınırlanan Yahudi aileler sorununa el attı ve ona hâlâ borçlu olan Dalberg'e yanaştı.

Yasaya göre şehirde kalan her Yahudi aile grandüke yılda 22.000 gulden ödemek zorundaydı. Amschel ve ortaklarından biri olan Gumprecht grandükü

büyük bir meblağ karşılığı, Yahudi ailelere Hristiyan çoğunluğun karşı çıktığı eşit vatandaşlık hakları tanınmasını kabul ettirdiler. Bunun yanında Yahudiler kendi yönetim kurullarını ve konseylerini kurabileceklerdi.

Açgözlü Dalberg tek sefere mahsus bu ödemenin yıllık ödenen miktarın 20 katı olmasını Amschel'e önerdi. Amschel ve arkadaşları istenen miktarı 294.000 gulden ödeyerek karşıladılar.

Grandüke yazdığı mektupta Amschel mütevazı olmak gerektiğinde bir usta olduğunu gösteriyordu:

“Eğer siz ekselans grandük imzaladığınız belgeyi bana posta yoluyla gönderirseniz halkım bu haberi mutluluk içinde duyacaktır. Sizin iyi niyetiniz ve zarafetinizden yararlandıysam da emin olun siz majesteleri ve onurlu aileniz cennetin nimetlerine dualarımız sayesinde kavuşacaklardır. Yahudiler eşit haklar sağlandığında bir vatandaşın ödemesi gereken bütün bedelleri ödeyeceklerdir.”

Amschel'in Frankfurt'taki Yahudilerin farklı bir millet olduğunu ne kadar cesurca söylediğine dikkat edin. Anlaşma bir zaman sonra imzalandı ve Amschel, von Eitzlein'le (bir Yahudi) İsraili Dinler Cemaati Yönetim Kurulu'nu ilan etti. Senato ve Hristiyanlar çok öfkelenerek Yahudilere özel haklar veren bu anlaşmaya karşı çıktılar.

Dedikodular hızla yayıldı: Dalberg yüklü bir ödeme almış ama halkla paylaşmamıştı. Dalberg ve Yahudiler hakkındaki söylentiler ayyuka çıktı. Eşit haklar karşılığı rüşvet alındığı haberleri ortalığa yayıldı. Napoléon'un iktidardan düşmesiyle Dalberg yerinden oldu ve yerine Hessian Baron von Hugel geldi.

Amschel Avusturya ya da Prusya'dan çekinmiyordu, çünkü onları avucunun içine almıştı ama Frankfurt'un 1814'te akıbetini belirleyen Viyana Kongresi'nde Dalberg'le yaptığı anlaşmanın sayılmayacağından korkmaktaydı. Jacob Baruch ve birkaç kişiyi kongreye yolladı. Ancak Viyana polisi onları devrimciler olarak izlemeye aldı ve sınır dışı etti. Ama Nathan Rothschild tarafından Adam Weishaupt, Napoléon, Disraeli ve Bismarck yaratıldığı gibi yaratılmış olan Prens Metternich polisin bu kararını iptal etti. Bu adamların hepsi Rothschild'lerin kuklalarıydı. Rothschild'ler rüşveti açık

vermeye başlamıştı.

Rothschild Prusyalı Humbold'a üç tane servet değerinde zümrüt yüzük ve 4.000 duka altın teklif ettiğinde reddedildi ancak Metternich'in sekreteri Friedrich von Gentz bu rüşvetleri kabul etti. Artık von Gentz sonuna kadar güçlü Avusturya soyluları ve devlet adamları arasında Rothschild'lerin adamı olmuştu.

Napoléon'un St. Helena'daki sürgününden dönerek Fransız toprağına çıktığı haberi kongreye ulaştığında "Yahudi Meselesi" rafa kaldırıldı. Viyana Kongresi uluslararası bankerler ve Rothschild'lerce kontrol edilen ilk kongre oldu ve Rothschild'ler alınan kararlar üzerinde önemli etki yarattılar.

ROTHSCHILD'LER BEŞ BÜYÜK ÜLKEYİ YAĞMALIYOR

Avusturya temsilcisi Kont Buol-Schauenstein Dalberg-Rothschild arasındaki Frankfurt Yahudileriyle ilgili anlaşmayı duyunca küplere bindi:

“Ticaret Yahudilerin yaşamak için yaptıkları tek şey. Bu diğerleriyle karışmayan millet sımsıkı bir arada tutunarak amaçlarına yürüyecek ve kısa zaman sonra Hristiyan şirketleri bir kenara atarak güçlerini hızla artıracaktır. Ve bizim katedrallerimizin yanında bir Yahudi ticaret şehri inşa edeceklerdir.”

Rothschild ailesinin yükselişi hakkında bunları yazabilmek için British Museum kaynaklarını uzun zaman inceledim. Yazdıklarımın büyük kısmı bu kaynaklardan gelmektedir. Bu kayıtlara göre Baron James önemli bir kişilikti ve krallar, bakanlar kendisini tanımak zorundaydılar. Baron, devrimden sonra ve imparatorluk zamanındaki savaşlar için Restorasyon hükümetine 520 milyon frank verdi. Toussenei *Juifs de l'Epoque* adlı kitabında şunları yazıyordu:

“Bir kişi ölümcül 1815 yılını yeni bir güç devrinin başlangıcı olarak kabul edebilir. Gerçi bankerler koalisyonu Moskova seferi ve Waterloo'yu satın almıştı ve bu Yahudilerin bizim (Fransızların) ulusal işlerine karışmasıydı... Ancak 1815'te Fransa 1,5 milyon frank savaş tazminatı ödemeye mahkûm edilmişti ve devlet böylece Frankfurt, Londra ve Viyana'daki finansörlerin kurbanı olmuştu. James Rothschild 100 franklık her bonoya 50 frank ödemiş ve 5 frank faiz almıştı. Bir sonraki yıl anapara ödemeleriyle yüzde 100 kâr Rothschild ailesinin olmaktaydı. James krallara borç veren bir kişi olmuştu. Buna borsada yaptığı spekülasyonlar eklendi. Borsadaki etkisini kullanarak

hisse senetlerinin değerini indirip çıkartıyor ve servetine servet katıyordu.

1815-1830 yılları arasında Rothschild'ler beş büyük gücü yani İngiltere, Rusya, Fransa, Avusturya ve Prusya'yı tam manasıyla yağma ettiler. Prusya yüzde 5 faizle 5 milyon pound borçlandı ama sadece 3,5 milyon pound eline geçti (borçlandığı miktarın yüzde 70'i). Rothschild'ler bu alış verişten 1,5 milyon pound faizi gelir elde ettiler. 1823'te James bütün Fransız borcunu üstüne aldı."

Profesör Werner Sombart yazdığı *Yahudiler ve Modern Kapitalizm* adlı eserinde şöyle diyordu:

"1820 yılı ve sonrası Rothschild'lerin çağı olmuştur. Bu yüzden yüzyılın ortasında Avrupa'da bir tek güç vardır ve o da Rothschild'lerdir denirdi." Daha önce bahsettiğimiz kurgu roman olan *Coningsby*'de Disraeli, Nathan Rothschild II'nin hayatını gözler önüne sermişti:

"Babası (Nathan Rothschild) her başkente bir kardeşi yerleştirmişti. Burada dünya para piyasalarının efendisi olmuştu. Güney İtalya'nın gelirlerini rehin tutuyordu (Napoli'deki Carl Rothschild vasıtasıyla). Bütün ülkelerdeki krallar, prensler ve bakanlar onun tavsiyeleriyle davranıyorlardı. Paris ile Napoli arasında Sidonia (Lionel) iki yıl geçirdi. Sidonia'nın insafı yoktu ve duygusuz bir insandı."

Bu Disraeli'ye Nathan Rothschild tarafından dikte ettirilmiş bir eserdı. Kurgu olduğu söyleniyordu ama bundan daha doğru bir Rothschild tarihi olamazdı. Peki, Disraeli kimdir?

La Vielle France N-216'da Bismarck "Disraeli Rothschild'lerin oyuncağıdır. Rothschild ile Disraeli Amerika Birleşik Devletleri'ni parçalamak için içsavaşı çıkardılar" demektedir. Disraeli karanlık ailenin bir köşeden ıkarp üne kavuşturdukları kişilerden sadece biriydi. Büyükbabası Benjamin Disraeli 1748 yılında İngiltere'ye gelmişti. Oğlu İsaac Disraeli 1766 yılında doğmuştu ve hemen Bolşevik olmuştu.

Babası için D'İsraeli şöyle diyordu: "Bilge insanlarla birlikte yaşadı." Bilge insanlar Nathan Rothschild ve çevresiydi. Tesadüf olarak "El-İsraeli" (D'İsraeli) Türkçe orijinli Arapça bir kelimeydi ve Ortadoğu'da Yahudi kökenlileri belirtmek için kullanılıyordu. Pek muhtemeldir ki babasının ailesi

İtalya'ya Türkiye'den gelmiş ve Ancona ya da Cento'da yerleşmişlerdi. İsaac'ın ilgi alanı yazı yazmaktı ve bu yüzden diğer yazarlar gibi sık sık British Museum'a gitmekteydi. Aynı zamanda hasır şapka ve mermer ithalatı yapsa da İsaac en fazla edebiyatı seviyordu.

1788'de babası onu eğitim için Fransa, İtalya ve Almanya'ya yolladı. 1789'da İngiltere'ye geri döndü ve sosyalist John Muray tarafından basılan *The Curiosities of Literature*'u yazdı. Kitap edebi bir başarı olarak on üç baskı yaptı. Benjamin büyük ihtimalle yazı yazma yeteneğini babasından almıştı. 1804'te doğan Benjamin sekizinci günde Yahudi geleneğine göre sünnet edildi ve Yahudi dinine göre yetiştirildi. Onur duysa da genç yaşında "Yahudiliği"nin ayak bağı olacağını biliyordu, çünkü o zamanlar İngiltere'de Yahudilerin dinleri yüzünden politik partilere girmeleri yasaklanmıştı.

Ama Nathan Rothschild'in emriyle Benjamin 31 Temmuz 1817'de İngiliz toplumuna girebilmesi ve o zamanlar Yahudilere kapalı olan politik dünyaya ayak basabilmesi için vaftiz edildi. Nathan Rothschild'in emri Yahudilere karşı olan tüm bariyerleri yıkmasıydı.

Bir keresinde İçişleri Bakanı Lord Melbourne'e "İngiltere başbakanı olacağım" demişti Melbourne ise bunun o zaman imkânsız olacağını düşünmüştü. Tabii o sıralar Melbourne Disraeli'nin Rothschild'lerle ilişkilerini bilmiyordu. 22 yaşında borsada spekülasyon yapmaya başladı, bu hiç parası olmayan bir insan için biraz garipti.

Thomas Jones –büyük ihtimalle uyduruk bir isimdi– 2.000 poundla işe başlamış ve bunu 9.000 pounda çıkarmıştı– bu hiç borsa tecrübesi ve parası olmayan bir yazar için büyük başarıydı. Hiç şüphe yok ki bu "Thomas Jones" Nathan Rothschild'di.

Napoléon, Bismarck, Metternich, Mareşal Soult (Napoléon'a Waterloo'da ihanet etmişti), Karl Marx, Bombelles, Lassalle, Hertz, Kerenski ve Troçki'nin biyografilerini yazanlar Disraeli'ye övgüler düzmüşlerdi. Sir Walter Scott'un damadı J. G. Lockhart 1825'te onun yanındaydı ve şöyle yazıyordu:

"Açıkça söyleyebilirim ki bu kadar umut vaat eden bir delikanlı görmedim. Kendisi bir bilimadamı, çalışkan bir öğrenci, derin bir düşünür ve tam bir

işadamı. İnsan doğası hakkında bilgisi ve fikirleri beni hayrete düşürmüştür. 20’li yaşların başındaki bu çocuk beni çok şaşırtmıştır.”

Bir başka şaşkın arkadaş şunu yazıyordu:

“Rütbesi yok, önemli dostları yok, serveti yok ama önemli bir bilimadamı cesur fikirleriyle insanları şaşırtıyor. Kendine olan yüksek güveni onu bir dâhi yapıyor. Hiçbir zaman vazgeçmiyor. Tabii ki! Nathan Rothschild’in desteğiyle dünya ayaklarının altında.”

İngiliz aristokrasisi Fransız Devrimi’yle parçalanmamıştı ve Yahudilerin karşısında bütünüyle durmaktaydı. Bu durum Disraeli, Rothschild’lerin adına onları yenene kadar devam etti. Disraeli İngiliz toplumunun kalbine sokulmuş Truva Atı’ydı.” (Kont Cherep-Spiridovich ve British Museum sayfaları)

Aralık 1922’de İngiliz *Guardian* gazetesinde Dr. John Clarke tarafından yazılmış bir makale yayımlandı:

“Şimdi bu güçlü şirket (Rothschild’ler) Fransız ve İngiliz devletlerini yönetmektedir. Fransız birinci kâtip Londra büyükelçiliğindeki M. Thierry Rothschild klanından bir Yahudi kadınla evlendi. Ve akıl hocaları şimdi Bonar Law’ın (Disraeli’nin politikalarını izleyeceğini söyleyen İngiliz başbakanı) muhafazakâr hükümetini Paris’e büyükelçi olarak diplomat olmayan ‘liberallerden’ Hannah Rothschild’in kızı Kontes Roseberry’yle evli Crewe markisini yollamaya zorlamışlardır. Burada Anglo-Fran antantı açıkça ortadadır. ‘RF’ Rothschild Freres yani Rothschild kardeşler anlamına gelir ve bunlar İngiliz İmparatorluğu ve Fransız Cumhuriyeti’ni avuçlarına almışlardır. Aslında Moskova ile Washington arasındaki birçok hükümet bunların ellerindedir.”

İngiliz politik sahnesinde bu akıl almaz değişikliklerin yolunu kim açmıştı? Başbakan Bonar Law’ı kontrol eden Disraeli’ydi. Buckle tarafından yazılan *Disraeli’nin Hayatı’nda* yazar Disraeli’yi yaratanlar hakkında ipucu vermektedir:

“İngiliz tarihinde Disraeli’nin kariyeri kadar harikası ve esrarlı olanı yoktur.”

Aslında “esrarengiz” olan hiçbir şey yoktu. Ama Nathan ve oğlu Lionel

Rothschild için Disraeli küçük aile çemberinin hiçbir zaman dışında olmamıştı. 1832 ile 1837 arasında Disraeli boğazına kadar borca batmıştı. Nisan 1835'te alacaklılara yakalanmamak için zamanının büyük bölümünü eve kapanarak geçirmekteydi. Metresi Lady Henrietta'ya yazdığı mektupta bunu belirtiyordu.

Ağustos 1835'te alacaklılarından kaçmak için Disraeli Bradenham'a gitmişti. Alacaklılardan biri olan Austen kendisini tutuklatıp hapse attırmakla tehdit etmişti. Bradenham'da romanı *Henrietta Temple*'ı yazmaya çalışmıştı. Temmuz ayında alacaklılarından biri Thomas Mash ödeme için bastırıyor ve Disraeli evden dışarı çıktığında korka korka yürüyordu.

Borç içinde kıvranan 20'li yaşlardaki bu adam Avam Kamarası'nda 1832 ile 1837 yılları arasında çok denediği halde yer bulamamıştı. Halbuki onu on yaşından beri gözleyen Rothschild'ler kendisini "uşak"ları yapmayı kafaya koymuşlardı.

1849'da Sarah'a yazdığı mektupta bunlardan bahsediyordu. Bu yıl hayatındaki en kötü finansal yıldı. Alacaklıların hücumuna uğramıştı ve haciz mahkemesine çıkması gerekiyordu. Yazdığı mektupta kız kardeşi Sarah'a "Mayer Rothschild yanlışlıkla torbadaki kediye saldı" diyordu.

Disraeli "İngiltere'yi en yüksek pozisyonuna" getirmemişti. Onun yerine İngiltere'yi bir dizi savaşa hazırlamış, İngiliz kuşaklarını "büyük Rusya" İngiltere'ye karşı büyük tehlike ve tehdittir yalanlarıyla korkutmuştu. Başbakan Gladstone, Disraeli'yi yalancılıkla suçlamıştı. Disraeli "Rus tehlikesi" konusunda ciddi miydi?

Lord Gladstone, Disraeli'nin sadece "eşi ve ırkı" konularında samimi olduğunu söyler. Hatta Gladstone, Benjamin'in Rothschild'ler konusunda da samimi olduğundan emin değildi. Benjamin Disraeli, Rothschildler Lionel, Mayer, Anthony ve aileleri Montefiore'ler için "anın" adamıydı.

Hiç şüphe yok ki Benjamin efendilerine hizmet etmişti. Bulunduğu yüksek makamdan onlara bilgi sızdırmış ve bu bilgiler sayesinde Rothschild'ler için çok kârlı olan Süveyş Kanalı kredisi ayarlanmıştı.

Disraeli'nin yaptığı aslında basit bir şey değildi. Gizli istihbarat sayesinde Disraeli Mısır Hıdivi İsmail Paşa'nın hisselerini Compagnie Universelle de

Suez’e satmak istediğini öğrenmişti.

Thurn und Taxis’lerden gelen istihbaratla Disraeli’ye hıdivin hisselerini satmak için iki Fransız bankasıyla görüştüğü haberi verilmişti. Disraeli hemen Baron Lionel Rothschild’e bu hisseleri almak için borç istemeye gitti. Lionel ile Disraeli arasındaki gizli plan sonunda 24 Kasım’da İngiliz kabinesine sunuldu. Lionel’in hareketindeki hızlılık halka sezdirilmedi ve bu bir “Disraeli darbesi” olarak kaldı.

Bu olay General Kont Cherep-Spiridovich’in eserlerinde açıklanmaktadır. Bu eserlerde ayrıca Nathan Rothschild’in hayatını sarmalayan efsanelerin gerçek yüzleri, ailesi, kan bağları ve efsanevi Disraeli hakkında bilgiler bulunmaktadır.

ROTHSCHILD'LERİN BAŞ CASUSU BENJAMIN DISRAELI

Rothschild'ler başı belaya giren Disraeli'yi mali problemlerden kurtarmak için her zaman hazırıldılar. Özellikle 1835, 1849, 1857 ve 1862'de borçları ödeme imkânı olmayan ve borç toplamı bugünün parasıyla 300.000 doları bulduğunda düşmanı Portland dükü Disraeli'nin peşindeydi. Disraeli sonunda Baron Rothschild'in paravanı olan Philip Rose'dan borç almıştı. Philip, Baron Rothschild'le borcun verilme öncesi Torquay'daki kaplıcalarda buluşmuştu. Tahminen Philip Rose, Rothschild'leri bu parayı borç olarak vermeleri konusunda bu buluşmada ikna etmişti. İngiltere'nin doğu kıyısındaki Torquay o zamanlar şık otelleri ve kaplıcalarıyla moda bir tatil merkeziydi ve kraliyet üyeleri ile soylular buraya gelirlerdi. Aralık ayında Benjamin kız kardeşine şöyle yazıyordu:

“O arkadaşlarına yardım etmeyi seviyor. Bana verdiği borç değil, çünkü benden faiz istemedi...”

İnsanların dünyanın pek bilinen isimlerinin hayatlarına ve bu hayatlardaki Rothschild etkilerine bakmalarını öneririm. Ben bu amaçla savaşları ve devrimleri inceledim. Aslında bu iş çok önce yapılmalıydı.

Tarihimizde pek çok yalan vardır ve gerçeği sıradan insanlar öğrenemezler. Ancak sıradan insanlar yalanların bedelini ödemek zorunda kalmışlardır. Tabii ki propaganda açıklamaları vardır. Ancak bir düşünür için “vatanseverlik”, “ülke sevgisi”, “dünyayı demokrasi için güvenli yapma” ya da “bütün savaşları bitirecek bir savaşta, savaşmak” gibi şeylerden bahsetmek yeterli olmaz. Tarihte çok gerilere gitmeyerek 18. yüzyılın en büyük olaylarıyla başlayalım ve bu olaylarda yer alan figürleri ele alalım sonra da

20. yüzyıla kadar gelelim.

Rothschild'lerin Fransız Devrimi'ne katıldıkları konusunda sağlam delillerimiz olmasa da tarihçiler bu işin arkasında onların ajanlarının olduğuna inanmaktadırlar. Hristiyanlığa olan nefretleri ve Fransa'da Hristiyan monarşiden kurtulma arzuları devrimin arkasındaki güç olabilir. Rothschild'lerin Hristiyan karşıtlığı her fırsatta örtülü olarak bu dinle çarpışmalarına neden olmuştur.

Geçmişte yapılan her savaş Rothschild'lerin destekçisi olduğu uluslararası sosyalizmin yükselmesine neden olmuştur.

British Museum'daki belgeler Rothschild'lerin 1770'ten beri her devrime ve savaşa bir şekilde bulaştıklarını göstermektedir. Dolaylı olarak Rothschild'lerin Fransız Devrimi'ne Moses Mocatta bankası vasıtasıyla destek verdikleri bilinmektedir. Sir Moses Montefiore'nin amcasının kardeşi Abraham Montefiore, Mayer Amschel'in kızı Jeanette'yle evlidir.

Mayer Amschel'in kardeşi Nathan ise 1806'da Sir Moses Montefiore'nin baldızıyla evlenmiştir. Abraham Montefiore'nin diğer kızı Louisa ise 1840'ta Sir Anthony Rothschild'le evlenmiştir.

Yahudi bankacılık şirketleri Daniel Itzig, David Friedlander, Herz Geribee, Benjamin ve Abraham Goldsmith Fransız Devrimi'nin baş finansörleridir. Mayer Amschel'in soyundan gelenlerin ayarladığı evliliklerin üçte biri birinci kuzenlerle yapılmıştır.

1848'den sonra süreç hızlanır. Karl Marx bütün savaşların uluslararası sosyalizm hareketini hızlandırmaya yaradığını söyler. Lenin ve Troçki komünist doktrinde bu düşüncüyü yüceltmektedirler. Birinci Dünya Savaşı Bolşevizm'i Rusya'da yerleştirmek, Yahudilere Filistin'de bir yurt kurmak ve Katolik Kilisesi'ni yok ederek Avrupa'yı parçalamak için çıkarılmıştır.

“Tek dünya devleti” ilk defa Milletler Cemiyeti paravanı ardında yürürlüğe konmuştur. İkinci Dünya Savaşı ise Japonya ile Almanya'yı yıkmak, Sovyetler Birliği'ni komünist dünya gücü olarak dünyanın dörtte üçüne yaymak için çıkarılmıştır. Ve savaş sonunda ABD Birleşmiş Milletler'e üye yapılarak “tek dünya devleti”ne katılması sağlanmıştır. İkinci Dünya Savaşı, sürecinde ve sonrasında ABD'nin politik yapısını değiştirmiştir. Bu süreçte

kilit pozisyonlara uluslararası sosyalistler getirilerek ABD, anayasasından ve cumhuriyetçi doktrinden uzaklaştırılmıştır. Amaç ABD'nin yeni Roma İmparatorluğu rolü oynamasını sağlamaktır. Kısaca ABD Hristiyan cumhuriyetçi yapısından uzaklaştırılıp uluslararası sosyalizm için dünyayı fetheden emperyalist bir güç haline sokulmuştur.

Bu değişimlerin ardında Rothschild'lerin gücü, parası ve rehberlik eden elleri bulunmaktadır.

Devrim sırasında Fransa'da asiller ve ruhban sınıfı Fransız vatandaşlarına karşı liberal bir tavır sergiliyorlardı. Vatandaşların çalışma özgürlükleri ve basın yayın hürriyetleri vardı Louis Diste'in *Freemasonry and Terror* adlı kitabında açıklandığı üzere 10 Ağustos 1789'dan önce özgürlük, yüksek vergilerden muafiyet ve din gibi pek çok şey Fransız halkına sağlanmıştır. Ancak tarih özgürlüğün yeşerdiği her ortamda "sıradan insanlar için adalet" kavramıyla savaşıyan gizli ellerin olduğunu göstermektedir.

Ne zaman uzlaşmacı bir hükümet kurulsa bu gizli el yönetimi korkunç şiddet ve acımasızlıkla alaşağı eder. Buna en iyi örnek Rusya'dır. Çar II. Aleksandr yeni bir anayasanın yapılmasına razı olduktan sonra devrilmiştir. Devrim öncesi çarın bakanı Stolıypin toprak reformu ve bankaların millileştirilmesi konusunda düğmeye basmıştır. Nikolay savaşı yasaklamış ve "ilk ateş edene ateş edin" prensibiyle hareket eden bir kişidir. Stolıypin çarın söz verdiği özgürlükler ve reformları hayata geçiremeden Bolşevik devrimciler tarafından öldürülmüştür.

4 Ağustos 1789'da 83 meçhul kişi "Biz 300'leriz" (bu şekilde kendilerini kontrol eden gizli eli açığa vurmuşlardı) diye bağırmaya başlamışlardı. Bu adamlar Paris belediye binasını ele geçirdiler.

Fransa'da belediye binası sivil yönetimin merkezidir. Robespierre ve Danton başlayan katliama hemen katılmadılar. *La Martin*'in editörü Stephane Lausanne 6 Ocak 1923'te yazdığı makalede şöyle diyordu:

"Biz Fransızlar bu gezegendeki bütün güçleri bildiğimizi sanırız. Ama kitlelerin, adını bile zor telaffuz edeceği insanlar hakkında hiçbir şey bilmeyiz. Bu insanlar Sezar'dan, hatta Napoléon'dan bile güçlüdürler ve dünyanın kaderini tayin ederler. Bu insanlar devlet başkanlarını yönetir,

yönetici takımını itaat ettirir, borsaları manipüle eder, devrimler yapar ya da devrimleri bastırırlar.”

Yazar burada Rothschild ailesi ile “300’ler Komitesi”nden bahsetmektedir. Bilmediği ise Rothschild’lerin Napoléon’u yarattığı ve bir araç olarak kullandıklarıydı. Korsikalı dâhi bunu fark ederek isyana kalkıştığında ise ondan kurtuldular. Napoléon’un isyanının göstergesi olan ilk işaret Kreol eşi Joséphine’i boşamasıdır. Philip Francis New York American’da “Amerika’nın Kadehindeki Zehir” adı altında yazdığı bir makalede şöyle diyordu:

“Görünüşte biz kendimizi yönetiriz, halbuki gerçekte biz Uluslararası Bankerler Federasyonu’nun Amerika çapulcuları tarafından yönetiliriz. İngiliz hükümeti para krallarının arkasına saklandığı ve halkalara karşı savaşlarını yönettiği bir paravandır.”

Rothschild’lerin Fransız Devrimi’ni gerçekleştirdiğine ilişkin kesin bir kanıtımız olmasa da Mirabeau ve ortağı Talleyrand’ın Les Amis Reunis üyesi olduğunu biliyoruz. Mirabeau ve Talleyrand ezik bir subay olan Napoléon’u keşfetmişlerdi. Fransız Devrimi’nin birçok detayının masonların sıkça toplandıkları Hessen prensinin Wilhelmsbad’daki şatosu olduğuna inanılır. Devrimin Mayer Amschel’le olan bağıntısı da burada başlamıştır.

Fransız Devrimi’nin Illuminati’nin kurucusu Adam Weishaupt’la da ilişkisi olduğu tahmin edilmektedir. *The Rothschild Money Trust*’ta 17. sayfada şöyle denir:

“Illuminati’nin 1789’un kanlı günlerinde önemli rol oynadığı iddia edilir. Bu organizasyon Yahudiler tarafından kurulmuş o günlerde zirveye çıkan büyük Rothschild serveti tarafından finanse edilmiştir. Deliller büyük Rothschild’ler tarafından finanse edilen insanların Fransız Devrimi’ni yaptığını yani devrimi yapanların Yahudiler olduğunu göstermektedir. Bu hareketleri Yahudilerin Fransa’daki politik ve medeni kısıtlamalarından kurtulmalarını sağlamıştır.”

Maalesef *The Rothschild Money Trust* kitabı Fransız Devrimi’nin Rothschild’ler tarafından finanse edildiğiyle ilgili iddiaya kanıt sunmamaktadır.

1782’de Hessen-Kassel prensinin muazzam servetini ele geçirdikten sonra Amschel o zamanlar bir dilenci hayatı yaşayan Weishaupt’a gider. Weishaupt baldızının gizli kürtaşı için para arayacak kadar aşağılık durumdadır. Ancak Amschel’le görüşmesinden sonra Weishaupt Paris’te yanında milyonlarca frankla ortaya çıkar ve 30.000 aşağılık suçluyu ithal ederek onları Paris’teki yuvalarına yerleştirir. Bu plan daha önce Almanya’da sergilenmiştir. Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra 1789 için sahne hazırlandı ve Paris’te kıyamet koptu. Yazar Pouget St. André’ye göre Danton ve Robespierre Yahudi’ydiler. Robespierre’in gerçek ismi Ruban’dı. *Les Auteurs de la Revolution Française*’in yazarı Pouget St. André şimdiye kadar cevabı verilmemiş soruları soruyordu:

“Neden devrimde bu kadar kan dökülmüştür? Kan dökülmesinin sebebinin halkın ayrıcalıklı sınıfa karşı olan nefreti olduğu söylenir ancak idam edilen aristokratlar tüm idamların sadece yüzde 5’i kadardır. Reformlara XVI. Louis tarafından söz verilmişken neden reformlar 4 milyar frank ve 50.000 insana mal olmuştur?”

Ernest Renan çalışması *Constitutionnelle en France*’de şöyle diyordu:

“Kral XVI. Louis’nin öldürülmesi korkunç materyalizmin, en alt tabakanın nankörlüğünün, hainliğin ve geçmişi unutmanın bir sonucuydu. Kralı öldürenler kana susamışlardı.”

FRANSIZ DEVRİMİ DEHŞETİNİN İÇYÜZÜ

Fransa'yı ele geçirmeye çalışan gizli topluluklar kendileri için çalışanların hepsini öldürdüler. Bazıları Danton ve Robespierre gibi korkunç bir şekilde can verirken, devrimin arkasındakilerin isimleri saklandı. Cinayet “300’lerin” isteklerine karşı çıkanlara karşı kullanılan en popüler silahtı.

Fransız Devrimi Üzerine Deneme’nin yazarı Lord Acton şu gözlemini aktarıyor:

“Şaşırtıcı şey yoğunluk değil tasarımıdır. Bütün bu ateş ve dumanın içinde çok iyi hesaplanmış bir organizasyon vardı. Esas adamlar gizli ve maskelenmiş olarak kalsalar da hiç şüphe yok ki ilk başından beri olayların arkasındaydılar.”

1904 Rus-Japon Savaşı’nı kim çıkartmış, kim finanse etmişti? Amaçları neydi? 9 Aralık 1924 tarihli *New York Evening Post*’un editörü şöyle demektedir:

“Propaganda sisinin arkasında Rusya ile Japonya arasındaki barışçı ilişkileri yok etmek isteyen eller vardı. Japonya savaş istemiyordu. Amerika kesinlikle savaş istemiyordu. Öyleyse Japonya son çarpışma için neden silahlandırılmış ve korkutulmuştu?”

Geçen 300 yılın tarihsel figürleri arasında Napoléon kadar bilineni yoktur. Ancak kimse onun basit bir subayken nasıl üne kavuştuğunu anlatmaz.

Rothschild’lerin bütün “evlatlıkları” gibi Talleyrand onu Rothschild’lere tanıştıran kadar Napoléon çok fakir ve zavallıdır. Napoléon’un o günlerde çamaşırcıların ücretini ödeyecek parası yoktur ve sadece bir gömleği vardır. Üniformasını Joséphine Beauharnais sağlamıştır. Kont Paul de Barras bu kadını metreslikten attıktan sonra da onunla evlenecektir.

1786’da Napoléon kapı kapı dolaşıp görev isteyen parasız bir asteğmendi. Bu dönem Avrupalıların “Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik” söylemini duymaktan bıktıkları bir dönemdir. Amschel, Weishaupt’un Katolik Kilisesi’ne karşı yürüttüğü mücadeleden tatmin olmamıştı ve “yeni bir yetenek” aramaktaydı. Korsikalı’nın heyecanı ve ateşi Amschel’i etkilemişti, dolayısıyla ona düzgün bir hayat yaşayabilmesi için para verdi. British Museum’da görülebilen makalesinde H. Fischer şöyle yazmaktaydı:

“1790’da Napoléon ilerleme kaydetmiş hatta bir birliğin ikinci komutanlığına seçilmeyi bile garantilemişti.”

Nasıl yapmıştı? Napoléon’un Hayatı (British Museum) adlı eserinde Charles MacFarlane Napoléon’un “iktidar ve güce şaşırtıcı tırmanışını” biraz aydınlatmaktadır:

“Korkunç diktatörün küçük kardeşi Augustine Robespierre, Toulon’un 1798’deki alınışı sırasında Bonaparte’la tanışıp iyi arkadaş olmuştu. Ağabeyi kadar acımasız olan bu adamla Napoléon dostluk kurmuştu.”

Wolf Tone’un (Barry, 1893) otobiyografisine göre Robespierre bir Illuminati üyesiydi.

İsmen Hristiyan olan Napoléon kısa zamanda Amschel’in yüreğinde yanan Hristiyan düşmanlığını sezmiş ve yeni para kaynağına göre kendini ayarlamıştı. Dolayısıyla Katolik Kilisesi’ni karşısına aldı. Papa’nın rezil edilmesi Amschel’i çok memnun etti ve Napoléon’un cebine artan oranlarda para akmaya başladı.

Böylece Napoléon’un “iktidar ve güce şaşırtıcı yükselişi” ve “inanılmaz başarısı” açıklanmış oldu. Napoléon’un hayatının yazarları para akışını pek takip edememişlerdi.

Weishaupt’un Katolik Kilisesi’ni yok etme çabası başarıya ulaşamamış ve Amschel Napoléon’u bulduktan sonra bu görevi ona yüklemişti. Bu tezgâh Paris’teki Talleyrand’ın sık uğradığı ve Frankfurt’ta Amschel’in gittiği mason localarında planlandı.

Napoléon’a “Kilise’yi yok etmenin tek yolu savaş” diyen Talleyrand’dır. Korsikalı dâhiyi “devrimin yıkıcısı, sıkı, becerikli, potansiyeli olan ve inisiyatif sahibi” olarak tanımlayan H. G. Wells nedense Napoléon’un para

kaynağını belirtmeyi unuttur. Halbuki para olmadan tanımlanan karakter özellikleri Napoléon'u başarılı kılmaya yetecek cinsten değildir.

Kerenski, Troçki, Disraeli, Lloyd George ve Bismarck gibi Amschel, Napoléon'u da çok önemsiz bir adam olarak bulmuş ve onu Avrupa'nın en önemli adamı haline getirmişti. Her ne kadar H. G. Wells Napoléon'un devrimi devam ettirmediğinden yakınsa da bu önemli değildir. Amschel Napoléon'un ezici çoğunlukla hayat boyu birinci konsül olarak seçilmesini sağladığında artık Avrupa tiyatrosu başlamaya hazırdır.

Napoléon Amschel tarafından kendisine verilen Hristiyan monarşileri ve Katolik Kilisesi'ni yok etme misyonuna devam ettiği sürece başarıdan başarıya koşmuştur. British Museum'da bulduğum güzel bir kitap Sydney Dark tarafından yazılmıştı, adı, *Napoléon Ne Kadar Büyüktü*:

“Napoléon kendisini 35 yaşına varmadan dünyanın efendisi yapabilecek servetle ya da kan bağıyla doğmamıştır. Ve eşi benzeri görülmemiş mucizevi yükselişini, kariyerini 46 yaşında bitirerek sona erdirmiştir.”

Bu sözler Napoléon'un arkasındaki Amschel Rothschild servetini, Paris ve Frankfurt mason localarının güçlerini küçümsemektedir. Napoléon 9 Mart 1796'da bir zamanlar üniformasını ona alan ve doymaz şehvetiyle ünlü Kreol Joséphine de Beauharnais'le evlendi. Evlilik Rothschild'ler tarafından Napoléon'u İtalya ordusu başkomutanı yapan Kont Paul de Barras aracılığıyla ayarlanmıştı.

Joséphine, Barras'ın metresiydi ve ondan sıkılıp, kurtulmak istediğinde intikam almasından korkarak Napoléon'la evlenmesini ayarlamıştı.

Joséphine, Barras'a kocası Napoléon'dan aldığı gizli bilgileri veriyor, bu bilgiler de doğrudan Rothschild'lere gidiyordu. Napoléon'un 1804'teki taç giymesi Amschel'i fazla ilgilendirmede ancak törene Papa'nın çağrıldığını duyunca paniğe kapıldı. Rothschild'ler Napoléon Joséphine'i boşayıp 1810'da Arşidüşes Maria Luisa'yla evlendiğinde ona çok kızdılar. Aile Katolik Kilisesi'ni ve monarşileri yok etmek için az şansı kaldığını anlamıştı.

1810'dan sonra zarlar Napoléon'un aleyhine gelmeye başladı. James Rothschild eski kahramanı yok etmeyi kafasına koymuştu. Napoléon ise Fransa için savaşmadığını anlamış ve rüyadan uyanmıştı. Aslında kendisi

Fransa'yı devrim sonrası da kontrol altında tutmayı amaçlayan yabancı bir güç için savaşıyordu. Tüm bunların yanında kariyerindeki Illuminati ve masonların rolü onu daha da çok kızdırmıştı. Uyanışı yavaş oldu ama gerçeği gördükten sonra Napoléon onu kontrol eden kişilere karşı isyan etmeye başladı. *Napoléon'un Tarihi* adlı kitabın yazarı G. Bussey şöyle demektedir:

"Napoléon değişti ve savaş için isteğini kaybetti. Tanrı'ya şükür dünyayla barış içindeyim diyordu."

Rothschild'lerin eski uşaklarına ihtiyaçları yoktu. Napoléon Karşıtları Ligi adında bir organizasyon kurup onu finanse ettiler. Napoléon'un artık dinlemediği eski sahipleri şimdi onun düşmanları olmuştu. Carl Rothschild Napoléon ile Papa'nın arasını bozdu ve Napoléon'un haberi olmadan Papa'yı General Radet vasıtasıyla tutuklattı. Papa da buna karşılık imparatoru aforoz etti.

Napoléon Papa'yla girdiği savaşı kazanmaya çalışıyordu ancak ayağının altındaki toprağın sarsıldığını olaylar ardı ardına onun aleyhine dönerken hissetmekteydi. Kendisine karşı Illuminati ajanı Stapps tarafından düzenlenen suikast General Rapp'ın uyanıklığı sayesinde ortaya çıkarıldı.

Rusya seferi ikmal sorunları ve yiyecek sıkıntısı yüzünden zora girmişti, ancak Napoléon ordusunu bilinçli olarak sabote ettiklerini anlamamıştı. Sonunda Moskova'dan çekilmek zorunda kalındı, binlerce asker aldıkları yaralar ve soğuk yüzünden öldü, geride kalanlar ise Rothschild ajanlarınca öldürüldüler.

Kaybolan Hristiyan yaşamları korkunçtu. Papa'yı yenemeyen Napoléon kendine güvenini kaybetmişti. Şöyle diyordu:

"Papa ancak imparatorluğun federal parçaları birbirlerine daha sıkı bağlanarak yenilebilir. Dini ve yasal yetkilerim olmalıdır. İmparatorlukta konsüllerim Hristiyan dininin temsilcileri olurlarken Aziz Peter'in halefi de devlet başkanı olmalıdır."

Ancak bunun için çok geçti. Carl Rothschild bu planın başarısız olacağını görmüştü. Hiçbir tarihçi Napoléon'un Rusya'ya 1812'de neden saldırdığını açıklayamamaktadır. I. Aleksandr şöyle diyordu:

"Napoléon bana adice savaş ilan etti ve beni en alçakça şekilde kandırdı."

Savaş hakkında Napoléon General Gourgaud’a şöyle demiştir:

“Rusya’yla savaşmak istemiyordum. Bassano ve Champagny (dışişleri bakanları) beni Rusya’nın notasının savaş ilanı olduğu konusunda ikna ettiler. Gerçekten Rusya’nın savaş istediğini sanmıştım. Rusya seferinin gerçek amaçları nelerdi? Bilmiyorum. Büyük ihtimalle imparator da benden fazla bir şey bilmiyordur.”

Rothschild’ler Waterloo Savaşı’nda Napoléon’u mahvettiler. Kendisi arkadaşı olan Mareşal Soult tarafından ihanete uğradı. Bu adam Rothschild’lerden para almaktaydı. Napoléon Soult’u Dalmaçya dükü yapmış, milyonlarca franklık maaşa bağlamış ve ona Mareşal rütbesi vermişti. Waterloo’da Soult, Genappe’ı tutmayı beceremedi, halbuki burası Napoléon ordusunun kanatlarını koruyan bir köydü. Daha da kötüsü, destek birlikleriyle yardım sağlayacak olan Mareşal Grouchy’nin top seslerini duymasına ve savaşın başladığını anlamasına karşın yirmi dört saat geç kalmasıyla yaşandı. Soult hakkında Napoléon aşağıdaki şekilde yakınmıştı:

“Benim Waterloo’daki ikinci komutanım Soult bana yardım etmesi gerektiği gibi yardım etmedi... Subayları emirlerime rağmen organize olmamıştı. Soult çok kolayca vazgeçti... Soult beş para etmezdi. Muharebe sırasında neden Genappe’taki düzeni korumadı?”

Tüm bunlardan kötüsü Korsikalı’nın adamlarından birinin muharebe sabahı kahvaltısına bir şey katarak Napoléon’un migrenini azdırmış olmasıydı. Tüm bunlar Rothschild’lerin gücü, tarihin çarpıtılması ve Napoléon’a karşı yapılan ihanet ve hainlikler manzumesidir. Aslında Napoléon Blucher ve Wellington’u kolaylıkla yenebilirdi. Soult efendisine iyi hizmet etmişti, dolayısıyla kendisine Fransa’daki en yüksek memuriyetlerden biri verildi. Bu adamın Bismarck’ın babası olduğu söylenir ama ispatlanmamıştır. Bir zamanlar Bismarck’ın annesi Soult’un metresiydi, bunu Bismarck da doğrular:

“Yeteneklerim veya kapasitem beni büyük yapmamıştır ama annemin Soult’un (300’lerden biri) metresi olması her zaman bana yardımcı olmuştur.”

Bismarck, Rothschild’lerce ve Menkenler vasıtasıyla yaratılmıştır. Babası

Wilhelm, Louise Menken’le evlenmiştir ve Kont Cherep-Spiridovich’e göre bir Yahudi’dir. Napoléon’a Waterloo’da ihanet eden Mareşal Soult 300’ler Komitesi’nin bir üyesiydi ve Fransa’da ölene kadar en yüksek mevkileri işgal etmişti.

Soult sık sık Wilhelm Bismarck’ın şatosunda görülür ve genç Bismarck’ın babası olduğuna inanılırdı. Annesinin Bismarck’ın üzerindeki etkisi kendisini James Rothschild’in etkisinde tutmayı sağlıyordu. 1833’te Bismarck zor zamanlar geçiriyor ve mülklerini kaybetme tehlikesi yaşıyordu. Disraeli vasıtasıyla James Rothschild genç Bismarck’la arkadaş oldu ve Avrupa’nın gelecekteki “konservatif” liderini yarattı. Reichstag’ın bir üyesi olan Oscar Armin, Bismarck’ın kız kardeşi Malian’la evlendi.

Bu evlilik sonucunda Bismarck Lionel Rothschild’in tam kontrolü altına girdi. Bismarck’ın bunu bildiği Walter Rathenau’nun şu sözlerinden anlaşılıyordu:

“Bismarck’ı hâlâ büyük politik dâhi, inançlı insan ve Napoléon gibi trajik sonu kaderiyle belirlenmiş bir lider olarak görmeye devam edenler için söylemek isterim ki Bismarck kadere inanmaz, politik şöhretin şans değilse bile olayların ve daha önceden göremedikleri durumların sonucu ortaya çıktıklarını savunurdu.”

BISMARCK “AVRUPA’NIN FİNANSAL GÜÇ ODAKLARINI” AÇIKLIYOR

Bismarck Amerikan İçsavaşı’nın “Avrupa’nın finansal güç odakları” tarafından çıkarıldığını biliyordu. Bu Conrad Siem’in şaşırtıcı yapıtı *La Vielle France* N 216’da Mart 1921’de yazılmıştır. Siem’e göre Bismarck 1876’da kendisiyle içsavaş hakkında konuşmuştu:

“Amerika Birleşik Devletleri’nin iki federasyona bölünmesi içsavaştan çok önce Avrupa’nın finansal güç odaklarınca kararlaştırılmıştı. Bankerler Amerika Birleşik Devletleri’nden korkuyorlardı. Burası tek ulus olarak kalır, ekonomik ve finansal bağımsızlık kazanırsa bankerlerin dünya ekonomisi üzerindeki kontrollerini kaybedeceklerini düşünüyorlardı. Rothschild’ler bu düşüncenin başını çekmekteydiler. Eğer onlar Amerika’yı borçlu iki güçsüz demokrasiye bölebilirlerse muazzam bir ganimete sahip olacaklarını düşünmekteydiler.

Lincoln bu alttan oynanan oyundan hiç şüphe etmemişti. Kölelik karşıtıydı ve bu nedenle seçilerek başa gelmişti. Ama karakteri sadece bir partinin adamı olmasına müsait değildi. Yönetimi aldığında Avrupa’nın finansörlerinin farkına vardı. Rothschild’ler onun kendi planlarını uygulamaya geçirecek adam olmasını istiyorlardı. Kuzey ile Güney arasındaki ayrımı kaçınılmaz hale getirmişlerdi! Avrupa finansının efendileri bu ayrımı, durumu daha fazla sömürmek için daha keskin hale getirdiler...

Ancak Lincoln’ün kişiliği onları şaşırtmıştı. Oduncu adayı kolaylıkla aldatabileceklerini sanmışlardı. Adaylığı onlara bir sorun yaratmadı. Ama Lincoln komplolarını anladı ve en korkunç düşmanın Güney değil finansörler olduğunu fark etti. Başkan ‘gizli el’in hareketlerini izlemeye başladı. Ancak

cahil kitleleri şaşırtacağından bu durumu halka sezdirmedi.

Lincoln uluslararası bankerleri devreden çıkarmak için borçlanma sistemi geliştirmeye karar verdi. Böylece aracı olmadan halktan borç alabilecekti.

Maliye okumamıştı ama sağduyusu ona refahın kaynağının ulusun üretkenliği ve ekonomisi olduğunu söylüyordu. Uluslararası finansörler vasıtasıyla emisyonu karşı çıktı. Kongre'den halka devlet tahvilleri satarak halktan borç alma izni aldı.

Yerel bankacılar bu tür bir uygulamaya gitmekten memnundular, sonuçta devlet ve halk yabancı bankerlerin tuzaklarından kurtulmuş oluyordu. Avrupa'nın finansal güç odakları Birleşik Devletler'in ellerinden kaçabileceğini görmüşlerdi, dolayısıyla Lincoln'ün öldürülmesine karar verildi. Vuruşu yapacak bir fanatik bulmaktan daha kolayı yoktu. Lincoln'ün ölümü Hristiyanlık için bir felaketti.

Amerika'da Lincoln'ün yerine geçebilecek biri yoktu. Uluslararası bankerler bir kere daha dünyanın zenginliklerini sömürme hakkını elde etmişlerdi. Korkarım ki bankaları, yaratıcılıkları ve öldürücü hileleriyle bu adamlar Amerika'nın zenginliklerini elde edecekler ve modern medeniyeti zaman içinde yozlaştıracaklardır. Korkarım ki bu adamlar dünyayı ellerine geçirmek için bütün Hristiyan âlemini savaş ve kaosa sürüklemekten kaçınmayacaklardır.”

(Özelikle bu konu üzerinde 10 ay British Museum'da çalışma yaptım.) *Talks With Napoleon at St. Helena* ve *Propaganda in the Next War* ile John Reeves'in çalışmaları gibi kaynak olarak kullandığım ve adından bahsettiğim kitaplar artık ortada yoklar.

Rusya Rothschild'lere karşı garip bir düşmanlık beslemekteydi. Bu durum Romanov hanedanlığının karşısına Rothschild'leri çıkardı. Önemli bir tarihçi olan Tiesenhaus'un kızı babasının çara karşı olan güvensizliğini paylaştığını söylüyordu:

“... Ama onunla tanıştıktan sonra Aleksandr'ın içtenliği, enerjisi ve karakterindeki asalet onu etkilemişti. Bu izlenim sadık bir dostluğa dönüşmüştü.” (İmparator Aleksandr, Madame de Choiseul-Guffress)

Kont Cherep-Spiridovich'e göre Nathan Rothschild Rusya'da devrimi

başlatmaya çalışmış ama başaramamıştı ve Lionel Disraeli'ye bu çalışmayı Almanya'da hazırladıklarını söylemişti:

“James Rothschild III'ün ajanları Çar I. Nikolay'a karşı harekete geçmişler Kırım'da bir savaş planlamışlar ama başarılı olamamışlardı. Bu yüzden I. Nikolay'ı 1855'te zehirlediler.” (British Museum, Gizli El, s. 119)

Bu önemli olaylarda Disraeli “itirafçı” olarak ya da Rothschild'lere danışmanlık yaparak önemli roller oynamıştır. Rothschild'lerin Marie Louise'i nasıl kontrol altına aldıkları Edith E. Cuthell'in kitabı *An Imperial Victim*'de şöyle anlatılmaktadır:

“Aralık 1827'de I. Napoléon'un dulu Marie Louise Rothschild'lerden 10 milyon frank borç aldı. Kadın 22 Şubat 1829'da her zaman tarihçiler için bir sır olacak şekilde ikinci kocası Kont Neipperg'i kaybetti. Viyana'da Salomon Rothschild'in bir uşağı olan Prens Metternich bir başka Rothschild yetiştirmesi olan Bombelles'e Marie Louise'in zayıf karakterini idare edecek birini aradığını söylüyordu. Bombelles Marie Louise'in önce sırdaşı daha sonra da kocası oldu.”

Rothschild'ler Bombelles vasıtasıyla Napoléon'un dul karısını kontrol ediyorlardı. Bombelles kadının kalbini Kontes Neipperg iken kazanmıştı.

Yazar Edmond Rostand'a göre Bombelles çok yakışıklıydı. Bombelles'i tarif eden Edith E. Cuthell şöyle demektedir:

“Çok hırslıydı. Yumuşak sesiyle kadınların kulaklarına fısıldardı. Bombelles parası olan Mlle Cavanaugh'la evlenmek istiyordu. Bu amacına ulaştı. Karısı ona kalbini ve parasını bırakarak öldü. Bir yıl sonra bir başka zengin kadının peşine düşmüş ancak bu kadın onu reddetmişti. (An Imperial Victim, s. 321)

Marie'nin ölümünden sonra Louise Bombelles Avusturya imparatorunun murakıplığına getirildi. Marie'nin zehirlenerek öldürüldüğü hakkındaki dedikodular Parma ve daha öteye yayıldı.” (s. 373)

Kont Cherep-Spiridovich daha sonra olanları şöyle anlatıyor:

“Bombelles Salomon ve onun uşağı Metternich tarafından desteklenerek geleceğin Avusturya imparatoru Franz-Joseph'in 'eğitmenliğine' getirildi. Bombelles 1848 yılında Franz-Joseph'in imparator olmasıyla tahtın

arkasındaki Rothschild'lerden emir alan güç haline geldi. Bu tarihten itibaren Bombelles Avusturya'da yaşanmış en aşağılık ihanetin ve zalimliğin yaratıcısı oldu. İlk icraatları I. Nikolay'a verdikleri söze ihanet etmeleri oldu. I. Nikolay Macar General Sheezeny ve diğerlerine "sine qua non" merhamet edilmesini şart koşmuştu. Rus askerleri Avusturya'yı terk eder etmez Franz-Joseph Macar generali ve diğerlerini boğdurmuştu." (Gizli El, s. 123)

Rothschild'ler sadece borç vermiyor aynı zamanda spekülasyon da yapıyorlardı. En çok ilgilerini Avrupa'da ve Rusya'da yapılan demiryolu inşaatları çekiyordu, bu projelere para yatırmışlardı ve ülkelerin kanını emmeye başlamışlardı. British Museum'da bu konuda yazılmış kaynaklar bulunmaktadır. James Rothschild kuzey demiryolu için Fransa'yı kendisinden borç almaya zorlamıştı:

"Demiryolunun döşeneceği zemini hazırlamak için devletin 100 milyon frank harcaması gerekiyordu. James tren vagonları ve diğer ekipman için 60 milyon frank kredi vermeyi ayrıca kabul etmişti. 40 yıl boyunca her yıl 17 milyon frank kazandı (yani Fransız devleti kendisine 620 milyon frank faiz ve 60 milyon frank anapara ödemesi yaptı). Rothschild'ler bu iş için mudilerin 60 milyon frankını kullandılar ve onlara yüzde 4 faiz ödediler (yani yıllık 2,4 milyon frank tasarruf mevduatı faizi ödeyerek yılda 14,6 milyon frank kazandılar). Halkı dezenformasyonla yanıltan Journal des debats Temmuz 1843'te Rothschild'lerin kendilerini yok edecek imtiyazı elde etmek için yalvardıklarını söylüyordu. Fransız basını Panama skandalından 50 yıl önce ajan provokatör olarak çalışmaya başlamıştı. Rothschild'ler zengin kurbanları demiryollarını her ne pahasına olursa olsun elde etmişlerdi. Bir ara Fransa'da hükümet dürüst bir sürece girdi ve ailenin baskılarına karşı koymaya kalkıştı.

1838 yılında kuzey bölgesinden M. Martin Parlamento'da demiryollarının sadece devlet tarafından döşenmesini önerdi. Eğer M. Martin'in bankacılık tekeli ve ulaşım önerisi Parlamento tarafından kabul edilseydi daha başlamadan bitirilirdi. Ama Rothschild'ler basını kontrol ederek demiryollarını ele geçirmenin bir yolunu buldular. 1840'ta batı ve güney hatları Rothschild'lere ile Fould'lara verildi."

(Fould'lar Fransa'da stratejik olarak yerleştirilmiş Rothschild'lerin emirlerini yerine getiren uluslararası bankerlerdi.) 1845'e gelindiğinde bütün büyük demiryolu hatları bu iki şirkete ait olmuştı. Rothschild'ler hakkında önemli yazılar yazanlardan biri John Reeves'dir. Reeves'in, *The Rothschilds-The Financial Rulers of Nations* adlı kitabında, Nathan Rothschild hakkındaki şu gözlemleri çok ilginçtir:

“Bıraktığı servet her zaman bir sır olarak kaldı. İşleri dört oğlu tarafından yurtdışındaki amcalarıyla koordinasyon içinde sürmekteydi. Kızlarına 500.000 dolar bırakmıştı ancak kardeşlerinin ve annelerinin onayı dışında evlenirlerse bu para onlardan alınacaktı.

Çalışanlarına hiçbir şey bırakmıyor, hayır işlerine para harcamıyordu... Nathan Rothschild'in İngiliz hükümetine ilk yardımı 1819 yılında 60 milyon dolar borç vermek oldu. 1818-1832 yılları arasında Nathan Rothschild sekiz kere toplam 105,4 milyon dolar tutarında borç vermiştir. İspanya ya da Güney Amerika ülkeleriyle –ki onlar da İspanyol bayrağı altındaydılar– yaptığı hiçbir iş yoktu. Bunun sebebi bazı tarihçilere göre İspanyol engizisyonuydu. Başarısının bir sebebi onu izleyenleri yanıltan dolambaçlı yollar kullanmasıydı.

1831 yılında Nathan Mayer Avusturya'daki İdria ve İspanya Almadena'daki cıva madenlerini kontrol ediyordu. Böylece ecza endüstrisinde kullanılan bütün cıva onun kontrolündeydi ve spekülasyon yapması çok kolaydı. Bundan harika sonuçlar elde etmişti...”

Bir başka isabetli Rothschild muhabiri yani *Stories of Banks and Bankers* kitabının yazarı M. Martin, *“Nathan çalışanlarına geçinebilecekleri paradan bir kuruş fazlasını vermiyordu”* derken bazı ilginç gerçekleri ortaya çıkarıyordu.

Lionel Rothschild hakkında yazdığı kitapta Reeves şu yorumları yapıyordu (s. 205-207):

“Lionel bütün enerjisini muazzam servetini bir araya getirmek için kullanmaktaydı. Yabancı ülkelere verilecek borçlarda Lionel özellikle pek aktifti. Bu iş çok getirisi olan, risksiz bir işti ve bu işi diğerlerine göre daha çok tercih ediyordu. Hayatı boyunca firması 18'den fazla devlete toplam 700

milyon dolar değerinde borç vermişti. Bu verilen borçların detayına girmek Avrupa'nın finansal tarihinden bahsetmek demektir."

Rothschild'lerin nasıl zengin olduklarını anlamak ve özellikle uzmanlık alanları olan Avrupa hükümetlerine borç verme tekniklerini öğrenmek için sık sık kitabından bahsettiğim John Reeves'e British Museum'daki belgelere başvurdum.

AMERİKA'DA KÖLELİĞİNİN GÖZ ARDI EDİLEN YÖNÜ

Amerika'da Rothschild'lerin kredi operasyonlarını incelemeden önce kölelik sorununa değinmek istiyorum. Amerikan toplumunda bazıları zencilere atalarına yapılan zulüm dolayısıyla tazminat ödenmesi gerektiğini savunmaktadırlar.

Bu önemli bir sorundur, çünkü Rothschild'ler içsavaşı çıkarmak için kölelik mevzuunu kullanmışlardır. Bu fikir Benjamin Disraeli'den Lionel'in kızının düğün yemeğinde bütün Rothschild'ler Londra'da toplanmışken yani Lionel ve James'le bir aradayken ortaya çıkmıştır. Kont Cherep-Spiridovich'e göre:

“Rothschild'ler Amerikan İçsavaşı'nı başlatmışlardı. 1812'den beri Güney ile Kuzey arasında anlaşmazlıklar çıkmasına rağmen hiçbir zaman savaş olmamıştı ama Rothschild'lerin gizli eli bunu gerçekleştirmişti.”

Güney'de köleliğin bir ekonomik artı olmadığı anlaşılmasına rağmen anlaşmazlığın körüklenmesi ve manipölasyonlar sonucu savaş çıkarıldı.

Kölelik Birleşik Devletler'de hiçbir zaman olmamalıydı ama ne yazık ki oldu. Aslında dünyada değişik kölelik çeşitleri vardı. Avrupa'da fakirler aşağılanır ve sefalet içinde köle gibi yaşarlardı. İngiltere ve İrlanda'da durum aynıydı. Fakirler korkunç koşullar altında yaşarlar ya da askere alınıp milyonlarcasının ölümüne neden olunurdu.

İngiliz generalleri özellikle de Lord Douglas Haig savaşta yüksek oranda can kaybına aldırış etmemesiyle bilinirdi. İrlanda da milyonlarca insan açlıktan ölmüştür. Kölelik bütün uluslarca lanetlenmesine karşılık Amerika'da vardı ama Avrupa'nın fakir sınıfı, İrlanda ve İngiltere'de fakirler

Amerika'daki köleler gibi yaşarlardı.

Bir keresinde Amerika'daki kölelerin İrlanda ve İngiltere'deki fakirlerle yer değiştirip değiştirmek istemeyeceği merak edilmişti. Ama Quaker'ların ve kölelik karşıtlarının gizli eli Güney eyaletlerine karşı iftiralara devam etti ve kölelik konusunu kendi doğrultularına gelinceye kadar kaydattılar.

Amerika'daki zenci köleler söylendiği kadar korkunç koşullarda yaşamıyorlardı. Bu yüzden kölelik karşıtları ile Quaker'ların söylemlerini bir tarafa bırakıp tarafsız olarak baktığımızda Amerika'daki zenci köleler Avrupa ve İngiltere'deki fakir insanlardan daha iyi yaşıyorlardı:

“19. yüzyılın başında İngiltere'deki yanlış ticaret ve endüstri politikaları sonucunda İngiliz toplumu aşırı uçlara ayrılmıştı.

Avrupa'daki en özgür yasal sisteme sahip olmakla övünen İngiltere aslında en büyük despotluğu gizlemekteydi. Toplumda muazzam servete sahip insanlar bulunurken İrlanda'da insanlar açlıktan ölmekteydi, işçi sınıfında isyan ve ayaklanma çıkaracak kadar gerginlik mevcuttu. Fakir sınıfların çektiği zorluklar politik sistemimizin utanılacak durumuyla daha da artmaktaydı. Ahlak çökmüş, rüşvet ve entrika günün geçerli kuralları haline gelmişti. İnsanların düşünceleri diğerlerinin çektiği acıların tamamen unutulmasına yönelikti. Sistemin çürümüşlüğü o düzeydeydi ki krallığın bağımsızlığı ve Anayasa tehlike altındaydı.” (Sir William Molesworth)

“1797 yılında hükümet her yıl savaş için borç alınan milyonlarca sterlin yüzünden çok zor durumdaydı.” (John Reeves, *The Rothschilds*, s. 162)

Öyle gözüküyordu ki Rothschild'ler bile kendi şanslarına inanamıyorlardı. Disraeli'nin romanı *Coningsby*'deki, aslında Nathan Rothschild'den esinlenen “Sidonia” karakteri şöyle diyordu:

“Bir devletin bir kişiden kredi almak için uğraşması ve böylece bir imparatorluk halinde kalabilmesi kadar saçma bir şey olabilir mi?” (s. 248)

Bu sözler çok isabetli bir şekilde Rothschild bankerlerini ve onların borçları dolayısıyla İngiliz hükümetini kısıvrak yakalayışını ifade etmektedir. Başkan Garfield'in bir keresinde şöyle dediğine şaşmamalıyız:

“Parayı kontrol eden ulusu kontrol eder.”

Rothschild'lerin taktikleri bu gelenek üzerine kurulmuştur. Örneğin Lionel

Rothschild İngiliz hükümetinin Süveyş Kanalı projesini finanse etmişti. Eğer Lionel'in finansal desteği olmasaydı kanal kazılamayacaktı.

İngiliz hükümetinin hıdivden kazılacak arazileri alması için gereken 20 milyon doları Lionel Rothschild sağlamıştır. Ve her yatırımında Lionel çok büyük kâr sağlamıştır. Lionel birkaç saat içinde 500.000 pound kazanıyordu.

Çok önceleri Mayer Amschel, oğlu Nathan'ı İngiltere'ye yollarsa Rothschild'lerin kâr edeceğini düşünmüştü ve Nathan Manchester'a yerleşmişti. Sir Thomas Burton'a göre Amschel'in Nathan'ı neden Manchester'a gönderdiği daha önce açıklanmıştır:

“1789'da birçok İngiliz dokuma üreticisi ürünlerini pazarlamak için adamlarını Frankfurt'a yolluyordu. Rothschild'lerin taktiği adamları uzun zaman bekletmek sonra Almanya için muazzam siparişlerde bulunmaktı.

Bu arada Nathan Manchester'a yollanmış, piyasadaki bütün pamuğu ve tekstil boyalarını satın almaya başlamıştı. Temsilci Manchester'a döndüğünde bu pamuğu ve boyaları satın almak için Nathan'a başvuruyor o da bunlar için çok yüksek fiyatlar istiyordu ya da satmayı reddedip İngiliz şirketinin babasına muazzam tazminatlar ödemesini sağlıyordu. Daha sonra pamuğu ve boyaları bir üreticiye gönderip çok ucuz fiyata kumaş ürettiyordu. Bu numara Manchester'daki birçok üreticiyi perişan etti.

Manchester'daki bu yağma Nathan'ı korkutmuş ve Londra'ya kaçmasına neden olmuştu. Burada Londra borsası onun için daha büyük bir sömürü alanıydı. Daha sonraki yıllarda hiçbir yatırımcı Nathan kadar servet elde etmemişti. Nathan 5 yılda yatırdığı parayı 2.500 katına çıkarmıştı.” (John Reeves, *The Rothschilds*, s. 167)

Nathan'ın neden birdenbire Londra'ya gittiğinin nedenleri British Museum'daki belgelerde mevcuttur:

“Hessen-Kassel prensi IX. Wilhelm, Amschel tarafından işlerini Londra'ya taşınması konusunda ikna edilmişti. Prens bütün servetini Van Notten bankası yoluyla Nathan'ın ellerine bırakmıştı. Tabi, ‘şans eseri’ olarak Frankfurt Illuminati'si çetesi Nathan'la Londra'ya gelmiş, aynı şeyi İngiltere'de yapmayı denemişlerdi ama İngilizler kandırılmayacak kadar akıllıydılar.

Fransa Almanya'yı işgal ettiğinde IX. Wilhelm (elektör) Amschel'e

Nathan'ı Londra'ya göndererek Napoléon'un ellerinden kurtarmak üzere 3 milyon doları teslim etti. Tam o sırada Hindistan Şirketi'nin elinde 4 milyon dolarlık altın bulunmaktaydı. Nathan bu altını satın aldı ve fiyatı yükseltti. Altını Londra'da sıkıştırmıştı. Bu ayarlamaya bugün hâlâ devam edilir ve N. M. Rothschild her sabah altının fiyatını belirler. Ve Rothschild'lerin belirlediği fiyat bütün dünyada resmi altın fiyatı olarak kabul edilir.

Nathan, Wellington dükünün altına ihtiyacı olduğunu biliyordu; aynı zamanda dükün senetlerini çok düşük fiyatlardan satın almıştı. Hükümet Nathan'dan altın olarak borç istemişti o da altını Portekiz'e transfer etti. Nathan altın olarak borç verdi ve karşılığını aldı ama dükün senetlerini tam karşılığında ödemesini istiyordu. Böylece yüzde 50 kâr etti. Sonra altınını borç vererek yüzde 15 kâr sağladı ve büyük bir komisyon karşılığı Portekiz'e taşıdı.

Dükün, ordusunu oluşturan Portekizliler, İspanyollar ve Hollandalılara ödeme yapabilmek için bu paraya ihtiyacı vardı. Böylece Welligton bir poundluk bile altın almadı, sadece Frankfurt'taki Rothschild'ler tarafından maaşları ödenen, Nathan'ın Portekiz'deki temsilcilerinin ödeme emri alındı. Bu operasyondan Nathan yüzde 100 kâr etti. Böylece Rothschild'ler prensin servetiyle muazzam kazançlar sağladılar ama bu kârları kendilerine sakladılar.” (Maria O’Grady ve John Reeves)

Daha önce belirttiğim gibi Mayer Amschel'in çocukları dünyanın en güçlü insanları haline gelmişlerdi. Bir örnek diğerlerinden daha çok bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu James Rothschild'in Rus Çarı I. Nikolay'ı nasıl yendiğidir. Olay Rus devrimci Hertzen üzerinde dönmektedir:

“Kötü ünlü yazar Rus Devriminin öncülerinden Aleksandr Hertzen ülkeyi terk etmeye zorlanmıştı. (Aslında polisin gelmesinden birkaç saat önce Rusya'dan kaçmıştı.) Londra'ya gelmiş ve Rusça gazete The Bell'i çıkarmaya başlamıştı. Hertzen aslında zengin bir adamdı. Sürgüne gitmeden önce evini, menkullerini satıp parasını devlet tahvillerine yatırmıştı. Rus devleti Hertzen'in elindeki tahvillerin numaralarını biliyordu. I. Nikolay bu tahviller ödenmesi için getirildiklerinde Sen-Petersburg bankasına ödemenin yapılmamasını emretmişti.

Banka genelde emirlere uyardı. Ama Herten şanslıydı ki Rothschild'ler onun hakkını savunmaya başladılar. Çara Herten'in tahvillerinin diğer tahviller kadar değerli olduğunu söylediler ve Rus devletinin borcunu ödeyemediğini iddia ettiler. Eğer tahvillerin karşılığı ödenmezse çarın iflas ettiğini bütün Avrupa para piyasalarında ilan edeceklerdi. Nikolay yenilmişti ve tahvillerin karşılığını ödedi. Herten bu hikâyeyi The Bell'de 'Kral Rothschild ve İmparator Nikolay' adı altında yayımladı." (The Fortnightly Review, Dr. Rappaport, s. 655)

Bu yazılanlardan Amschel Rothschild'in servetini eskicilik ve emanetçilikten yaptığı efsanesinin ne kadar yalan olduğu anlaşılıyor ama hâlâ bu emanetçilikten servet elde etme efsanesi yaşamaktadır.

"Sidonia" adı altında efendisi Lionel'in gerçek karakteri hakkında Disraeli birçok ipucu vermektedir:

"Onun ne düşündüğünü bilmek imkânsızdır. Samimiyeti sadece yüzeyseldir. Her şeyi gözlemler, çok temkinlidir ve ciddi tartışmalardan kaçınır. Duyguları olmayan bir adamdır." John Reeves'e göre:

"Rothschild kardeşler onun zekâsının üstün olduğuna inanmışlardır ve Nathan Mayer'in bütün para işlerini yönetmeye hakkı olduğunu düşünürler." (The Rothschilds, s. 64)

Londra'daki British Museum'da bulduğum çok ilginç gerçeklerden en ilginç dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük propaganda makinesidir. Tavistock İnsan İlişkileri Enstitüsü'nden bahsediyorum. Bu elit İngiltere'nin en büyük beyin yıkama "think-tank"ıdır. Tavistock Enstitüsü dev bir organizasyona dönüşmüş, şu anda Birleşik Devletler'i ve İngiltere'yi yönetmektedir. Bu büyük organizasyon 1914'te Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde Londra'da Wellington House'da kurulmuştur.

İngiliz halkını Almanya'yla savaşın İngiliz yaşam şeklini sürdürebilmek için gerekli olduğuna inandırmak bu propaganda makinesinin göreviydi ve İngiliz halkının çoğunluğu Almanya'yla savaşa karşı iken bu hiç de kolay bir görev değildi. Propaganda girişiminin başına Lord Northcliffe ve Lord Rothmere getirilmişti. Gerçekte bu iki adam da evlilik yoluyla Rothschild'lerle alakalıydılar.

II. Nathan Rothschild'in 1807'de doğan kızı Charlotte Frankfurtlı Stren ailesinden Amschel ve Caroline Stern'in ikinci çocukları yani kuzeni Anselme Salomon'la evliydi. Stern'ler İngiltere'deki Harmsworth ailesiyle akrabaydılar. Harmsworth'lerden biri "Lord Northcliffe", diğeri ise "Lord Rothmere" olmuşlardı.

Tavistock Enstitüsü hakkında daha fazla detay için *Tavistock İnsan İlişkileri Enstitüsü: Amerika Birleşik Devletleri'nin Ahlaki, Dini, Kültürel, Politik ve Ekonomik Duruşunu Şekillendirmek* (2006) kitabını okuyun.

Jacob (James) Rothschild hiç şüphe yok ki Fransa'daki en önemli kişiydi. Çünkü Fransa'da pozisyonunu ona borçlu olan birçok politik figür yaratmıştı. Okula zor giden ve babası Mayer Amschel'le Almanya'da birçok gezi yapan Jacob 13 yaşındaki halinden bu yana çok mesafe almıştı.

Babasıyla yaptığı iş seyahatleri sırasında prenslikler arasında gezen Jacob bu seyahatlerde Yahudilere sınırlarda uygulanan zorluklara şahit olmuştu. Örneğin her seferinde Liebzoll'a girerken kafa vergisi ödemek zorunda kalmışlardı. James her zaman Frankfurt'tan Londra'daki kardeşi Nathan'ın yanına gitmek istiyordu ama Amschel bunun yerine onu Paris'e yolladı. Paris'e gitmek için Frankfurt'tan 1811 yılının mart ayında yola çıktı. Paris'e gelişi Maliye Bakanı Mollien'in gözünden kaçmamıştı. Napoléon'a "Kendine Rothschild diyen bir Frankfurtlı şu anda Paris'te ve genelde İngiliz sahillerinden Dunkirk'e altın kaçırmakla meşgul" demişti.

Kont François-Nicolas Mollien Napoléon'un en önemli danışmanıydı. 1806-1814 yılları arasında maliye bakanı olarak hizmet vermişti.

James'in düşüşünde oynayacağı korkunç rolü bilse Napoléon Rothschild'in Paris'e gelişinin önemini kavrardı. Rothschild'ler Fransa'da çok kârlı olmasına rağmen sadece altın kaçakçılığı yapmıyorlardı. İngiliz ablukası sırasında Mayer Amschel bunu altın bir fırsat olarak görmüş ve bundan bir servet kazanmıştı (hem de altın cinsinden).

"22 yaşındaki James hiç de çekici olmayan bir gençti. Paris'teki yaşlıları ona karşı pek nazik değildiler. Örneğin Castellane, Mirabeau ve Clement-Tonnerre Paris yüksek sosyetesindendiler ve 'kendisi Rothschild'lerin Adonis'i olsa bile' onu çirkin bulmaktaydılar." (Baron James, *Anka*

Muhlstein, s. 61)

Diğerleri daha kabaydılar:

“Çok korkunç gözüküyordu. Düz kare biçiminde çok çirkin bir yüzü, kanlı gözleri, şişmiş gözkapakları ve kumbara gibi ağzıyla tam bir Rothschild idi.” (“Goncourts”, *Journal Paris*, 1854, cilt III, s. 7)

James daha önceleri Frankfurt merkezinin temsilcisi olarak götürdüğü işini 1814’te ticari mahkemeye bankasının kaydını yaparak daha da resmileştirdi. Kurduğu banka kendisinin Londra ve Frankfurt bağlantılarını değiştirmemişti ama Paris’te daha iyi bir statü kazandırmıştı. Artık Fransız hazinesi için vergi topluyor ve kredi veriyordu.

Kralın talihi değiştiğinde ve Restorasyon döneminde (bkz. Napoléon’un “Yüz Gün” ü) gücün kimin elinde olduğu Jacob’u hiç ilgilendirmiyordu, çünkü herkes ona muhtaçtı. Zaten kendisi de yüzü kızarmadan çok kolay taraf değiştirebiliyordu.

Napoléon’un Waterloo’daki sonu Londra’daki kardeşi Nathan tarafından ayarlanmıştı. Bundan sonra Kral Louis’yle çok kârlı bir ilişkiye girilmişti. Açıkçası Rothschild’ler kralın tahta dönmesi için gerekli sermayeyi sağlamışlardı. Napoléon ve hükümetinin altının oyuluğu Rothschild’lerin eseri idi, şimdi ise Restorasyonla bu yaptıklarının meyvelerini toplamaktaydılar.

Napoléon çöküşünü sağlayan Yahudilere olan nefretini çok az saklardı. Ve Rothschild’ler Napoléon Hristiyan kral ya da uluslara saldırmayı reddettiğinden beri korku içinde yaşamaktaydılar. Barışın tekrar sağlanmasıyla bankacıların kredileri para kazanmak için en iyi fırsata dönüştü ve Rothschild’ler bu fırsatı sonuna kadar sömürdüler.

NATHAN ROTHSCHILD VE FRANSA'NIN BORÇLARI

Fransız hükümeti savaş sırasında aldığı borçları ödemek zorundaydı, bu yüzden paraya ihtiyacı vardı. XVIII. Louis'ye borç vermek onurlu bir getiri sağlayacaktı. Kredileriyle Nathan Rothschild, James'e Paris'te onurlu bir yer yapacaktı. Fransa'ya toplam verilen para 5 milyon franktı.

Yaşlı Mayer Amschel'in öğüdüne sadık olan Nathan karşılığı olmayan hiçbir şey yapmazdı. Fransa'ya kredi verirkenki beklentisi kralın yüksek sosyete kapılarını Paris'te James'e açmasıydı. Bu sosyetenin tepesinde Paris première'i Dük Richelieu vardı.

Richelieu önce direndi ama Nathan Rothschild'in ne kadar ısrarcı olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendisine Fransa'nın Londra büyükelçisi Marki d'Osmond ve Avusturya büyükelçisi Kont Esterhazy tarafından baskı uygulandı. Bu iki kişinin de Nathan'a çok yüklü borçları vardı. Sonunda bu kadar baskıdan bıkan Richelieu, James'i kabul etmeye razı oldu. Ama bu iş burada kalmadı.

Bundan sonra James polis şefi Decazes'i Thurn und Taxis ailesinden gelen gizli bilgilerle resmen teslim aldı. Thurn und Taxis ailesi mensupları sadece Rothschild'leri ilgilendirecek postaları açıyorlar ve elde ettikleri bilgileri Paris'teki James, Londra'daki Nathan ve Frankfurt'taki Mayer'e iletiyorlardı. Dolayısıyla Rothschild ailesi hazır bilgiye kolayca ulaşıyordu. Thurn und Taxis ailesi 300'ler Komitesi'nin bir üyesiydi. Gelen bilgiyi gitmesi lazım gelen Richelieu yerine Decazes'e vermek çok daha kârlı bir işti. Bunun karşılığı olarak Decazes, James'e bankasına karşı yapılabilecek olan Yahudi karşıtı saldırılar ve entrikalar hakkında bilgi veriyordu.

Etrafındaki önemli insanların sayısı arttıkça James statüsüne uygun, kendinden beklenecek lüksü karşılayacak kadar büyük yeni bir eve ihtiyacı olduğunu düşündü. Daha önce Kraliçe Hortense'in olan Rue la Fitte'teki bir malikânede karar kıldı. Burası 1794 yılında giyotinle idam edilmiş olan Laborde adındaki bir bankerin eviydi. İmparatoriçe Joséphine'in kızı Hortense Napoléon'un kardeşi Louis'yle evlendikten sonra Hollanda kraliçesi olmuştu.

Evi yeniden düzenlemek ve yeni mobilyalarla döşemek James'e bir servete mal olmuştu. Söylenene göre bu iş James'e 3 milyon franka patlamıştı. 1834 yılında tadilat tamamlandığında bütün şehir bu evi konuşuyordu. Alman Yahudi komünist Heinrich Heine, Orleans Dükü Coburg Prensi Leopold sık gelen misafirler arasındaydı.

Prens Metternich ve maiyeti çok parlak bir kişilik olan Prusyalı Friedrich von Gentz Paris'e geldiklerinde James onlar için kralın dönüşünden bu yana Paris'te görülmedik ihtişamda bir parti verdi. Wellington dükü bile Paris'e geldiğinde James'in davetini geri çevirememişti.

James, von Gentz'in zayıf yönü olan kadınları kullanarak onu elde etti. Von Gentz'e parayla kolayca elde edilebilecek bir yığın kadın buldu. Von Gentz olabildiğince çok kadınla birlikte oldu ve parası yettiği kadar lüks bir yaşama kavuştu. Böylece James, von Gentz'in ruhuna sahip oldu.

“James'in sarayı her türden politikacıları kendine çekiyordu, özellikle komünist ve sosyalist politikacıları. Bunlardan biri Ludwig Borne'du ve bu adam Avrupa'nın bütün krallarının tahttan indirilerek yerlerine James tarafından yenilerinin tahta geçirilmesini öneriyordu. Tek istisna Fransız Kralı Louis Philippe'ti ancak ona da tacı Paris'te Papa değil James Rothschild giydirecekti.” (Notre Dame de la Bourse, 22 Ocak 1832)

“Daha önce belirttiğimiz gibi James Rothschild'in patronluğunu yaptığı Alman şair Heinrich Heine ülkesini terk ederek Rothschild'lere yakın olmak için ya da politik sebeplerden Paris'e gelmişti. Heine ünlü bir komünistti ve Alman polisinin listesindeydi, bu nedenle de Paris'te yaşamayı seçmiş olabilirdi. Rothschild, Heine'ye sadece mali olarak değil birçok başka şekilde de yardımcı oldu. Heine, James'i bir devrimci ve Crimieux'un kıymetini ilk

fark edenlerden biri olarak görmekteydi. Herr von Rothschild ayrıca demiryolları kralı Emile Pereire’i keşfetmişti.” (Olivia Maria O’Grady)

Bu tam olarak doğru değildi, çünkü James bu gence kâr amaçlı yardım etmekteydi. Pereire genç bir Sefarad Yahudisi’ydi ve inşaat işinde James ona direktifler vermektedir. James ve Nathan, Mayer Amschel’in kendilerine öğrettiği derslerden şaşmamışlardı yani gözlerini hedeflerinden bir an bile ayırmıyorlardı. Bu hedef de paranın her şey olduğuydu.

James ve Nathan’ın işlerinden biri Alsace Colmar’daki Avusturya askerlerine temsilcileri vasıtasıyla ödeme yapmaktı. Rothschild’ler bu işte bütün rakiplerini elemişlerdi. İş biraz riskliydi çünkü bütün paralar haydutlarla kaynayan bir bölgeden geçiriliyordu. Bu durum sigorta bedelini çok artırıyordu. Ancak paraları nakit olarak taşımak yerine, James bölgedeki bankalara kredi açarak ödemelerin bu bankalardan askerlere yapılmasını sağlamıştı. Riskleri bertaraf ettikten sonra James ve Nathan komisyonları cebe indirmişlerdi. Para transferleri ailenin yeni işi olmuştu. Tüm Avrupa ve İngiltere’deki para transferleri Rothschild ailesinin tekelindeydi.

James’in gücünün büyüklüğünü göstermek için şu olayı anlatmak istiyorum. Bir rahip olan Peder Thomas ve uşağı 1840 yılının nisan ayında Şam dolaylarında kayboldu. Cinayetten şüphe edildi ve Yahudi sanıklar cinayeti itiraf ettiler.

“Olayı dünya Yahudileri hemen protesto ettiler ve tutuklanan Yahudilerin suçsuz olduğunu ve ifadelerinin işkenceyle alındığını iddia ettiler. James ve Salomon güçlerini birleştirerek krallara baskı yaptılar. Salomon Prens Metternich vasıtasıyla Avusturya’yı araya soktu.

Avusturya konsolosu von Laurin Mehmet Ali Paşa’yı protesto etti. Zaten paşanın aldığı önlemler hakkında hemen James ve Salomon’u haberdar ediyordu. Şam’daki Fransız konsolosu ise olaya başka türlü yaklaşılmaktaydı Kral Louis-Philippe Hristiyanlara karşı açıkça Yahudileri desteklemek istemiyordu. Bu noktada James’in Salomon’a yazdığı yazı çok önemlidir. Bu mektup Rothschild’ler tarafından perde arkasından yürütülen oyunları, hükümetlere baskı ve kamuoyu oluşturma yöntemlerini gözler önüne sermektedir: ‘Çabalarım henüz istenen sonucu maalesef vermedi. Hükümet

bu konuda çok ağır davranıyor. Avusturya konsolosunun takdire şayan çabalarına karşın olay çok uzaklarda gerçekleştiği için kamu ilgisi uyandırmak oldukça zor. Şimdiye kadar başarıya ulaşabildiğim tek şeyi bugün Monitor’da yazdım ve İskenderiye’deki konsolos yardımcısı Şam’daki konsolosun işlemlerini gözden geçirmek üzere görevlendirildi. Bu sadece geçici bir önlem, çünkü konsolos yardımcısı konsolosun emrinde olduğu için konsolosu yaptıklarını gözden geçirmeye zorlayamaz. Bu şartlar altında yapılabilecek tek şey gazeteleri yardımımıza çağırmak olacaktır. Bugün Avusturya konsolosunun raporlarına dayanan bir yazı Debates’e gönderildi, aynı yazıyı Allgemeine Zeitung Ausburg’da çıkaracağız.

Herr von Laurin’in bu konu üzerine mektuplarını Majesteleri Prens von Metternich’in izni olmadan çıkarmayacağız. Bu yüzden sevgili kardeşim bu haklı davada prensten bu mektupların yayımlanması için izin almanı istiyorum. Bu üzücü olaya olan duyarlılığını bildiren prens bu isteğimizi geri çevirmeyecektir. Bu izni aldığı anda sevgili Salomon mektupları sadece Oesterreicher Beobacher’de değil Augsburger Zeitung’da da yayımlat ki halk buradan da bu bilgilere ulaşabilsin.’ ” (The Untold History, Kont Cherep-Spiridovich)

Rothschild’lerin kontrolü altındaki bazı devlet adamları kendi etki ve güçlerinden endişe etmeye başlıyorlardı. Bunlardan biri de Salomon Rothschild’in sıkı kontrolündeki Prens Metternich’ti. Solomon ona Rothschild ailesinin uşağı derdi. Çıkar karşılığı Avusturya’nın egemenlik haklarından büyük tavizler verdikten sonra Metternich’in önemli endişeleri vardı:

“Ahlaki ve etik açılardan onaylamamakla beraber bazı nedenlerden dolayı Rothschild’lerin Fransa üzerindeki etkileri hiçbir devlette olmadığı kadar büyüktür. Bundan sadece İngiltere istisna olabilir. Ailenin gücü parasından kaynaklanır. Ve aileden hayırseverlik uman insanların eleştirileri ailenin sahip olduğu altının ağırlığı karşısında ezilir. Rüşvet gerçeği modern temsili sistemde en açık şekilde yapılmaktadır.”

Metternich Avusturya’yı satarak uluslararası devrimcilerin eline düşürdüğünü çok geç anlamıştı. Devrim ateşi yanmaya başladığında yüksek

mevkiine rağmen Prens Metternich Salomon Rothschild'in parasıyla Viyana'dan kaçtı.

Tarihçilerin Metternich'in ortaya çıkardığı devrimci güçlerden haberdar olup olmadığı konusunda şüpheleri vardır. British Museum'daki belgelere göre dünya devrimi için çabalar 1848 yılında en üst düzeye çıkmıştı.

“Avrupa'nın büyük şehirleri heyecan dalgasıyla sarsılmaktaydı. Rahatsızlık Napoli'ye sıçramıştı. Paris'te kırmızı bayrak barikatların üzerinde dalgalanmaktaydı. Sosyalist devrimciler işçileri ve öğrencileri kanlı bir isyana sürüklemişlerdi ve 22 Şubat 1848'de Guizot istifa etti.” (Olivia Maria O'Grady)

James Rothschild Kral Louis-Philippe'i devrimci fikirlere yakın hissettiği yönünde düşünerek ona fazla iyimser bakmıştı. Harvard Üniversitesi'nden tarih profesörü William Langer'e göre, “Cumhuriyetçiler ve diğer radikaller Louis-Phillippe'i devrimci bir kral olarak görmüşlerdi ama hatalarını biraz geç anladılar.”

Bu insan karakterini ve politik durumları yol haritası gibi okuyabilen James Rothschild için sürpriz bir gelişmeydi. Tam olarak bilinmese de bu yanı sıra Nathan Rothschild'in yakın arkadaşı olan ancak tutucu kesimden Thiers ve Guizot gibi isimler ve Dük Brioglie'yle hükümet kuran Mareşal Soult neden olmuştur.

1830'da Marx tarafından coşturulan işçilerin talepleri ve onun Sosyalist Enternasyonal'i İtalya ve Polonya'da başlamıştı ama talepler hükümetlerce karşılanmamıştı. Radikal ajitasyon ve şiddet Fransa'da 1831 yılı boyunca sürdü.

“Kasım 1831'de Lyon'da işçilerin büyük ayaklanması zar zor bastırılabilindi. Bunu gizli derneklerin hızla yayılması izledi. Basın özgürlüğü altında krala eleştiriler arttı. Radikal gazeteler özellikle Honoré Daumier kralın durumunu karikatürize etti. 1834 yılında Paris ve Lyon'da çıkan büyük ayaklanmalar çok sertçe bastırıldı. 1845 yılında radikal Fieschi Kral Louis-Philippe'e suikast düzenledi ama başarısız oldu. Bunu izleyen 1836 yılında kral başında yakın dostu Albay Louis Mole'un olduğu bir hükümet kurdu. Bunu ortanın sağı Guizot'yla birlikte yapacaktı ama o

ortanın solu partilerle anlaşıp Mole’u devirdi.” (The Untold History, John Reeves)

Untold History kitabıyla devam edersek:

“1848 öncesi devrimci hareketler Karl Marx, Friedrich Engels ve Louis Napoléon Bonaparte gibi kişileri Avrupa anakarasından sürgüne göndermişti. İngiltere onların cennetiydi. Bu kişiler 1848 yılında Avrupa anakarasına devrimlere katılmak üzere döndüler. 24 Şubat 1848’de anayasa ve parlamenter yönetim durakladı.

Bütün Paris yolu boyunca bir tek milis, asker, jandarma ya da polis görmedim. Bu arada terör bütün yüksek sınıfları sarmıştı. Devrim süresince (1789-1794) durum hiç bu kadar iyi olmamıştı.” (Victor Hugo, Choses vues, s. 268)

James birkaç gün daha kalırken Ulusal Muhafızlardan Feydeau onu izliyordu:

“Öğleye doğru kol kola girmiş iki adam gördüm. Rue de la Paix’de gözüktüler ve Tuleries’e ilerlediler. Birini tanıdım, Baron de Rothschild’di. Hızla ona doğru yürüdüm. ‘Saygıdeğer Baron, yürüyüş için iyi bir gün seçmemişsiniz. Bana kalırsa mermilerin havada uçtuğu bugünde kendinizi göstereceğinize evinize dönseniz daha iyi olur’ dedim.

Ama Baron onu güvende olduğu konusunda temin etti Maliye Bakanlığı’nda kendisine ihtiyaç olduğunu söyledi. Louis Napoléon Fransa’nın ilk başkanı ve imparator olacaktı; Marx ve Engels komünist liginin kurulmasına yardım ettiler ancak devrimin boşa çıkmasıyla İngiltere’ye döndüler. Joseph Wedermeyer gibi diğerleri Birleşik Devletler’e göç ettiler...” (Olivia Maria O’Grady)

Sedan Muharebesi ve III. Napoléon’un Prusyalılar tarafından ele geçirilmesinden sonra (Eylül 1870) kendisini Fransız ulusunun kalbi, beyni ve diğer önemli organları, ülkenin geri kalan kısmını ise ilkel ve barbar memleket uzantısı olarak gören Paris bir sıra devrime sahne oldu. 1871’deki Paris Komünü ulusu düşmana karşı savunmasız bıraktı. Profesör Langer’dan alıntılarsak:

“1840-1847 arasında Guizot kontrolü elinde tutan figürdü. Guizot 1847’de

première oldu ve 1848'deki istifasına kadar bu mevkide kaldı. Sokak çatışmaları şubat ayındaki devrime yol açtı.”

1848'deki olayların seyrini izlemek için British Museum'daki dokümanlardan ve L'Alliance France-Allemande et Les Forces Titanique, John Reeves'in The Rothschilds adlı kitabından ve Olivia Maria O'Grady'nin notlarından devam ediyorum:

“Paris'te kıızıl bayrak barikatların üzerinde dalgalanmaktaydı. Marksist devrimciler işçileri ve öğrencileri 22 Şubat 1848'de kanlı bir devrime yöneltmişlerdi ve Guizot istifa etti. Askerler barikatların arkasındaki devrimcilere saldırdılar, bütün ulus heyecan içindeydi. Ayın 24'ünde Ulusal Muhafızlar ve piyadeler isyancıların üzerine yürüdüler. 74 yaşındaki Louis-Philippe ülkeden kaçtı.

Marx ve Engels devrimin kontrolüne geçmek için hazırdılar. Marx'a bütün devrimci yetkiler verildi... Lamartine ve Aragon Yahudi banker Michael Goudchauks'a devrimci portföyü kabul etmesi ve devrimi finanse etmesi için başvurular. Banker bunu kabul etti. Devrimci lider Caussidere, James Rothschild'den devrimci yoldaşlarına ödeme yapabilmek için kredi istedi. James bunu memnuniyetle kabul etti.” (s. 218-219)

Marx ve Engels'in değişik devrimleri nasıl yönettiklerini ve Almanya'da nasıl isyan çıkardıklarını anlatan O'Grady şöyle yazıyordu:

“Nisan ayının başında Marx ve Engels Paris'i terk ederek Almanya'ya geldiler, böylece devrimci ateş de onları takip etti. Kutsal İttifak alev ve duman içerisinde Viyana'da çöktü. Prens Metternich, Salomon Rothschild'den aldığı parayla şehirden kaçtı. (s. 219)

James Rothschild, Leder-Rollin'e 1848 Devrimi'ni desteklemek için 750.000 frank vermişti. Bunu Rollin'in Rue Lafitte'deki Palais Rothschild'i yakma tehdidi karşısında verdiği söylenir. 1848 Haziran'ında sokaklarda yapılan ve üç gün boyunca süren çarpışmalardan Louis Eugene Cavalcagnac zaferle çıktı. Hemen diktatör yetkileri aldı ve Ulusal Meclis tarafından bakanlar kurulu başkanlığına getirildi. Kolayca elde ettiği bedava parayı harcaması Rothschild'e Fransa'daki yeni güçle uyum içinde çalışma imkânı verdi. Rothschild daha önce Louis-Philippe'le ilişkilerini yürüttüğü gibi

Cavalgnac’la da ilişkilerini yürüttü. Kısa zamanda iyi bir monarşist olduğu kadar iyi bir de cumhuriyetçi olduğu söylendi.”

Fransız İşçi Partisi üyeleri onu kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Radikal *Tocsin des Travailleurs*’ün editörü şöyle yazıyordu:

“Siz bir harikasınız efendim! Yasal çoğunluğa sahip olmasına rağmen Louis-Phillippe devrildi, Guizot ortadan kalktı, anayasal monarşi ve parlamenter rejim çöktü ama siz hâlâ yerinizdesiniz. Aragon ve Lamaratine neredeler? Onlar bitti ama siz ayaktasınız. Bankacılığın prensleri iflasa gidiyorlar ve ofisleri kapanıyor.

Endüstrinin büyük kaptanları ve demiryolu şirketleri harap oldu ama siz bu enkazın ortasında hasarsız duruyorsunuz. Şirketiniz Paris’teki ilk şiddet şokunu yaşasa da devrimin etkileri sizi Napoli’den Viyana’ya, oradan Berlin’e taşısa da Avrupa’yı değiştiren bir dalganın karşısında sağlam duruyorsunuz. Servet gidebilir, zafer sönebilir ve hükümrancılık kırılabilir ama zamanımızın gerçek kralı olan Yahudi tahtında oturmaya devam ediyor.”

Paris Komünü Avrupa’daki ilk komünist hükümetti. Rothschild’ler hakkında O’Grady şöyle yazıyor:

“Sınırsız para kaynakları Rothschild’lerin önlerindeki tüm bariyerleri yıkıyordu. Büyük zenginlikleri onlara her yerde sosyal prestij kazanmalarını sağladı. Güçlü krallar, prensler ve başbakanlar onlardan yardım istediler.

Saraylar inşa edip ‘doğru kişileri’ eğlendirdiler. Bir kraliyet ihtişamı içerisinde kralları utandırdılar. Dünya ayaklarının altına serilmişti ve Avrupa’daki Yahudilik yükselişteydi. İleriki zamanlarda servetlerinin ne kadar muazzam olacağını görecektik.”

FRANSA KOMÜNİST SALDIRIDAN KURTULUYOR

Bu büyük kalkışma sonrası Fransa hakkında kaynaklarda bu devrimci hareketin devam edip etmediğini araştırdım ve devam ettiğini gördüm. Paris Komünü'nün başarısından sonra komünistler 1871'de Bismarck tarafından Versailles Antlaşması'nın imzasını takiben yeniden güçlerini denemişlerdi. 1870 Eylül'ünde III. Napoléon'un Sedan'da düşüşü Fransız İmparatorluğu'nun bir daha ayağa kalkamayacak hale getiren bir darbeydi.

4 Eylül'de ayaklanmacılar daha önce James Rothschild tarafından desteklendiklerinde yaptıkları gibi Paris'i işgal etmek istediler. Ancak 19 Eylül'de Alman orduları Fransızları Sedan'da yendi ve hızla Paris'e yönelerek şehri kuşattılar.

Komünistler bu saldırıya karşı koyabilecek güçte değillerdi, Paris'in sadece 8 günlük erzakı kalmıştı. 28 Ocak 1871'de Paris Alman ordusuna teslim oldu. Fransız ordusunun silahları alındı ve kaleler işgal edildi. Bismarck seçimlerin yapılmasını ve Almanya'ya savaş tazminatı olarak 5 milyar frank ödenmesini istiyordu. 1871'in mart ayından mayıs ayına kadar Bismarck'ın silahsızlandıramadığı Marksist Komünist Ulusal Muhafızlar 417 tane topu ellerine geçirdiler ve General Lecomte ile Thomas'ı öldürdüler.

Özellikle Loeb, Cohen, Lazare, Levi ve tabii Karl Marx sayesinde, Enternasyonal'in Ulusal Muhafızlar üzerinde büyük rolü vardı. Düzenli birlikler Marksist Sosyalist Enternasyonal sayesinde Paris'i terk etmeye zorlandılar. Alman ordusunun desteğiyle Fransız askerleri Paris'teki barikatlara saldırdılar ve komünistleri bertaraf ettiler. Ama düzenli Fransız ve Alman birlikleri isyancı Ulusal Muhafızların liderlik ettiği güruhu

dağıtmadan önce komünistler korkunç işler yapmışlardı. Örneğin Fort Vincennes'te 67 rehine katledilmişti.

Darboy başpiskoposu diğer rahiplerle beraber bir köpek gibi vurulmuştu. Üçüncü Cumhuriyet'in askerleri şehre girerken bunlar olmaktaydı.

20 Mayıs 1871'de komünistler benzin dökerek, Paris'in kuşatma altındaki bütün semtlerini ateşe verdi. Bütün kamu binaları ve özel mülkler evler dahil olmak üzere alevler içindeydi. Tuileries, Maliye Bakanlığı, Palais Royal, Adalet Bakanlığı, Belediye Sarayı, Polis Merkezi ateşe verildi ve kül haline getirildi.

“Bir mucize eseri olarak Rothschild’lerin muhteşem malikânelerine ve içindeki değerli eşyalara bir şey olmamıştı. Daha önce olduğu gibi Rothschild’ler 1870-1871 yılları arasındaki savaştan ve Paris Komünü’nden finansal olarak yara almadan çıktılar ve Avrupa’nın tartışmasız efendisi olmaya devam ettiler. Bir kez daha Rothschild’ler monarşiye olan bağlılıktan Üçüncü Cumhuriyet’e olan bağlılığa kolaylıkla geçebileceklerini göstermişlerdi. Alphonse Rothschild tabii ki Versailles’a çekilmişti ve Hotel des Reservoirs’ta bir oda tutmuş, bütün bu çarpışmalar, yağma ve devrim terörü süresince burada kalmıştı.”

Yukarıdaki alıntılar Olivia Maria O’grady ve Profesör Langer’in eserlerinden ve John Reeves’in kitabı *The Untold Mystery*’dendir.

İşin sonuna doğru en radikal güruh zavallı kurbanlarını öldürürken bu güruhun liderlerinin fark ettirmeden İngiltere, İsviçre ve Latin Amerika’ya kaçmaları dikkat çekicidir. Paris komünü miadını doldurmuş, kanlı bir biçimde yıkılmıştı. Hiç şüphe yok ki Komünü ayakta tutmak için gerekli olan para Rothschild’lerden gelmekteydi.

“Komün o günler için muazzam bir para olan 42 milyon frank harcamıştı. Bu miktarın üçte birinin bile nasıl harcandığını bilmek zordur. Buna göre 25 milyon frank bir şekilde yok edilmiş, belki de İsviçre’ye gitmişti. Bu para büyük ihtimalle Bank of France başkanının bavulunda ya da daha kuvvetle muhtemel ki ona eşlik eden başkan yardımcısı Marquis de Poleis tarafından İsviçre’ye kaçırılmıştı. İkinci Komün’ün çöküşü sonrası Marquis de Poleis İsviçre’ye geçmesine izin verilen Beslay’e eşlik etmişti.” (The Untold History,

John Reeves)

O zamanlar Paris Komünü tarafından Bank of France'ın başına geçirilmiş olan Beslay'ın (aslında Rothschild'lerce o mevkie atanmış olan) parayı Rothschild'ler adına İsviçre'ye götürmeye razı olduğuna ve buna karşılık Rothschild'lerin ona geçiş vizesi sağladığına inanılıyordu.

Her halükârda Paris Komünü Fransız tarihinde kara bir leke olarak bu ülkede sosyalizmin gerilemesine neden olmuştur. Versailles Barış Antlaşması'nın ön görüşmeleri James Rothschild'in oğlu Alphonse Rothschild tarafından yapılmıştır. Alphonse, Bismarck'la anlaşmanın mali yönünü görüşmüş ve 5 milyar frank savaş tazminatı ödemeyi kabul etmiştir.

Edouard Rothschild James Rothschild'in en büyük oğlu Alphonse Rothschild'in oğludur ve 26 Mayıs 1905'te ölmüştür. Ama Fransa'nın içişlerindeki müdahale kesilmeden devam etmiştir. Daha sonra Edouard Rothschild'in ve Lord Rothschild'in “Balfour Deklarasyonu” denen ve Filistin'de Siyonist bir devletin kurulmasını sağlayan kuklaları Disraeli'dir. Bilindiği gibi tarihte büyük olayların her zaman perde arkasında birileri vardır. Yahudilerin “anavatanı” konusunda Disraeli'nin rolü nedir? Çalışması Tancred'de Disraeli “Kudüs'ün Yahudilere ait olduğu günlerdeki politik adaletten” bahsetmektedir. Kudüs hakkında şunları yazmaktadır:

“Önümde muhteşem bir şehir görüyorum. Alroy Contari ve Fleming bütün romanlarında Kudüs aşkını ve Kudüs'ün Yahudilere ait olduğunu söylemektedirler. Hughendon'da malikânesinde Disraeli onu ziyaret eden Stanley'e, Kudüs'ün Yahudilere verilmesini ve Kudüs'ün Yahudilerce yeniden kolonize edilmesini istediğini söylemiştir.”

Karl Marx 1871'de Paris'te komünistlerin ayaklanmasında ne rol oynamıştır? British Museum'daki iki kaynak birbirini teyit etmektedir:

“Marx çok ünlüydü ve ünü her yere yayılmıştı, özellikle kendisinin Paris'te insanları boğazlayan canavarı serbest bırakıldığında Londra'da bir tavus kuşu gibi Enternasyonal'in gözlerinin önündeydi. ‘Barikatların ölümsüz kahramanları’ diye bir yazı yazmıştı.

Paris Komünü devrimin yönetimini eline aldığı sırada sıradan işçi devlete ve kültürel olarak önündekilere meydan okuduğunda işçi cumhuriyetinin

bayrağı olan kızıl bayrak Hotel de Ville’de (Paris Belediye Sarayı) dalgalandı.”

Paris Komünü olayından öğrendiğimiz tek şey Fransız halkının çoğunluğunun bundan rahatsız olduğuydu. Olayın liderleri masonların ve Illuminati’nin yardımlarıyla İngiltere ve İsviçre’ye kaçtılar. Bu olay Almanya, İspanya, Rusya ve İtalya’da yükselen uluslararası sosyalizmin anıtı gibiydi. Londra’daki Karl Marx uluslararası Marksizm’in esas figürüydü ama yanında Engels ve Rothschild’ler bulunuyordu.

Untold History’de bize Rothschild’lerin Frankfurt Masonlarının temsilcileri olduğu söyleniyordu. Mason derneğinde parasını Rothschild’lerin kontrol ettiği Hessen prensi büyük üstattı. Bu konuya gelmişken Bismarck hakkında birkaç şey de söylemek gerekiyor, çünkü bu kişi sadece Almanya’nın geleceğinde değil bütün Avrupa’nın geleceğinde önemli rol oynamıştı.

John Reeves, kitabı *The Rothschilds*’te Bismarck’ın Rothschild’lerin uşağı olarak görüldüğünü ve yarı Yahudi olduğunu belirtmektedir.

British Museum’daki belgeler Bismarck’ın biyolojik babasının I. Napoléon’un mareşali Soult olduğunu göstermektedir. Bismarck’ın annesiyle evli olan Prusyalı küçük arazi sahibi ise Bismarck’ın resmi babası olarak bilinmektedir.

“Napoléon Rothschild’ler tarafından rafa kaldırıldıktan sonra yeni bir lidere ihtiyaç duydular ve bunu Otto Bismarck’ta yarattılar. Babası Wilhelm orijini belli olmayan burjuva Louise Menken’le evlenmişti (Menken’ler Yahudi’ydi). Evlendikten sonra karısını taşradaki şatosuna götürdü. Kısa süre sonra Fransızlar araziyi işgal ettiklerinde Mareşal Soult karargâhını yakındaki bir şatoda kurdu.

Mareşal Soult şampanyası ve ikna gücüyle Louise’in kalbini birası ve kaba hareketleri olan Alman kocasından daha fazla cezpt etmişti. Soult Bayan Bismarck-Menken ve oğlu geleceğin ‘kan ve demir adamı’ Bismarck’a çok dikkat ediyordu. Soult Fransa’da en yüksek mevkie geldi ve ölene kadar her Hristiyan krala ihanet etti. Bismarck altı yılını çok pişman olduğu anılarını yaşadığı Berlin’deki Palma Enstitüsü’nde geçirdi.” (Cherep-Spiridovich, *The*

Hidden Hand, s. 108. J. Hoche'ye ithaf edilmiştir.)

Aslında Louise Bismarck-Menken'in orijini belliydi. Atalarını Haim Salomon'a kadar götürebiliyordu. Bu adam General George Washington'a Amerikan Devrimi'ni başlatması için kredi vermişti. *The Jewish Tribune of New York*'un 9 Ocak 1925 tarihli sayısı Louise Menken'in Haim Salomon'un torunlarından olduğunu doğruluyordu.

Bazı araştırmacılar ve tarihçiler Salomon'un Washington'a verdiği paranın kendisinin olup olmadığını tartışmaktadırlar ama para Rothschild'lerden gelmekteydi ve Salomon sadece bir aracıydı. Haim bütün parasını Washington'a vermek yerine lüks yaşamını sürdürmek için harcamıştı. Bismarck'ın Rothschild'lerle ilişkisi Aralık 1812 *Lord Beaconsfield Mektupları* ve *Coningsby*'den anlaşılabilir:

“*Lionel Rothschild sık sık Disraeli'yi Paris'e götürürdü. Burada kendisini III. James Rothschild'le tanıştırmıştı. Bir Prusyalı bakan Kont Armin ziyaretlerine geldi. Lionel vasıtasıyla Disraeli bu adamla dost oldu. Soult Fransa kabine üyesiydi ve sık sık oğlundan yani metresi Menken-Bismarck'tan olan çocuğundan bahsederdi. Burada Rothschild'ler Bismarck'ı keşfettiler. Bismarck yarı Yahudi'ydi ve 1839'da arazilerini kaybetmek üzereydi. Ama Rothschild'ler Soult ve Armin onu kullanmak için izlemekteydiler. 1839'da Aachen'de dahi Bismarck isyankâr kişiliğini göstermişti bunu Disraeli 'İntikam Hançerine Şükran' adındaki şiirinde belirtir.*

James Bismarck ve Disraeli'nin 'sıkı muhafazakârlık' sergilemelerini istiyordu. Bu onların yüksek sosyeteye girmelerini ve gücü ele geçirmelerini sağlayacaktı. Böylece Disraeli ve Bismarck 'İntikam Hançeri'nin dizelerini okumaya başladılar ve ültrakonservatif oldular. Armin 1844'te Prusyalı bakan ve Reichstag üyesi Bismarck'ın çok sevdiği kız kardeşi Malvina'yla evlendi. Disraeli'ye göre Bismarck tamamen Rothschild'lerin, Armin'in ve kız kardeşinin etkisi altına girdi.”

Dolaylı olarak Walter Rathenau'nun söyleminden 300 kişinin dünyayı yönettiğini öğrenmekteyiz. (Bkz. *The Conspirators Hierarchy: The Committee of 300.*) Bundan kırk yıl önce Bismarck Rathenau'nun söylemiyle

aynı düşündüğünü belirtiyordu:

“Bu Disraeli tarafından da tekrarlandı: ‘Dünya çok değişik kişiler tarafından yönetiliyor.’ Rathenau’nun söyleminden 40 yıl önce Bismarck, Disraeli ve Rathenau’yla aynı düşündüğünü belirtiyordu.” (British Museum belgeleri Cherep-Spiridovich ve Coningsby’den çıkarılmıştır.)

Reaksiyoner olduğu düşünülen Bismarck 1847’de Disraeli’den örnek alarak muhafazakârları liberallere karşı kışkırttı ve Prusya kralının gözüne girdi. Bismarck’ı kontrol edenler çok çaba sarf ederek onu Johanna Puttkamer’le evlendirmeyi 1847’de başardılar.

Puttkamer harika bir kadındı Bismarck’ın ani sinirlenmelerini (büyük ihtimalle Soult’tan miras kalmıştı) kontrol edebiliyordu. 1849 yılında kabine üyelerinin bir listesi IV. Friedrich Wilhelm’e sunuldu. Bu listede kendisi Bismarck’ın ismi üzerine kırmızı bir çizgi çekerek “Kızıl ateşli reaksiyoner. Kan kokusunu seviyor” diye yazdı.

1849 yılında Bismarck Armin ve Rothschild’in yardımlarıyla ikinci Prusya kabinesine seçildi ve 1851 yılında Frankfurt Meclisi’ne katıldı. Kont Armin de Bismarck’ın arkasındaydı, onu Prusya bakanı Otto von Manteuffel’e tavsiye etti. Profesör Langer, von Manteuffel’in öneminden şöyle bahsediyor:

“16 Mayıs 1850’de bazı küçük Alman prenslikleri ve Avusturya Frankfurt’ta bir araya gelerek eski Alman Konfederasyonu’nu canlandırmayı planladılar. Eğer Prusya birlik konusunda ısrar ederse Avusturya’yla savaş kaçınılmazdı. Bir anlaşmazlık çıkması durumunda iki ülke de seferberliğe geçecek ve savaş kaçınılmaz olacaktı.

Çar Nikolay Prusya kralının liberal yaklaşımından rahatsız olmuştu ve Avusturya’nın yanında yer alacaktı. Friedrich-Wilhelm savaştan nefret ettiğinden geri çekilmeye karar verdi. Bakanı Otto von Manteuffel’i görüşmelere yolladı...” (Profesör Langer, s. 726-727)

“Bismarck yaşlandığında gözleri o inanılmaz bakışlarını kaybetmemişti. Zayıf ve romantik olan her şeyden nefret ediyordu. Nefret ettikleri arasında bazı Hristiyan erdemleri de vardı.” (Profesör F. M. Bowicke, *Bismarck ve Alman İmparatorluğu*, s. 5)

La Revue des Deux Mondes’in 1880 yılı baskısı cilt 26, sayfa 203’te

Valbert'in şu sözlerini okuyoruz:

“Bismarck'ı bu şekilde sadece Yahudiler sömürebilirdi. Sadova'dan (Prusyalıların Avusturyalıları 1866'da yendiği yer) sonra Almanya'da yapılan bütün liberal reformlar sadece Yahudilerin işine yarıyordu.”

Daha önce gösterdiğimiz gibi Rothschild'ler yerleştikleri her ülkenin siyasetiyle ilgileniyorlardı. Örneğin Viyana Kongresi'nde Rothschild'ler baskındı. Maria Olivia O'Grady'den öğreniyoruz:

“Yahudiler Viyana Kongresi'ne temsilcilerini yolladılar, rüşvet ve hediyelerle resmi delegeleri kazanmak istiyorlardı. Yaşlı Rothschild, Dalberg Konfederasyonu'ndan elde ettiği imtiyazların Viyana Kongresi'nde yazılacak anayasayla yok olacağından korkuyordu.

Jacob Baruch (Ludwig Boerne'nin babası) G. G. Uffenheim ve J. J. Gumprecht Rothschild'lerin özel temsilcileriydi ve Metternich müdahale etmeseydi Viyana polisi tarafından şehir dışına atılacaklardı.

Tabii ki Yahudi temsilcilerin kongrede resmi sıfatları yoktu. Kongreye en büyük Yahudi etkisi katılımcı devlet adamları, prensler ve kralları eğlendirmek için salonlarını onlara açan Yahudi kadınlardan geldi.

Bu Yahudi kadınların en önde gelenleri Barones Fanny von Arenstein, Madam von Eskeles, Rachel Levin von Varahangen, Madam Leopold Herz ve Düşes Mendelssohn von Schlegel'di. Sonuç olarak Yahudiler Viyana Kongresi'ne 'bütün vatandaşlık görevlerini yerine getiren' Yahudilere vatandaşlığın tüm haklarının tanınmasını istiyorlardı. Aslında bu cümle Yahudi 'ulusu'nun garip isteklerini yansıtmıyordu. Yahudiler bütün vatandaşlık haklarına sahip olup hiçbir yükümlülüğü yerine getirmemek istiyorlardı.” (Viyana Kongresi, sayfa 345, 346)

Anka Muhlstein, Baron James / Fransız Rothshild'lerin Yükselişi adlı kitabında Viyana Kongresi'nin bir başka yüzünü ve Frankfurt'a etkilerini şöyle dile getiriyordu:

“Fransız orduları çekildikten sonra Alman otoriteler Yahudileri ait oldukları yere koymayı düşünüyorlardı. Frankfurt'ta Yahudiler hakları kanunen satın almışlardı ancak bu haklar şimdi kaldırılmıştı. Bir kez daha Yahudiler kendilerini hoş karşılanmayan yabancılar olarak görmekteydiler.

Onurlarının, özgürlüklerinin ve hayatlarının tehlikede olduğunu düşünüyorlardı. Bu yüzden Viyana’da düzenli olarak bir araya gelen büyük devletlere başvurmayı düşündüler. Ama ne kadar resmi olsa da iddiaları boştu. Alman Yahudileri sığınacak bir yer bulamadıklarından başka yöntemlere başvurmak, koruma satın almak zorunda bırakıldı. Salomon Yahudi davasının başına geçtikten sonra Metternich’in danışmanı Gentz’in cüzdanı şişmeye başladı.” (s. 68)

Muhlstein’e göre Yahudiler Frankfurt’ta saldırıya uğruyor ve kovuşturuluyorlardı. Salomon Rothschild Viyana’ya taşındıktan sonra Amschel Frankfurt’ta kaldı. Amschel’in Alman hükümetine Rothschild parasına olan ihtiyaçlarını hatırlatması sonrası Yahudilere saldırılar azaldı.

SALOMON ROTHSCILD FİNANSAL GÜCÜNÜ KULLANIYOR

Viyana’da Salomon’un ev alma hakkı yoktu, bu yüzden lüks bir oteli toptan kiraladı ve Württemberg kralını yıllardan beri kaldığı daireden çıkardı.

Salomon’un diplomatik dokunulmazlığı vardı ve “baron” unvanını taşıyordu. Metternich daha sonra Nathan ve James’e bir Yahudi’nin hayal bile edemeyeceği “konsolos” unvanını vermişti. Salomon şöyle diyordu:

“James vize başvurusunu yenilememiştir. Metternich’in gücü ve koruması James’in heyecanını yatıştırdı. Şansölye Rothschild’lere diplomatik dokunulmazlık verdi.

Bu unvanı Yahudilere verdikten sonra artık onlardan daha fazla yararlanılabiliirdi. Nathan ve James Avusturya’ya borç vererek, Avusturya’yı Londra ve Paris’te temsil edecek konsolosluklar almayı hayal ediyorlardı. Bir Yahudi diplomatik kadroların içinde! Bu düşünülemezdi. Teklifin büyüklüğüne rağmen Metternich kabul etti.

Sadece şeytani bir zekâ şansölyeye Rothschild’ler tarafından açılan kredileri fark edebilirdi. Artık tüm saray faaliyetleri yeni işler çevirmeye odaklanmıştı. Özellikle de Avusturya’yla ilgili işler! Örneğin eğer James Paris’e atanırsa Fransa’nın Avusturya’ya olan borcunun ödenmesi konusunda her şeyi yapacaktır çünkü konsolos kralla şahsen görüşme şansına sahip olacaktır.” (Souvenirs Augustus de Fremilly, 1908, s. 232)

“Uluslararası konferanslarda güçlü Yahudilerin etkisini kullanmak amacıyla 1818’deki Aix la Chapelle Konferansı’nda davet edilmemiş Yahudiler yine konferansa geldiler. Bir İngiliz rahibi olan Lewis Way konferansta Yahudilerin sözcüsü oldu ve onların avukatlığını yaptı. 1856

Paris Kongresi'nde ve 1858 Paris Kongresi'nde Yahudi etkisi gözle görülebiliyordu. Bu iki konferansta da Yahudilerin resmi temsili gözükmemektedir.” (Olivia Maria O’Grady)

Gayri resmi Yahudi girişimleri Rothschild'lere uymuyordu, çünkü onlar kontrol edebildikleri kişilerden her zaman daha fazlasını almak isterlerdi. Baron ve konsolos unvanlarını aldıktan sonra güçlerini açıkça gösterebilecekleri pozisyonların peşindeydiler.

Ailenin “ayrıcalık sevdası” hiç de orta karar değildi. Von Gentz'den halka madalyaları ve rütbeleri olduğunu bildirmesini talep ettiler. “Salomon von Rothschild ve Paris'teki kardeşinin Rusya'ya verdikleri krediler karşılığında Sen-Vladimir nişanını aldıklarının” da halka duyurulmasını istiyorlardı.

Von Gentz bazı önde gelen Alman dergilerine yazılar yazdı. Rothschild ailesi “Haberî kendiniz yayımlamışsınız gibi olsun. Sen-Vladimir yerine Vladimir yazın” diyordu. 1830'da Kont von Neipberg'e yazdığı mektupta Metternich Rothschild'lerin ününü kritik ediyordu: “*Rothschild'ler sanki küçük birer Aziz Georgius. Ne ün. Milyonlarının ve cömertliklerinin yanında Rothschild'lerin unvanlara ve onurlandırmalara doymayan bir açlıkları var.*” (British Museum dokümanları)

Bu unvanların sembolik Hristiyan değerleri aile için bunları daha da olağanüstü yapıyordu. Artık Rothschild'ler kendilerini güvenceye almışlardı. Metternich ve Bismarck üzerinde uyguladıkları baskılar devam etmekteydi. Özellikle Metternich Hristiyan olmadıkları için bu madalyaları ve unvanları alamayacaklarını söylüyordu ama Rothschild'lerin madalyalar ve unvanlar için olan taleplerinin sonu gelmiyordu. 1867 yılında Alphonse James'in büyük oğlu Londra'daki kuzenine şöyle yazıyordu:

“Bismarck'ın Londra'yı ziyaretinin en önemli getirisi madalyalar dağıtması oldu. Babam en büyük unvan olan Büyük Kurdeleli Kızıl Kartal madalyasını aldı. Prusya'daki hiçbir Yahudi bu madalyayı almamıştı.” (Altın ve Demir, Fritz Stern, s. 150)

O'Grady'nin yerleri olmadığı halde konvansiyonlar ve konferanslarda Yahudilerin temsil edilmesi temasından devam edersek Amerikalılar da Yahudiler için çaba sarf etmekteydiler. “*Amerikan Yahudileri Amerika'ya*

etki ederek Bükreş Barış Konferansı 1913'te 'eşit ve tam hakların' kazanılması için Amerikalıların talep etmesini istediler. Amerikalılar bu konferansta resmi olarak temsil edilmiyorlardı."

1913 Ekim'inde Anglo-Yahudi Birliği Sir Edward Grey'e Yahudilerin haklarının tamamen güvence altına alınmasını talep eden bir mektup yazdı.

"Amerikan Dışişleri Bakanı Elihu Root Başkan Theodore Roosevelt'in kesin talimatlarıyla 1906'daki Cezayir Kongresi'nde Amerika'yı temsil eden Büyükelçi White'a Yahudilerin Fas'ta haklarının eşit olarak korunmasını sağlaması talimatı verdi.

Dünya Yahudiliğinin hakları konusunda yaptıkları çalışmaları Versailles Antlaşması'nda Polonya'ya empoze edilen zor koşullar kadar hiçbir şey daha iyi anlatamaz. Zorba bir fatih bile bu kadar acımasız olamazdı. 28 Haziran 1919'da Polonya temsilcileri Azınlıklar Antlaşması'nı imzaladılar. Böylece Polonya hükümrانlığından ve üstün sınıf haklarından vazgeçiyordu." (Olivia Maria O'Grady, s. 344-347)

Tarihin genelinde ortalama bir insan yaşamaya, aile kurmaya, iş sahibi olmaya çalışır ancak politika, savaş ya da barışa karar vermek gibi işlere karışmaz. Ama görülen o ki bazı grup insanlar bu tür kısıtlamalardan muaftırlar ve her zaman önemli mevzulara nasıl karar verileceği, politik ve ekonomik konuların nasıl karara bağlanacağı konusunda fikir sahibidirler. Çok organize olan bu grup insanlar her zaman sıradan vatandaşlardan üstün pozisyonadırlar.

Cherep-Spiridovich tarafından yazılan *Gizli El* adlı kitaba ve yazar Olivia Maria O'Grady'ye göre bu tür gizli gruplar ya her zaman Yahudi ya da Yahudilerin kontrolündedirler.

İki yazar iddialarını savunmak için çeşitli örnekler vermektedirler. Bunların en inandırıcısı 1919'daki Paris Barış Konferansı ve İsrail devletinin kuruluşu konularıdır. İddiamıza Olivia Maria O'Grady'nin sözleriyle devam ediyoruz.

"1919 yılının şafağında Paris'e Yahudiler akın ettiler. Zengin Yahudiler, fakir Yahudiler, ortodoks Yahudiler, sosyalist Yahudiler, para babaları ve devrimciler Fransa'nın başkentine akın ettiler ve çalışmaya başladılar.

Comite de Delegation Juives aupres de la Conference de la Paix (Barış Konferansı'ndaki Yahudi Delegasyonu Komitesi) tam olarak 25 Mart 1919'da organize edilmişti. Dünya Siyonist Organizasyonu delegeleri ve B'nai B'rith üyeleri de komiteye katılarak 10 milyon Yahudi adına konuştuklarını iddia ettiler.

Woodrow Wilson, Georges Clemenceau ve diğer uluslararası şahsiyetler Yahudilerin elinde oyuncaktılar. Dünya süper devleti Yahudilerin uzun zamandır hayali olsa da Wilson'un bunun kendi icadı olduğuna inandırılması için Yahudi delegasyonu ve dünya basını büyük çaba harcadı. O günlerde bir Yahudi tarihçi sevinç içinde 'Ulusların kendi kaderini belirleme hakkı fazla ilerilere götürülmedi' diye yazmaktadır.

Yahudilerin işlerinin inceliği Versailles'da hissedilebilir haldedir. Bütün Hristiyan âleminde hükümrânlığın tahrip edilmesi için gerekli temel hazırlanmıştır. Bu temel Yahudi Delegasyonu Komitesi'nin arkasındaki beyin tarafından tasarlanmıştır. Artık devletlerin tam hükümrânlık hakları sınırlandırılmıştır. İkinci Dünya Savaşı'na zemin olarak tüm ülkelerdeki dini ya da etnik azınlıklar artık büyük devletlerce korunma altına alınmışlardır.

Paris Barış Konferansı'nda daha sonra Rusya'daki Bolşevik Devrimi'ni finanse edecek olan Wall Street bankeri Jacob Schiff de bulunmaktaydı. Yahudi zaferini taçlandırmak için Milletler Cemiyeti tarafından ülke içi grupların hakları garanti altına alındı. Bu garantilerden hiçbirinin derdi dünyayı demokrasi için güvenli kılmak değildi.” (Wilson'un Niyet Söylemi, Olivia Maria O'Grady)

Wilson, Milletler Cemiyeti'nin amacı ve niyeti konusunda kandırılmış olabilir ama bazı Amerikan senatörleri buna kanmamışlar, Milletler Cemiyeti'ni net olarak görmüşlerdi. Aslında bu kurum Birleşik Devletler'in hükümrânlığını yok etme girişimiydi. Birleşik Devletler anayasası ve haklar sözleşmesi ortadan kaldırılmak isteniyordu. Bu yüzden antlaşma Birleşik Devletler Senatosu'nda onaylanmadı.

Senato'daki direnişin başı vatanseverlikleri yadsınamaz senatörler Hiram Johnson ve William E. Borah'tı. 11 Kasım 1919'da antlaşma reddedildi. İngiliz Başbakanı Lloyd George da Versailles Antlaşması'nca getirilen

yapının tehlikelerini anlamıştı. 1919 yılında konferansın hafta sonu tatilinde antlaşmayla ilgili korkularını kâğıda döktü:

“Uluslar savaştan tükenip savaşta tüm güçlerini yitirecek hale geldiklerinde barış tesis etmek savaşın dehşetini yaşayan nesil ölene kadar kolaydır. Bu yüzden şimdi otuz yıl sürecektir bir barış kolaylıkla yapılabilir. Zor olan savaşla ilgili pratik bilgisi olanlar ortadan çekildikten sonra yeni bir savaş çıkmasına engel olacak bir barış yapmaktır...”

Almanya’nın kolonilerini elinden alabilirsiniz, silahlı kuvvetlerini polis gücüne indirgeyebilirsiniz, deniz kuvvetlerini beşinci sınıf hale getirebilirsiniz ancak eğer Alman halkı galip gelen devletlerce aldatıldığını anlarsa bir gün onlardan tüm olanların hesabını sormaya kalkabilir.

Dünya Savaşı’nın vahşeti sayesinde insanoğlunun kalbinde dört yıl süren kıyım sonrası açılan yaralar bir gün kapanacaktır. İşte o zaman barış ancak adalet, eşitlik ve milliyetçiliği körükleyen davranışlardan kaçınarak sağlanabilecektir.”

Lloyd George her ne kadar konferansta Almanya’ya karşı adil davranılmasını istese de enternasyonalist güçlerin karşısında görüşlerini savunamadı. Enternasyonalist görüş sahiplerinden biri de Georges Clemenceau’ydu.

Lloyd George Mart 1919’da Fontainebleau’da yukarıda verilen ve kendisinin ileri görüşünün ispatı olan satırları yazıyordu. Ancak Lloyd George 18. yüzyıldan beri güçlenen devrimci güçler tarafından yenildi. Zaten iyi örgütlenmiş ve finanse edilmiş olan bu güçleri durdurmaya imkân yoktu. Lloyd George bir yerde evlilik ve kan bağı kanallarıyla Rothschild’lerle ilişkisi olan Sir Philip A.G.D. Sassoon Bart tarafından durdurulmuştu. İngiliz Privy Konseyi üyesi olarak Sassoon konferansa katılanların gizli görüşmelerine vâkıftı.

Versailles’daki Fransız politikasını *Time* dergisi 17 Mayıs 1940’taki baskısında ortaya koyuyordu:

“Hayati önemdeki içişleri bakanlığına Première Reynauld o zamanlar koloniler bakanı olan 54 yaşındaki enerjik Georges Mandel’i getiriyordu. Bu Clemenceau yandaşları için yeni bir iş değildi çünkü daha önceki savaşta da

ülkenin içişlerini yönetmişler ve sivil halkın moralini ayakta tutmuşlardı.

Jeroboam Rothschild olarak doğan Mandel Fransa'nın Disraeli'si olarak anılmaktaydı. Koloni bakanlığında gösterdiği çabayla Clemenceau için vazgeçilmez olduğunu ispatlamıştı..."

British Museum'da yaptığım çalışmalar gösteriyor ki Paris Barış Konferansı ve ardından gelen Versailles Antlaşması Milletler Cemiyeti'ni ortaya çıkarmak için ilk denemelerdi. Kurulacak Milletler Cemiyeti bütün ulusların hükümlerlik haklarını bastıracak ve Filistin'i Siyonistlere verecekti. Bu fikir Başkan Wilson'un Ocak 1919'da Paris'e vardığı zaman söylediği şu sözlerden anlaşılıyordu:

"Milletler Cemiyeti bu buluşmanın esas konusu olacak."

Wilson, Rothschild'lerin ajanı olan Mandel'lerce çok iyi yönlendirilmişti ve emirlere uymak zorunda olduğunu biliyordu. British Museum'daki Lloyd George'la ilgili belgeleri incelerken İngiliz başbakanının Wilson'a karşı çok mücadele ettiğini ancak başarılı olamadığını anladım. Lloyd George'un bütün protestolarına rağmen Wilson görüşmenin baş konusunun Milletler Cemiyeti olmasında ısrar etmişti.

British Museum'da aylarca Milletler Cemiyeti üzerine yaptığım araştırmalar sonucunda Wilson'un Paris'e Lord Rothschild'den Mandel vasıtasıyla doldurulmuş olarak geldiğini keşfettim.

Wilson, Mandel'ler vasıtasıyla kendini Rothschild'lerin davasına adanmıştı. Princeton Üniversitesi'nde bir profesörken "ukalalığı ve züppeliği" önlemek için öğrenci kulüplerini yasaklamaya çalışan ama başarılı olamayan Wilson'un bu davranışı kendisinin sosyalist inancının bir belirtisi olarak görülmüştü. İşte bu Rothschild'lerin dikkatini çekmiş ve New Jersey valisi olmasını sağlamışlardı. Daha sonra da tabii ki ABD başkanı olmuştu. Cumhuriyetçi Parti Ulusal Komitesi başkanı Will Hayes, Wilson hakkında şunları söylüyordu:

"Dünyayı sosyalist doktrinler, devletçi mülkiyet hakları ve bulanık hayalleri ışığında yeniden yaratmak ve dizayn etmek istiyordu."

Wilson'un başkanlığındaki performansı Hayes'i haklı çıkarmıştı ama Wilson'un ajandasını kimin belirlediğinden haberi yoktu. Wilson'un

Mandel'ler vasıtasıyla Londra'dan aldığı talimatlarda hiç de bulanıklık yoktu. Bu talimatlardan biri Wilson'un 14 maddesiyle ilgiliydi. Wilson'un Paris Barış Konferansı'na verdiği 14 madde Rothschild'ler ve Justice Brandeis tarafından yazılmıştı. Bu maddeler konferansa Bernard Baruch'un sıkı gözetimi altında sunulmuştu. Bunun yanında Milletler Cemiyeti maddesi de Wilson'un fikri gibi gösterilmişti. Birinci Dünya Savaşı'nın başında Amerika'nın Alman halkı değil yönetici sınıfla savaştığı söylemi Rothschild'lerin uydurmasıydı. Olivia Maria O'Grady'den devam edersek:

“Yahudi finansörlerin kardeşliği tarafından etraflı sarılmış, Albay House tarafından yönetilen Başkan Wilson'un akıl hocası ve danışmanı Siyonist Brandeis'ti. Başkan kendini tarihin en büyük ‘barış mimarı’ olarak görüyordu. Ancak başkan tarih hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kişiydi.

Yahudilerin elindeydi ve onu kullanıyorlardı. Ülkesini korkunç bir savaşın içine itti ve Amerika'yı felakete sürükleyecek olaylar zincirini başlattı.

Onu istedikleri yöne sokan kişiler ona yağ çekmekteydiler. Neredeyse kendini Tanrı sanmaya başlamıştı. Dünyayı ve insanlar kendi istediği gibi şekillendirebileceğini sanıyordu. Başkan olabilmek için Amerikan çıkarlarını korumaya yemin etmişken dünyayı kurtarma görevinin kendisine verildiğini düşünmeye başlamıştı.

Zafer kazanmadan barış ilan etmişti. Amerika'yı ‘savaş sona erecek bir savaşa’ sokmuştu ve ‘dünyayı demokrasi için güvenli bir yere’ döndürmek istiyordu.

Barış ve zafer 11 Kasım 1918'de geldi, Wilson ikisini de kaybettiği yer olan Paris'e gitti.”

Bu etraflı danışmanlarca çevrilmiş Wilson için zor olmuştu:

“Şimdi şu anki savaşın (İkinci Dünya Savaşı) nedeni olan bu yasadışı savaş değerlendiriliriz.

Wilson'a 14 maddelik prensiplerini bıraktıran, Almanlarla yapılan barış antlaşmasının maddelerine ihanet eden Wilson değildi. Arapları savaşa çeken de Lloyd George değildi; bu işleri yapan Jeroboam Rothschild, Sir Philip Sassoon ve Bernard Baruch'tu. Wilson, Lloyd George ve Clemenceau sadece karşı gelemeyecekleri bir otoriteye boyun eğmekten suçluydular. Bu

üç Yahudi Rothschild'lerin parasal gücünü temsil ederek barış antlaşmasının sonuçlarından sorumluydular.

Bu Yahudiler, Uluslararası İşçi Kurulu'nu kurdular, Tazminat Komisyonu'nu ve Brüksel Finans Kongresi'ni düzenlediler, Filistin'i Yahudilere verdiler ve bizim üye olmadığımız Milletler Cemiyeti ile Dünya Mahkemesi'ni kurdular.

Dünya hükümetini kuramamalarının nedeni bizim bu planı reddetmemizdi.” (Rothschild Money Trust, s. 67, 68)

Bu zamana kadar Albay House'ın isminden bahsedilmemişti ama bu kişi Rothschild çıkarlarını Amerika Birleşik Devletleri Kongresi'nde Baruch'tan fazla daha fazla temsil etmiştir. *Rothschild Money Trust* kitabından devam edersek:

“Bu üç Yahudi Başkan Wilson'un 14 maddelik prensiplerinin bir kenara atılmasından ve Almanya'nın silahları bırakmasını sağlayan vaatlerden vazgeçilmesini gerçekleştiren kişilerdi. Eğer Başkan Wilson'un istedikleri yerine getirilseydi İkinci Dünya Savaşı çıkmayacaktı. Eğer Milletler Cemiyeti'ne üye olsaydık demir yumruğuyla bizi yönetecek olan 'Kral Despot'un tebaası olacaktık.

Jeroboam Rothschild (Mandel), Reynauld kabinesinin bir üyesiydi, onunla birlikte istifa etti. Fransa İngiliz İmparatorluğu'na katılmak yerine teslim olunca ülkeyi terk etti. Fransız halkı, basına göre, savaş çıkırtkanlarının kurbanı olduğunu fark etmişti...

Milletler Cemiyeti planı Başkan Wilson'un eseri değildi ve kendisi böyle bir şey istememişti. Bu planın tam olarak kaynağı bilinmese de Yahudiler bu planın yaratıcısı olduklarını söylüyorlar... London Daily Mail'e göre 'Milletler Cemiyeti tarihin şimdiye kadar kaydettiği en büyük dolandırıcılık'tır.

Almanya'yla barış antlaşması yapar gibi ve Filistin'i İngiliz manda hükümeti altına verir gibi yaparak bu toprakları Yahudilere verdiler. O günden beri Yahudiler ile Araplar savaşmaktadırlar. Bu durum o kadar katlanılmaz hale geldi ki İngiltere ülkeyi Araplar ile Yahudiler arasında ikiye bölmeyi uygun buldu ve yönetimi ne Arapları ne de Yahudileri mutlu edecek

şekilde bölüştürdü.

Amerikan halkı uluslar üstü bir hükümet yönetimi istemiyor. Amerika ne Roma'daki Papa, ne de Siyon'un kanından gelen bir despot tarafından yönetilmek istiyor. Cumhuriyetçiler birkaç demokratın yardımıyla Milletler Cemiyeti projesine karşı geldiğinde bu kaderden kıl payı kurtulduk. Milletler Cemiyeti tam bir uluslar üstü hükümet projesiydi.”

Buna uygun bir mezar kitabesi (ve dünyaya bir uyarı) olarak O'Grady şunları yazıyordu:

“1938 yılının sonlarına doğru Milletler Cemiyeti'nin yıkılışı kesin gibiydi. Üye olan 62 milletten sadece 49'u kalmıştı. 1940 yılının sonunda Milletler Cemiyeti sona erdi.

Cemiyet kendinden öncekilerin akıbetine uğramıştı; Kutsal İttifak, Avrupa Konzerti ve Anlaşmazlık Mahkemesi gibi.

Bu proje yürümedi, çünkü ABD bu projeye katılmadı. Çünkü insanlık henüz bayağılık seviyesine indirgenmemişti.

‘Anne’, ‘yuva’, ‘bayrak’, ‘Tanrı’ ve ‘yurt’ gibi kavramlar hâlâ insanların kalplerinde ve akıllarında iyice yerleşmiş durumdadır. Bunların ortadan kaldırılması için belki bir, belki birden fazla büyük dünya savaşı yaşamamız gerekecektir.”

MİLLETLER CEMİYETİ: TEK DÜNYA DEVLETİNİ KURMAK İÇİN BİR TEŞEBBÜS

Milletler Cemiyeti hakkındaki en ilginç şey Amerika Birleşik Devletleri'nin bunu kabul etmesi için harcanan inanılmaz çabaydı. Wilson antlaşmanın hiçbir değişiklik üzerinde tartışma olmadan kabul edilmesini istiyordu.

Rothschild ajanlarınca değerlendirildiği kadarıyla Amerikan halkı da her şeyi kabul etmeye hazırdı. Bunlara 1915 yılında kapalı kapılar ardında kararlaştırılmış olan antlaşmalar da dahildi. Bu Rothschild'lerin görmeye alışık oldukları bir durumdu. “Ya bizim isteğimiz olur ya da çok sorun çıkar” tipik Rothschild yaklaşımıdır.

22 Eylül 1919'da bir Amerikalı Fabianist olan Profesör I. Shotwell Senato'nun antlaşmayı hiç geciktirmeden onaylamasını istedi. Dünya Kiliseler Konseyi Sekreteri Charles McParland da bu görüşü destekledi.

Bunları uluslararası sosyalizmin ABD'de ne kadar iyi yuvalandığını göstermek için söylüyorum.

O zamanlardan beri Siyonizm anahtar görevi yapmaktadır. Siyonist hareketin Amerika'daki durumunu Walter Laqueur *A History of Zionism* kitabında şöyle anlatıyordu:

“Amerikan Siyonist organizasyonu 1917'de ortaya çıktı... Doğu Avrupa'daki olaylara rağmen hareketin Amerika'daki etkisi çok az hissedildi. Avrupa sonuçta çok uzaktı ve Amerikan Yahudiliğinin durumu, üzerinde durulmayacak bir sorundu. Hareket genelde ‘Doğu’ kökenli görüldü. Hareket içindekiler para, prestij bakımından ve politik etkilerden yoksundular. Liderleri ise Haham Stephen Wise gibi asimile edilmiş bir Yahudi'ydi...

Kırılma noktası Avrupa'daki savaşın ilk yıllarında ortaya çıktı ve Brandeis liderleri oldu. Brandeis Amerika'nın en saygın avukatlarından biriydi ve daha sonra Yüksek Mahkeme yargıcı olacaktı. Seçimi bir İngiliz Siyonist olan ve 1901'de Amerika'ya yerleşmiş olan Herzl'in yakın dostu Jacob de Haas'a karşı kazanmıştı.

Öteki Siyonistlere göre Brandeis Yahudi hayat tarzıyla çok az ilişkiliydi. Yahudi edebiyatı ve gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunları sonradan öğrenmesi gerekecekti. Ama Siyonist idealler aklına yerleşince zamanının ve enerjisinin büyük kısmını Yüksek Mahkeme'ye atanana kadar bu işe harcadı. Brandeis'in adının Siyonizm'le anılması Siyonizm'i politik bir güç haline getirdi. Siyonist olmak bir anda çok saygınlık göstergesi oldu.” (s. 160, 161)

Laquer'in kitabından bazı önemli notlar şunlardır:

- “1. Amerikan Yahudilerinin çoğunluğunun Siyonizm'le alakası yoktur.
2. Amerikan Yahudilerinin çoğu Avrupa'daki savaşla ilgilenmemektedir.
3. Brandeis dindar bir Yahudi değildir.
4. Brandeis'ten önce Siyonist hareket dindar olmayan Bolşevik doğu Yahudilerinin sosyalist hareketiydi. Bu hareket Troçki'nin Hristiyan Rusya'yı ele geçirmek için kullandığı hareketin aynısıdır.
5. Brandeis dikkatlerini çekene kadar Amerikan Yahudilerinin İsrail'e göç etmek gibi bir isteği yoktu. Amerikan Yahudileri Filistin'i 'anavatanları' olarak görmüyorlardı. Çünkü dinleri Mesih dönene kadar bu topraklarda Yahudi bir devletin olmayacağını söylüyordu.”

Adil olmak ve Yahudilere haksız yere zarar vermemek için binlerce sayfa dokümanı elden geçirdim ama Brandeis'in Yahudi dinini tekrar keşfettiğine dair bir kanıt bulamadım. Brandeis'in dindar bir Yahudi olduğuna dair de bir kanıt yoktu. Ortaya çıkardığım De Haas'ın Brandeis'i Siyonizm'e döndürdüğüydü. Bu Aziz Paulus'un Hristiyanlığa dönmesinden daha kesindi. Brandeis tamamen politik olan, dini hiçbir amacı ve dindar hiçbir üyesi olmayan Dünya Siyonist Federasyonu'nun başkanı oldu.

Belki de Rothschild'lerin oluşumuna katıldıkları en önemli tarihi olay Filistin'deki İsrail devletinin başlangıcı olarak kabul edilen “Balfour

Deklarasyonu”dur. Bu Siyonistlerin geçen yüzyıl içinde ulaşmak istedikleri bir amatı. Ama 1914’e gelindiğinde hâlâ önemli bir gelişme sağlanamamıştı. Siyonizm Filistin’deki Yahudi devleti hayaline 1897’de Herzl’in söylediğinden daha yakın değildi. Kongre kayıtlarına, British Museum’daki kayıtlara ve Robert Lansing’in savaş anılarına göre Birinci Dünya Savaşı Herzl’in Filistin’deki Siyonist devleti hayali için altın bir fırsat sunmaktaydı. Lansing Amerika’yı 1915’te Birinci Dünya Savaşı’na sokmak için Wilson’a baskı yapmaktaydı, ona Rothschild’ler de katıldı. Wilson’a baskı çok yoğundu ve Amerika halkının yüzde 87’si karşı olmasına rağmen Avrupa’daki savaşa katıldı.

Tarihilerce Yahudilerin oğunun Filistin’de “Yahudiler için bir yurt” kurulması taraftarı oldukları söylenir. Yaptığım araştırmalar sonunda bunun bir propaganda olduğunu anladım. Aslında Rusya ve İngiltere’deki dindar Yahudiler böyle bir yurdun Mesih geri dönmeden kurulamayacağını düşünüyorlardı.

Dindar Yahudilerin düşüncesini değiştirmek için Weisman 20 Mayıs 1917’de Londra’da bir konuşma yaptı. Bu konuşmada İngiliz hükümetinin Filistin’de Siyonistleri desteklediğini söyledi.

Bu şekilde konuşma yapma yetkisi yoktu ama Lord Rothschild adının bu sözün arkasında olduğunu ve kendini kurtaracağını biliyordu. Siyonist karşıtı dindar Yahudilerin muhalefetini yöneten nl Yahudi Montefiore hanedanlığından Claude Montefiore, Weizman dindar Yahudileri “küçük bir azınlık” olarak tarif ettiğinde çok üzüldü.

A History of Zionism adlı kitaba göre Montefiore ve David Alexander tarafından imzalanan bir mektup *London Times* gazetesine yollandı ve 24 Mayıs 1917’de basıldı. Başlığı “Filistin ve Siyonizm / İngiliz-Yahudi Görüşleri”ydi:

“Yazarlar Siyonistlerin ‘vatansız millet’ söylemine karşı çıkıyorlardı. Bunun Yahudilerin her yerde sadece dinleri kriter alınarak damgalanmasına yol aacağına ve tarihi bir hata olacağına inanıyorlardı. Bildiriye imza atanlar Yahudi yerleşimcilere Filistin’de verilecek özel hakların tüm dünya Yahudileri için felaket olacağını söylüyorlardı. Özel haklar onların

savundukları eşit haklar söylemine tam karşı olacaktı. Bunun acısının diğer ülkelerde eşit haklar elde etmiş Yahudilerden çıkarılacağını söylüyorlardı. Böyle bir durumda Filistin'deki Yahudiler ile orada yaşayan diğer milletler arasında bitmez kan davalarının çıkmasından korkmaktaydılar.” (s. 193, 194)

Dindar Siyonizm karşıtı Yahudilerin uzak görüşlülüğü Filistin'de bugüne kadar olan korkunç olayları tahmin etmişti. Yıllar sonra görüşleri dindar Yahudi organizasyonu Kudüs'ün Dostları (Naturei Karta) tarafından tekrarlanmaktaydı. *New York Times*'da verdikleri ilanda İsrail devletinin yasadışı olduğunu söylediler. Bu devlet dindar Yahudilere ve Torah'a karşı kurulmuştu. Durum dindar Yahudiler için bir felaketti.

İNGİLİZ HÜKÜMETİ ARAPLARA VE CASUS LAWRENCE'E İHANET EDİYOR

Casus Lawrence'e ihanet edilirken birçok oyun oynanmıştır. İngiliz ve Fransızlar (Sykes-Picot Antlaşması) Arap topraklarını savaş sonunda iki ülke arasında ikiye bölmek üzere anlaştılar. Bu size olağanüstü mü geldi? Evet bu sadece Rothschild'lerin desteği sayesinde olabilirdi. Siyonist lider Sokolov, Balfour'a hitaben yazdığı bir mektupla Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasını savaşın hedeflerinden biri olarak belirlemişti. İkinci kez düşündüğünde Sokolov bunun çok hırslı bir istek olduğunu fark etmişti:

“Lord Rothschild'in dediği gibi eğer çok istersek hiçbir şey alamayabiliriz. Ancak Dışişleri kendi taslağını hazırlayıp ‘sığınmacı’, ‘göçmen’, ‘sığınma bölgesi’ gibi terimleri Yahudiler için kullandığında şaşırdılar. Bu taslak Siyonistler tarafından reddedildi. Filistin'i Yahudiler için ulusal yurt olarak belirlemediği sürece böyle taslakların onların nazarında hiçbir değeri yoktu. Sonuç olarak 18 Temmuz'da Rothschild'ler Balfour'a bir uzlaşma metni gönderdiler. Bu metinde Yahudi devletinden değil ulusal yurttan bahsediliyordu.”

(A History of Zionism, s. 195-196. Sokolov Geschichte des Zionismus British Museum Belgeleri)

Maalesef dindar Yahudilerin protesto sesleri Rothschild'lerin desteğiyle politik Siyonistlerce bastırıldı. Ramsey McDonald bu davranış karşısındaki duygularını anlatıyor:

“Osmanlı topraklarında bir Arap ayaklanmasını destekledik ve Osmanlı İmparatorluğu'nun Arap eyaletlerinde Filistin dahil olmak üzere bir Arap krallığı kurmaya söz verdik. Ancak aynı zamanda Yahudileri Filistin'i onlara

vereceğimizi söyleyerek teşvik ettik. Bu yetmezmiş gibi Fransa'yla Sykes-Picot Antlaşması'nı yaptık ve Mısır genel valimizin Araplara söz verdiği toprakları Fransa'yla aramızda böldük. Bu ikiyüzlülüğün gerçek bir hikâyesidir.”

McDonald “Aynı zamanda Yahudileri Filistin’i onlara vereceğimizi söyleyerek teşvik ettik” sözüyle ne demek istiyordu? Yahudiler savaşa nasıl yardım etmişlerdi? Araplar gibi Türklerle savaşmak üzere Yahudiler de mi savaşa katılmışlardı? Hayır, böyle olmadı. Siyonistler İngiliz ve Araplara Türklerle savaşırken insan gücüyle destek vermediler. O zaman Siyonistler savaşa nasıl yardım ettiler?

Onlar Amerikan Kongresi’ni Amerikan halkının yüzde 87’si savaşa karşıyken Almanya’ya savaş ilan ettirerek savaşa katkıda bulundular. Arapların ve Filistin’de 7.000 yıldır yaşayan halkların arkasından hiçbir uluslararası yasaya uymayacak şekilde Filistin’i Siyonistlere verdiler.

Arnold Toynbee’nin “felaket” dediği bu olaydan sonra çok az protesto sesi çıktı. Olivia Maria O’Grady’nin de içinde bulunduğu bazı yazarlar Balfour Deklarasyonu’na sebep olan Sykes-Picot Antlaşması’nı protesto ettiler.

“Bütün savaş boyunca İngiltere ve müttefikleri dünyanın özgürleştirilmesi için savaştıklarını söylediler. Balfour Deklarasyonu nasıl bir özgürlük sunuyordu acaba? İngiltere bu insanlara ülkelerini başkalarına vererek ne gibi haklar sağlıyordu? Hangi ahlaki kurala göre bir millet başka bir halkın yaşadığı bölgeyi yabancı bir gruba verebilirdi? Filistin İngiltere’ye ait değildi.”

Arnold Toynbee dünya çapında üne sahip bir İngiliz tarihçiydi. *Bir Tarih Çalışması* adlı on ciltlik eserinde idealist tarih felsefesine göre insanlığın gelişimini değerlendirmekteydi.

Bu yüzden hiç kimse McDonald, Toynbee ve Lawrence’e antisemitik diyemezdi. Bu suçlama İngiliz hükümetinin Balfour Deklarasyonu’nu eleştirmeye çalışan herkesi önlemişti. Toynbee Araplara Filistin konusunda yapılan ikiyüzlülüğe olan öfkesini *Bir Tarih Çalışması* adlı eserinde şöyle dile getirmektedir:

“Filistinli Arapların 1948’de Siyonist Yahudilerce başlarına açılan belada

yani Yahudilerin kendileri için silah zoruyla bir lebensraum (hayat alanı) açma çabalarında İngiliz halkının sorumluluğu vardır. 1948’de Siyonistlerin Arapların ülkesini ele geçirme imkânları yoktu, çünkü onlar 1918’de küçük bir azınlıklılar ve aradaki geçen 30 yılda İngiliz devletinin gücü ülkenin Arap sakinlerinin protestolarına karşın Yahudi yerleşimcileri Filistin’e sokmayacak kadar yerindeydi. Araplar İngilizlerin uzun vadeli politikalarının kurbanı olmuşlardı.”

Lawrence (Albay Lawrence) hâlâ antisemitik olduğu konusunda suçlanamazdı. Kendisi Araplara verilen sözlere ihanet edilmesi yüzünden sessiz kalmamıştı:

“Savaşı kazanırsak Araplara verilen sözler kâğıt parçasıdır. Ama Arapların şevki Doğu’daki savaşı kazanmamızın nedenidir. Bu yüzden onları İngiltere’nin sözünü tutacağı konusunda yazılı ve sözlü olarak temin ettim. Bu yüzden yaptıkları işe devam ettiler ama beraberce yaptığımız işten gurur duyacağıma acı bir şekilde utanç duyuyorum.”

Lawrence’e ihanete uğradığı konusunda katılanlardan biri de O’Grady’ydi.

“Albay Lawrence’in utanmak için sebepleri vardır. Araplar İngiltere için savaşır ve ölürken İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur Balfour Filistin’i Yahudilere vererek Amerika’ya İngiltere’nin yanında savaşa çekmek için çalışıyordu. Bu ihanete ek olarak İngiliz ve Fransızlar Sykes-Picot Antlaşması’nı imzalayarak Arapların yurdunu aralarında savaştan sonra paylaşmaya çalışıyorlardı.”

Aylarca Toynbee’nin cümleleri üzerine düşündüm, çünkü Toynbee Siyonistlerin ya da hocalarının yani Rockefeller ve Rothschild’lerin sözüne karşı gelebilecek gibi biri değildi. Savaş Ofisi dosyalarına göre (bir kopyası da British Museum’dadır) Toynbee Lord Bryce’in öğrencisiydi ve felsefi radikallerin bir takipçisi, bir üyesiydi. Toynbee, Bryce’in adımlarını takip edip *Britannica Ansiklopedisi*’nin 9. edisyonunda bir makale yazmıştı.

Yazdığı makalenin başlığı “Fransa’da Alman Terörü, Tarihi Bir Kayıt”tır. Bu anti-Alman propagandanın bir makalesidir. Makalenin Başkan Wilson’un Amerika’ya Avrupa’da savaşa sokmasına yardımcı olmak için yazıldığı açıktır. Makale büyük ölçüde doğru kabul edilse de iddiaların kanıtı yoktur.

Bu makale Wilson'un tam Oxford Ballior Koleji'ndeki arkadaşlarından beklediği destektir. Çünkü bu makale Amerikan gençlerinin demokrasiyi dünyada güvenli kılmak amacıyla Fransa'ya ölmek için gönderilmelerini desteklemektedir.

Ertesi yıl Toynbee Paris Barış Konferansı'nda İngiliz heyetine bir üye olarak seçilir. Aslında bu üyelik Toynbee için geleceğini planladığı 300'ler Komitesi'nin dış politika kolu olan Kraliyet Uluslararası İlişkiler Enstitüsü üyeliğini riske etmeye değmeyen bir iştir.

Toynbee, Albay Lawrence'in Mekke Şerifi Hüseyin bin Ali'ye verdiği sözleri ve Türklere karşı İngilizlerin zaferine imkân sağlayan bu iki adam arasındaki güveni gayet iyi bilmektedir.

Toynbee bir kopyası Albay House tarafından Başkan Wilson'a verilen ve Başkan Wilson ile Kraliyet Uluslararası İlişkiler Enstitüsü stratejilerinin dayanağı olan başyapıtı *Tek Dünya Hükümeti* kitabını yazmıştır. Araştırmalarımda bu kitap için Toynbee'ye çeyrek milyon dolar verildiğini tespit etmiş olmakla beraber kendisinin Rothschild'lerden para aldığını kanıtlayamadım. Ama arada ilişki bulunabilir, çünkü Başkan Wilson Milletler Cemiyeti konferansında izlediği politikası için gerekli direktifleri Albay House'dan almaktadır.

İşte tam burada Filistin'de yıllarca sürecektir olan felaketin tohumları gizliydi. Bugüne kadar Filistin'de sürmüş olan karışıklığın nedenini Yahudi ortodoks grubu Naturei Karta Rothschild-Balfour belgesinde Arapların satılması olarak görmektedir. Naturei Karta ortodoks Yahudileri "Yahudi yurdu" fikrine inanmıyorlardı ve Filistin'de Siyonist varlığına karşıydılar.

Ancak bu grup da Avrupa ve Amerika Hristiyanları gibi Filistin halkının geleceği konusunda sessiz kalmıştı. Aslında yapılan. Hz. İsa'nın dediği gibi "Başkalarına size davranılmasını istediğiniz gibi davranın" prensibine yani Hristiyan etiğine aykırıydı.

Asırlar boyu filozoflar, tarihçiler ve bilginler şu soruyu sordular: "Neden tarih boyunca savaşlar elit zümre tarafından çıkarılmıştır?" Buna cevap olarak Henry Clay şöyle demektedir: "Halkta huzursuzluk başladığı anda bu huzursuzluğu bastırmak için yabancı bir tehdit her zaman bahane olarak

kullanılır.”

Bir başka ve belki de daha önemli neden ise savaşların nedenlerinin genelde ekonomik olmasıdır. Bankacılık ve finans her zaman elitin elinde bulunduğundan ekonomik çıkarlar için savaşı her zaman onlar başlatırlar. Birinci Dünya Savaşı’nda uluslararası bankerler muazzam kazanç sağlamışlardır. Benzer şekilde Rothschild ailesi Amerikan İçsavaşı’nda iki tarafa da borç vererek büyük kâr elde etmiştir.

Savaşlar üzerine bir başka teori de Bertrand Russell’ın dediği gibi “Savaşların nüfusu azaltmak için çıkarıldığı” gerçeğidir. 300’ler Komitesi’ne göre dünyada kaynaklarını tüketen çok fazla nüfus vardır. Ve yine komiteye göre bunun çaresi Russell’ın teorisi uyarınca “gereksiz tüketicilerden” kurtulmaktır.

Birinci Dünya Savaşı’ndaki 10 milyon ölü elit için yeterli değildi. Russell’a göre savaştan sağ çıkan “gereksiz tüketicilerden” kurtulmak için salgın hastalıklar çıkarılmalıydı. AIDS hastalığı gereksiz tüketicilerden kurtulmak için özellikle çıkarılmıştır.

Elit zümre ortaçağda görülen veba salgını gibi hastalıklardan korunmak için özel önlemler alır. Savaşta silahlı kuvvetler için de durum aynıdır. Bu kuvvetler içinde garibanların bulunduğu piyade sınıfı en fazla zayıat verir. Elitler ise piyade sınıfı olmazlar. Bunun en güzel örnekleri Başkan G. W. Bush ve Başkan Yardımcısı Richard Cheney’dir.

İKİLİ OYUN

Harvard Üniversitesi'nden emekli tarih profesörü William L. Langer Türkiye'nin Asya topraklarında devam eden askeri operasyonlarla (1915-1917) ilgili politik durumu aşağıdaki gibi açıklamaktadır:

“... Filistin uluslararası yönetim altındaydı. 9 Mayıs 1916'da İngiltere ile Fransa arasında Sykes-Picot Antlaşması yapıldı... Yukarıda bahsedilen topraklar Fransız ve İngiliz yönetimi altında olacak, geri kalan ise Arabistan, Fransa ve İngiltere arasında paylaşılacaktı. Sonuçta yeni bir federatif Arap birliği oluşturulacaktı.”

Profesör Langer “Bu antlaşmalar Arap şeyhleriyle yapılan antlaşmalara uymuyordu ve birbirleriyle tutarlı değildi” diyordu. Bir başka deyişle iki ayrı manda kuruluyordu ve iki ayrı hedef mevcuttu ki bunların hiçbirini Araplar bilmiyordu.

Tarihimizde bir Amerikan başkanının onayladığı böyle bir olay var mıdır? Bu görüşmeleri Wilson'un sürdürmesi ve bunların gizli yapılmaları yasal mıdır? Tüm bu soruların yanıtları olumsuzdur. Bu olayların sonuçları Amerikan hükümeti ve halkı için utanç vericidir. Bunun yanında Amerikan halkına verilecek bir cevap da yoktur. Balfour Deklarasyonu hiçbir siyasi pozisyonu olmamasına rağmen Lionel Rothschild'e neden sunulmuştur? Sırf bu yüzden bile Balfour Deklarasyonu yasal olmayan bir belge haline gelmektedir. O noktadan itibaren İngiliz hükümeti ve subayı Albay Thomas Edward Lawrence ya da diğer bir deyişle “Arap Lawrence” ikili oynamaya başlamıştır. Profesör Langer daha sonra iki yıl geriye, 13 Ekim 1914'e giderek Arapların coğrafi konumundan bahseder ve İngiltere'nin Ortadoğu'da olası bir hezimetten kendini kurtarıp zafer kazanmasını anlatır:

“Lord Kitchener (İngiliz kuvvetleri komutanı) Mekke Şerifi Hüseyin’e şartlı bir bağımsızlık sözü vermişti. Şerif Hüseyin ile İngiliz hükümeti arasında görüşmeler Temmuz 1915’te başlamıştır. 30 Ocak 1916’da İngilizler Hüseyin’in şartlarını kabul ederek Bağdat, Basra ve Suriye’deki Fransız etki bölgesini antlaşma dışında bırakmışlardır.”

Burada dikkat çeken şey, Filistin’de “Yahudi ana-vatanı”ndan bahsedilmemesi ya da Filistin’in Yahudilere bırakılması konusunun olmayışıdır.

“5 Haziran 1916’da Hicaz’da Arap ayaklanması başlamış ve Medine’deki Türk garnizonuna Araplar saldırmıştır.

7 Temmuz 1916’da Hüseyin, Hicaz eyaletinin bağımsızlığını ilan etmiştir.

29 Ekim 1916 tarihinde Hüseyin kendini bütün Arapların kralı ilan etmiş ve tüm Arapları Türklere karşı savaşmaya çağırmıştır.

15 Aralık 1916 tarihinde İngiliz hükümeti Hüseyin’i Hicaz ve bütün Arapların kralı olarak tanıdı. Bunun amacı Sir Archibald Murray’ın (16 Mart 1916’dan beri Mısır’daki komutan) Sina ve Filistin’deki sürekli saldırılarını desteklemek için ayaklanmayı ayakta tutmak istemesidir. Bütün bu askeri harekâtlar sırasında ‘Yahudi anavatanından’ hiç bahsedilmemişti ve Filistin konusu Araplar ile İngiliz hükümeti arasındaki görüşmelerde geçmiyordu. Bu bahsedilseydi Arapların bu bölgeyi dolduracağı ve hiçbir zaman el-Ariş’in olmayacağını düşünebilirlerdi. Tarihçilerin çoğu bu konuda hemfikirdirler.

21 Aralık 1916’da İngilizler el-Ariş’i çölde bir demiryolu kurarak ele geçirdiler. 17-19 Nisan 1917’de İngilizler Türklerin saldırısıyla büyük kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kaldılar. 28 Haziran’da Murray’ın yerine Sir Edmund Allenby getirildi.

6 Temmuz tarihinde Albay Thomas E. Lawrence’in yönettiği Arap güçleri Hicaz demiryolunu tutan Akabe’yi ele geçirdiler ki bu Türklerin ana irtibat hattıydı. Tarih Hicaz demiryolu ve Akabe’nin alınışının Lawrence komutasındaki Arapların başarısı olduğunu teyit etmektedir. Bu saldırılarda hiçbir İngiliz ya da Yahudi askeri görev almamıştır. Langer ve diğer tarihçiler Arapların yardımı olmadan Türklerin Arabistan ve Filistin’den

atılamayacaklarını kabul ederler. Lawrence komutasındaki Araplar Türkleri Arabistan ve Filistin'den çekilmek zorunda bırakmışlardır. Tüm bu koşullar içinde Arapların çarpışmaları karşılığında ödül olarak 'Yahudilere anavatan' olarak Filistin'in verileceğini bilerek savaştıklarını düşünmek mantıksızlık ötesidir.”

Langer daha sonra şunları söylemektedir:

“Filistin cephesinde General Edmund Allenby ilerlemeye Ekim 1917'de başladı... 9 Aralık'ta Allenby Kudüs'ü aldı. İngiliz ilerleyişi Allenby'nin birliklerinin bazılarını Fransa cephesine yollamak zorunda kalmasıyla durmuştu. Fransa'da İngiliz kuvvetleri büyük kayıplar vererek Almanlara yenilmişlerdi. İngiliz ordusu Mezopotamya ve Türkiye'de çarpışmakta olan bütün birliklerine Fransa'daki Alman ilerleyişini durdurmak üzere geri çekilme emri vermişti.”

18 Mart 1918 tarihinde tüm İngiliz askerleri Fransa'ya gönderilmiş, Filistin'de ikmal işlerini yürüten birkaç garnizondan başka İngiliz askeri kalmamıştı. Langer'in İngiliz güçlerine Arapların yardım ettiğini söylemesi yanlıştır, çünkü aslında savaşan Arap güçlerine birkaç İngiliz askeri yardım etmekteydi. İngiliz askerlerinin çoğu Fransa'ya yollandığından İngilizlerin Filistin'deki Türk egemenliğine son verdiğini söylemek yanlıştır.

Filistin'deki Türk egemenliğine son veren Araplardır, çünkü Filistin'deki ana muharebelerde Fransız, İngiliz ya da Yahudi askeri yoktur. Toynbee ve Lawrence, Langer'in London Times'da çıkan raporunu görünce çok şaşırdılar ve yanlış olduğunu söylediler. İngiliz askerlerini kaybetmiş olan Allenby'nin 8 Eylül 1918'deki seferinde Türkleri geri atmak için savaş deneyimi olan Araplara güvenmesi gerekmektedir. Langer şöyle demektedir:

“İngilizler Türk hatlarını Akdeniz kıyısına yakın bir yerde yarmışlardı ve Türkleri geri atmaktaydılar. Araplardan yardım alan İngilizler kuzeye ilerlemekteydiler.”

Langer yine çarpışmalarda önemli rol oynayan Arapların rolünü küçümsemekteydi. Kitabının 316'ncı sayfasında O'Grady Filistin'deki olaylar hakkındaki kendi görüşünü şöyle dile getirmektedir:

“İngiliz ordusu Kutsal Topraklar'da ilerlerken kayserin elindeki

Yahudilerin Filistin sevdası tehlikeye düşmüş durumdadır. İngiltere'nin Filistin'in Yahudi anavatanı olduğunu kabul etmesi halinde Yahudiler İngilizler için çalışacaktır. Şubat 1917'de İngilizler Sir Mark Sykes başkanlığında görüşmeleri açtılar. 2 Kasım 1917'de Lord Balfour bu gizli pazarlıkların sonuçlarını özetleyerek bir mektupla Amerika'daki Lionel Rothschild'e yani gizli İsrail kralına bildirdi."

Bu mektup daha sonra Balfour Deklarasyonu olarak anılacaktır ve aşağıdaki gibidir:

"Sayın Lord Rothschild size majestelerinin hükümeti adına Yahudi Siyonist çabalarının kabine tarafından onaylandığını gösteren şu deklarasyonu vermek isterim.

'Majestelerinin hükümeti Filistin'de bir Yahudi anavatanı kurulmasına olumlu bakmaktadır ve bu amaca ulaşılması için elinden geleni yapacağını, Filistin'de yaşayan ve Yahudi olmayan toplulukların hakları ve diğer ülkelerdeki Yahudi toplulukların politik hakları hakkında bir şey yapamayacağını bildirir. Eğer bu deklarasyonu Siyonist Federasyon'a iletirseniz çok memnun olurum.' "

Yahudiler Lord Balfour'un Yahudi anavatanı konusundaki haklılıklarını görerek bu deklarasyonu hazırladığını başta İngiliz hükümeti olmak üzere tüm dünyaya kabul ettirmek için çok çaba harcamışlardır. Mektup hakkında bir Siyonist şöyle demektedir:

"Bu deklarasyonun isminin Balfour Deklarasyonu oluşu sadece Sir Arthur Balfour dışişleri bakanı olduğu için değil deklarasyondaki politikaların izlenmesinde diğer bütün devlet adamlarından daha fazla çaba sarf etmesinden dolayıdır."

Yahudi tezine adil davranmak çabasıyla deklarasyon hazırlanırken Lawrence, Şerif Hüseyin ya da diğer bölgesel oyuncuların görüşlerinin alınıp alınmadığını öğrenmek için detaylı araştırma yaptım ancak böyle görüşmelerin yapıldığına dair hiçbir kanıt bulamadım. O'Grady'den devam etmek gerekirse:

"Ve tabii ki yaşamda hiçbir şey gerçeklerden öte olamazdı. Buradaki gerçek ise taslağın Yahudiler tarafından yazılmış olmasıdır. Bu taslağı

gözden geçiren Justice Brandeis kimdi? Brandeis Amerikan Demokrat Parti'den aşırı bir solcu, Yüksek Mahkeme hâkimi ve çeşitli Siyonist örgütlerin üyesiydi. Arthur Balfour ile Lord Rothschild arasında geçen görüşmelerde Lawrence ya da Şerif Hüseyin'den hiç bahsedilmedi; Brandeis bir Amerikan vatandaşı olarak hareket etmiştir ancak hiçbir zaman Kongre ya da Dışişleri Bakanlığı tarafından Amerikan hükümeti sözcülüğüne atanmamıştır.”

Tarihçi O'Grady eserinde Başkan Wilson'un onayından bahsetmektedir.

• Wilson ne zaman Brandeis, Lionel Rothschild, Lord Balfour ve Amerikan Siyonist Partisi arasında geçen bu tartışmaya taraf olmuştur? Ve başkanlığın dışında bir yetkiyle mi davranmıştır?

• Wilson Amerikan Başkanı olarak mı hareket etmektedir?

• Wilson'un davranışları Kongre tarafından onaylanmış mıdır? Ya da Kongre tarafından desteklenmekte midir?

• Kongre Wilson'u görevlendirmiş midir?

“Wilson bunu onayladı ve daha sonra imzalaması için Balfour'a gönderdi. Tarihte Amerika hiç bu kadar küçük düşmemiştir. Deklarasyon neden hiçbir yetkisi olmayan Brandeis tarafından yazıldı ve İngiliz hükümetinde hiçbir görevi olmayan Lionel Rothschild'e verildi? Tüm bunların açıklamaları yoktur.” (Maria O'Grady)

Olayın perde arkası Justice Brandeis'in biyografisini yazan Dr. Jacob de Haas tarafından şöyle anlatılmaktadır:

“Balfour Deklarasyonu'nun birçok müsveddesi Londra'da hazırlanmış ve Amerikan Siyonist Politik Komitesi'ne verilmek üzere Savaş Bakanlığı'na Amerika'ya iletilmiştir. Amerika'nın Savaş Konseyi'ndeki ağırlığı İngilizlerin deklarasyon yayımlanmadan önce Başkan Wilson'un metni ve terminolojisini onaylamasını istemelerine yol açmıştır.

Deklarasyon taslağı devletten devlete telgrafla geçilmiş ve sonunda Brandeis rejiminin onayı için kendisine verilmiştir. Çok önemli düzeltmeler yapıldıktan sonra Başkan Wilson Siyonist amaçlarının yandaşı Albay House vasıtasıyla İngiliz hükümetine basacakları kopyayı iletmiştir. Daha sonra bütün müttefik ülkelerin onayı alınmıştır

‘Brandeis rejimi’ terimiyle Brandeis’in başkanı olduğu Geçici Siyonist İşleri Komitesi kastedilmektedir. Okuyucular buna inanabiliyor mu? Amerika Birleşik Devletleri ile İngiliz Savaş Bakanlığı arasındaki yazışmaların hepsi Siyonistlerin çıkarları için yapılmışlar! Ne kadar büyük bir güce sahipler!”

Gördüğünüz gibi bu deklarasyonun hazırlanması safhasında Hüseyin veya Lawrence ya da herhangi bir yerel liderden görüş alınmadığı gibi Amerikan Kongresi’nin Brandeis Komitesinin Amerikalı olmayan hükümeti ile Lord Rothschild, Wilson ve Balfour arasında geçen görüşmeler hakkında da hiçbir bilgisi yoktur. Bu deklarasyon hazırlanırken sadece Siyonistlere danışılmıştır.

Yahudi entrikalarını takip edenler İngiliz ve Yahudilerce sahnelenen durum ve Balfour Deklarasyonu’nun arkasındaki amaç hakkında şüphe duymuşlardır. Amerika Birleşik Devletleri deklarasyon yapıldığında sadece 7 aydır savaşta olmasına karşın neden işin içine sokulmuştur?

Konu hakkında sağlıklı yorum yapacak veriler mevcut olmakla birlikte genelde bu tarzdaki görüşmeler hakkındaki devlet belgeleri her zaman gizli tutulurlar. Ve bunları görüşmeler sürerken elde etmek çok zordur.

Olay tamir edilemeyecek boyuta geldiğinde ve geçmişin sisi arkasında kaybolduğunda bu olaya dahil olanlar gizli kazanımları ya da yaptıklarıyla övünmek için anılarını yazarlar. Bu kişilerden biri de Landman’dı. Kendisi İngiltere’nin İkinci Siyonist Konseyi sekreteri ve Siyonist organizasyonun editörüydü. Daha sonra Yeni Siyonistler Organizasyonu’nun hukuki danışmanı oldu.

7 Şubat 1936’da Londra’da yayımlanan *Jewish Chronicle*’daki “İngiltere, Yahudiler ve Filistin” adlı makalesinde Landman şöyle diyordu:

“Savaşın kritik günlerinde yani 1916’da Rusya’nın savaştan çekileceği kesin gibiyken Yahudilerin genel düşüncesi Rusya karşıtıydı ve Almanya’nın kazanmasını istiyorlardı. Böylece Filistin’in kendilerine verileceğini düşünüyorlardı. Müttefikler Amerika’nın kendi yanlarında savaşa girmesi için çeşitli girişimlerde bulunmuşlardı. Ama bu girişimler sonuçsuz kalmıştı.

Londra’daki Fransız büyükelçiliğinden Bay Georges-Picot ve Quai d’Orsay’ın doğu yakasından Gout hükümet sekreteri Sir Mark Sykes yakın temastaydılar. Bu kişiler İngiliz ve Fransız hükümetlerini Amerika’yı savaşa

çekmenin tek yolunun Filistin'i Siyonistlere söz vererek başkana yaklaşmak olduğuna ikna etmişlerdi.

Bunu yaparak Müttefikler şüphe çekmeden Amerika'daki Siyonist güçleri harekete geçireceklerdi ve bir oldubittiye getirip Amerika'yı savaşa sokacaklardı. Bu dönemde Başkan Wilson, Justice Brandeis'in görüşlerine çok önem veriyordu.

Sir Mark Sykes savaş kabinesinden izin alarak James Malcolm'u bu görevle Siyonistlere yolladı. Ne Mark Sykes ne de Malcolm Siyonistlerin kim olduklarını biliyordu, bu konuda bilgi almak ve kime başvuracaklarını öğrenmek için L. J. Grenberg'e yanaştılar. Siyonistler görevlerini yaparak Amerika'yı savaşa soktular. 2 Kasım 1917'de imzalanan Balfour Deklarasyonu aslında 1916'da yapılan şifahi anlaşmanın halka duyurulmasından ibaretti.

Bu şifahi anlaşmada İngiliz, Fransız, Amerikan ve diğer Müttefik ülkelerin onayları olmadığı gibi anlaşma hakkında Arap liderlerin de görüşleri alınmamıştı. Daha önce detaylı bir şekilde açıklandığı gibi Dr Weitzman ve Sokolov James Malcolm'un İngiliz savaş kabinesinin temsilcisi olarak İngiliz hükümetinin Filistin'i Yahudilere (Siyonistlerin Justice Brandeis vasıtasıyla Amerika'yı Müttefiklerin yanında savaşa sokması halinde) vereceği sözünü iletme üzere geldiğini biliyorlardı. Sir Mark Sykes ve James Malcolm Londra ve Paris'te Arap temsilcilere Amerika'nın yardımı olmadan Ortadoğu'da bir Arap devletinin geleceğinin pek olmayacağını söylediler. Bu yüzden Amerika'nın yardımını alabilmek için Filistin'in Yahudilere gitmesine razı oldular."

Çok aramama rağmen Londra ve Paris'teki Arap temsilcilerin adlarını bulamadım. Bu bana Mekke ve Medine Şerifi Hüseyin bin Ali ve Lawrence'e verilen sözlere karşın arkalarından işler çevrildiği fikrini verdi. Landman da Arap temsilcilerin isimlerini bilmiyordu. Neden? Herkese adıyla hitap ederken Arapların ismi neden verilmiyordu?

Açık olan Lawrence ve Hüseyin bin Ali Türklere karşı yapılan savaşta hayatlarını riske atarken Siyonistlerle gizli görüşmeler yapıldığıydı. Yoksa Arap liderler de temsilcilerini Paris ve Londra'ya gönderirlerdi. Siyonistlerin

her Şeyden haberleri olduğu bu kumpasta savaŐacak olan Amerikan halkının haberi yoktu.

“KALLEŞ” İNGİLTERE SIFATINA UYGUN YAŞAR

“Sıradan Amerikalılar gibi Lawrence ve Hüseyin bin Ali’nin de arkalarından çevrilen ve Ramsey McDonald’ın ‘üçlü anlaşma’ dediği olaydan haberleri yoktu. Ve Wilson’un Amerikan halkının çoğunluğunun itirazına rağmen Amerika’yı Avrupa’daki çatışmanın içine çekme zamanı gelmişti. Başkanın bahanesi bu savaşın dünyayı demokrasi için daha güvenli bir yer haline getirmek için yapıldığıydı. Wilson’un yaptığı ihanet Dr. Bella Dodd’un 1930’da yazdığı şekilde tanımlanabilir: ‘Modern tarih gerçeklere karşı çevrilen bir entirakadır.’ ” (Tanrı’ya ve İnsana Karşı Bir Entrika, s. 9)

Bunun delillerini Baron Edmond Rothschild’in Rus Siyonistlerin Rison, Zikron ve Roş Pina’daki yerleşimleri başarısız olsaydı Filistin’de hiçbir Yahudi varlığı olmayacağı konusundaki söyleminde buldum. Rothschild’lerin stratejisinin anahtarı Yahudilerin zaten Filistin’de yaşıyor olduklarını ispat etmektir ve bu oyun tuttu. Rothschild’ler ayrıca iki yeni koloninin kurulmasına yardımcı oldular: Ekron ve Medul. Yüzyılın sonuna doğru Filistin’de 21 tarım yerleşkesi kurulmuştu. Ama Rothschild yerleşimcilerin yeteneklerine güvenmiyordu ve yerleşimlerin kontrol altında tutulmasını savunuyordu. Hubert Herring kitabı *And So To War*’da Amerikalıların Siyonistler Filistin’i ele geçirsinler diye ödedikleri bedeli anlatır:

“Savaşa bedeller ödedik. 126.000 kişi öldü, 234.300 kişi uzuvlarını kaybetti ya da yaralandı. Savaşın bedelini yüz binlerce kişinin barış içindeki dünyada yaşadıkları yerlerden göç etmesiyle ödedik. Bu bedeli savaş histerisiyle ulusal morale verilen zararlarla ödedik. Şu an kurtulamadığımız savaştan kaynaklanan ekonomik çalkantılarla ödedik. Savaşın doğrudan

verdiği zarar 55 milyar dolardı. Dolaylı zararlar ise hesaplanamıyordu.”

Siyonistler tarafından ödenen bedel neydi? Emin olduğum kadarıyla hiçbir şeydi. Bunun ilginç bir yanı Herzl’in Papa X. Pius’tan Yahudilerin Filistin’e göçleri için bir izin alamamasıydı. Papa X. Pius şöyle diyordu:

“Biz bu harekete prim veremeyiz. Yahudilerin Filistin’e gidişini durduramayız ama bunu da kutsayamayız.”

Bir Siyonizm Tarihi adlı kitabın 129-130’uncu sayfalarında Papa ile Lord Arthur Balfour arasındaki görüşmenin 1903’te gerçekleştiği belirtilmektedir. Dolayısıyla Balfour Katolik Kilisesi’nin Siyonistlerin Filistin’e göçlerine karşı olduğunu çok önceden bilmekteydi. Ancak kimseye bundan bahsetmemişti. Entrika ve iki oyun 1903’te başlamıştı.

İsrail’e olan Katolik itirazı Rothschild’lerin Rusya ve Hristiyan halkına olan nefretlerini artırmıştır.

Siyonizm’in babası Herzl 44 yaşında öldü. *Bir Siyonizm Tarihi* adlı kitaba göre Herzl’in arası hiçbir zaman Rothschild’lerle ve otoriter tavırlarını beğenmeyen ortodoks Yahudilerin önde gelen hahamlarıyla iyi olmadı. Herzl her zaman son sözü kendisinin söylemesini istedi.

“Herzl’i eleştirenlerin söylediği gibi Herzl’le ilgili çok az şey Yahudilere özgüydü. Bu yargı özellikle onun Yahudi devletiyle ilgili vizyonundan kaynaklanıyordu...”

Herzl modern, teknolojik olarak ileri, aydın bir devlet ve bu devlette aydın Yahudiler hayal etse de spesifik bir Yahudi devleti hayal etmemişti.” (Bir Siyonizm Tarihi, s. 132, 133)

Herzl’in Filistin’le dini açıdan “Yahudi yurdu” olarak ilgilendiği iddia edilemezdi, çünkü Filistin’e yerleşen göçmenlerin çoğu Rusya’dan gelmekteydi ve Rus Yahudilerinin Filistin’le herhangi bir bağları olmadığı gibi dindar da değillerdi.

Laqueur *Bir Yahudi Tarihi* isimli kitabında Lord Chamberlain’in Yahudilere Uganda’da bir yurt vermeyi önerdiğini belirtir. (Her ne kadar Uganda İngiliz devletinin toprağı olmasa da.) Chamberlain Uganda’ya yaptığı bir turda şöyle düşünmüştü:

“İşte tam da Herzl’e göre bir ülke ama tabii o sadece Filistin ve çevresini

istiyor.”

Haklıydı. Herzl bu öneriyi elinin tersiyle itmişti. Filistin’den başka bir yer istemiyordu. 30 Mayıs 1903’te Rothschild’e şöyle yazmıştı:

“*Şevkim kırılmadı. Hâlâ yanımda bana yardım edecek çok güçlü bir insan var.*” (Bir Siyonizm Tarihi, Walter Laqueur, s. 122, 123)

Herzl’in işlerini yürütürken uyguladığı otoriter bir tavrı vardı. Rothschild’ler ile “tek dünya hükümeti” ve “yeni dünya düzeni”nin altyapısını yazma işi verilen ve irtibatı sağlayan Sir Halford Mackinder arasındaki ilişkiyi bütün çabalarıma rağmen ortaya çıkaramadım. Komünist fikirlerin yuvası olan London School of Economics’in bir öğrencisi olan Mackinder konservatif bir çizgi izlemiş, Başkan Wilson, Paris Barış Konferansı’ndan çok etkilenmiş ve Milletler Cemiyeti mandasının savunucusu olmuştur. Hiç şüphe yok ki Rothschild’ler dünya sosyalizmi rüyasına çok materyal sağlamışlardır. Wilson’un Paris Barış Konferansı’na gelişinden bir ay sonra Mackinder’in *Demokratik İdealler ve Gerçekler* adındaki kitabı yayımlanmıştır. Kitabın yayımlanma zamanı tesadüf değildir. Kitabında Mackinder yeni dünya düzeninden, Milletler Cemiyeti’nden ve tek dünya hükümetinden bahsetmektedir. Kendisine göre bu amaca barışçıl yoldan ve gönüllü olarak ulaşılsa güç kullanımına gerek kalmayacaktır.

Mackinder yeni dünya düzeninin demokratik bir kurum olarak oluşturulmasını hayal etse de bu düzende bazı zamanlar diktatörce yaklaşımların ortaya çıkacağını bilmekteydi. Siyonistler Milletler Cemiyeti fikrinin kendilerine ait olduğunu söylüyor ve sahip çıkıyorlardı. Maria O’Grady kitabında şöyle diyordu:

“*Başkan Wilson Yahudi finansörlerce çevrilmişti ve Yahudi olmayanlar bir kenara itilmişti. Kendisine Albay House ve Siyonist Brandeis danışmanlık yapıyordu.*” (s. 342)

Nahum Sokolov Karlsbad’daki konferansta “Milletler Cemiyeti bir Yahudi fikridir. Bunu 25 yıl savaştan sonra kabul ettirdik” diyordu.

Tek dünya hükümeti sosyalistler tarafından sosyalizmin uzun dönem hedefi olarak görülüyordu ve Rothschild’ler bu konuya sıcak bakmaktaydılar. Ailelerinden biri olan Jacob Schiff Milletler Cemiyeti’ni oluşturmak için çok

çalışmıştı. Milletler Cemiyeti'ni desteklemek amacıyla ailenin Londra kolu olan N. M. Rothschild 3.000 pound bağış yapmıştır. Bu hareketin içsel amacı olabilir çünkü Milletler Cemiyeti Filistin'in İngiliz mandasına bırakılmasında büyük rol oynayacaktır. İngiliz mandası Filistin'deki Yahudi "anavatanına" giden bir adımdı. Buradan hareketle Lord Balfour ve "Balfour Deklarasyonu" denen Albay Lawrence ve Arapların arkasından dönen dolaplara gelmek istiyorum.

Balfour Filistin'de bir "Yahudi anavatanı", Filistin'de yaşayanların üstünde bir Yahudi devleti kurulacağı anlamına gelmez dese de yaşanan olayların Siyonistlerin amaçlarına hizmet ettiği ortadadır. Balfour şöyle diyor:

"Şu an buradaki Yahudi kolonisinin büyümesi halinde burası Yahudiler için din, ırk, çıkar ve milli gurur merkezine dönüşebilir."

Balfour ne derse desin Filistin İngiltere'ye ait değildir ve İngiltere'nin bu toprakları Yahudilere hibe etme hakkı yoktur. Ama Lord Nathan Rothschild tarafından desteklenen Balfour hiçbir şeye aldırmadan devam etmiştir. Arapların ve bölgede 7.000 yıldır yaşamakta olan diğer halkların, Hristiyanların hakları Lord Balfour tarafından görmezden gelinmiştir. Siyonizm konusunda bir uzman olan Walter Laqueur Balfour Deklarasyonu'ndan sonra Filistin'e yerleşen göçmenlerin çoğunun Rusya'dan geldiğini söylemekteydi. Daha önceden Filistin'le hiçbir alakaları yoktu. Rus Yahudileri Rusya'dan sökülüp alınarak Filistin'e getirilmekten hiç de memnun değillerdi:

"Rus Yahudiliği Siyonizm ve Yahudilerin anavatanına konularında bölünmüşlerdi, Rusya'yı savaşta tutma şansları yoktu. Kısaca özetlenirse aslında Müttefiklerin savaşı kazanmak için Siyonistlere ihtiyaçları yoktu."

Laqueur'a göre Balfour anlaşmasıyla Siyonistler Amerika'yı savaşa sokma yükümlüğünü üstlenmişlerdi. Buna karşılık olarak da İngiltere Filistin'de bir Yahudi anavatanı kurmayı vaat ediyordu.

"Balfour Deklarasyonu açıklandıktan sonra yapılan bir toplantıda Balfour Yahudi destekçisi olmadığını ve sadece tarihi bir yanlışlığı düzeltmek için çaba gösterdiğini sinirlice açıkladı. 1922'de Balfour yaptığı bir konuşmada

bütün Avrupa kültürünün Yahudilere karşı işlenen suçlardan sorumlu olduğunu söyledi. İngiltere onlara daha önce yaşadıkları yerlerde başarıyla yaptıkları gibi barışı sağlamaları için bir olanak yaratmaktaydı.” (Bir Siyonizm Tarihi, s. 203)

Balfour hangi yasal gerekçeyle Yahudilere Filistin’i üstünde 7.000 yıldır yaşayan bir halk varken verdiğini açıklamıyordu. Yahudiler daha önce kendilerine önerilen Madagaskar ya da Uganda’daki geniş yerleşim alanlarını da düşünmeden reddetmişlerdi. Balfour ayrıca Filistin’de yaşayan ve Yahudi olmayan halkların aleyhine Yahudilere neden böyle büyük bir jest yaptığını da açıklayamıyordu. Balfour Rusya’dan Filistin’e gelenler gibi büyük gruplar halinde göçlerin arkasındaki bağlantıları da açıklayamıyordu.

Dr. Jacob de Haas’a göre Balfour’un bu olaydaki samimi insani çabaları deklarasyonun aslında Amerika’yı Müttefiklerin yanında savaşa sokmak için yapıldığı savı tarafından küçültülmekteydi.

Balfour Deklarasyonu’nun arkasındaki gerçek motifler (Kongre kayıtları, 2 Nisan 1939, 6597-6604. sayfalarda) Amerikan Senatosu’nda Senatör Nye tarafından yapılan konuşmada ortaya çıkmaktaydı:

“Gelecek Savaş adlı kitapta bazı çalışmalar var. Bu serinin bir cildinde ‘Gelecek Savaşta Propaganda’ adlı bir bölüm yer almış. Bu bölüm Sydney Rogerson tarafından yazılmış.

Bu adamın geçmişi hakkında bilgi edinemedim fakat bu kitabın ve özellikle ‘Gelecek Savaşta Propaganda’ bölümünün editörünün dünya çapında İngiltere uzmanı biri olduğunu tespit ettim. Bu kişi Yüzbaşı Liddell Hart’tır. Kendisi London Times’da bir yazar ve Avrupa’da bir askeri otoritedir.

Anladığım kadarıyla bu ‘Gelecek Savaşta Propaganda’ bölümü geçen sonbaharda yayımlanmış. Bu bölüm şu anda onu piyasadan toplayan birkaç kişinin elindedir. Birkaç gün önce Senato’ya elimde bir nüshasıyla geldim. Üzgünüm ki şu anda yanımda başka bir nüshası yok. Amerika’da ‘Gelecek Savaşta Propaganda’ bölümünün sadece bir nüshası bulunmaktadır. Senato’da yapacağım konuşmada kullanmak için onu edinebilir miyim diye düşündüm ama bu biraz zordu. Keşke elimde olsa ve Senato’nun her üyesine okuyabilsem.”

Aşağıdaki alıntı “Gelecek Savaşta Propaganda” adlı bölümden alınmadır:

“Zaman zaman Amerika’nın dengenin hangi tarafında yer alacağı ve sonuçta aldığı yer bizim kirli karar mekanizmamızın ürünüdür. Tahmin edilen o ki, dünyada 15 milyon, Amerika’da ise 5 milyondan fazla Yahudi bulunmaktadır. New York şehrinin yüzde 25’i Yahudi’dir. Büyük Savaş sırasında biz bu büyük nüfusu Filistin’de anavatan sözüyle satın aldık Ledendorf’un propaganda başyapıtı sayesinde sadece Amerika’daki Yahudileri değil aynı zamanda Almanya’daki Yahudileri de kendimize çektik.”

George Armstrong Rothschild Para Tröstü adlı kitabında bunun nasıl olduğunu açıklamaktadır:

“Hiç şüphe yok ki Başkan Wilson 1916’da yeniden başkan seçilene kadar bizi savaştan uzak tuttu. Yine hiç şüphe yok ki bu sloganı kullanarak ikinci defa seçildi. Neden seçildikten hemen sonra fikrini değiştirdi? Neden İngiliz hükümetiyle Müttefiklere yardım etmek için ayarlamalar yaptı? Bu soruların cevapları şu ana kadar sır olarak kalmıştır.” (s. 62)

“ÜÇLÜ HAÇ” FİLİSTİN’İN KADERİNİ BELİRLİYOR

Ramsey McDonald, Balfour Deklarasyonu’nu “üçlü haç” olarak tanımlar. Milletler Cemiyeti 23 Eylül 1923’te Filistin’in mandasını İngiltere’ye vererek ilk hatasını yaptı ve tarafsız olmadığını ortaya koydu. Manda komisyonu açılışında Balfour Deklarasyonu okundu, göç problemlerini çözmek üzere bazı maddeler teklif edildi. Bunlardan 22. madde en ilginçiydi. Hiçbir yerde İngiltere’nin kendine ait olmayan toprakları hibe edişinin açıklaması yoktu.

“Milletler Cemiyeti ‘Nüfusların kendi başlarına ayakta kalamayacağı hallerde devlet hizmetlerinin insan hakları, gelişim ve bu insanların medeni yaşam kalitesine ulaşmaları amacıyla kendilerine sağlanması gerektiğini’ ilan eder.”

Wilson’un milletlerin geleceğini belirleme hakkı olan 23. maddesi iptal ediliyor ve yerine Milletler Cemiyeti’nin milletlerin ve devletlerin işlerine karışma hakkı getiriliyordu. Akli başında her insan Milletler Cemiyeti’nin niyetinin bağımsız devletlerin içişlerine karışmak olduğunu görür. Bu ahlaksız niyet Milletler Cemiyeti’nin piçi olan Birleşmiş Milletler doğduğunda iyice ortaya çıkmıştır. Birleşmiş Milletler 1948’de Filistin’i Siyonistlere hediye etmiştir.

Lawrence ve Mekke şerifi Hüseyin İngiltere’nin Türk ordusuna karşı savaşılan Emir Faysal’a yaptığı ihanet karşısında donakalmışlardı. O ana kadar Lawrence Hüseyin’e “İngiltere her zaman sözünü tutar” demekteydi.

Barış Konferansı’nda Arapları Şerif Hüseyin’in oğlu Emir Faysal temsil etti. Kendisi Albay Lawrence’in direktifleriyle Arap askerlerine komuta etmiş bir askerdir. Faysal’ın İngiltere’nin sözünü tutacağını ve Arapların

Filistin'deki haklarını koruyacağını garantiye alan McMahon-Hüseyin anlaşmasında da imzası vardı.

İngilizce ve Fransızca bilmeyen, entrikalardan fazla anlamayan Faysal Wilson'a yaklaşmıştı. Wilson da Filistin'e araştırma yapmak için King-Crane Komisyonu'nu göndermişti.

King-Crane Komisyonu raporunda Wilson'a Filistin'deki nüfusun yüzde doksanının Filistin'e Yahudi göçünü istemediğini bildiriyordu. Komisyonun raporundan alıntılırsak:

“Halkın topraklarını terk etmesi için yapılan sonu gelmeyen göçler, mali ve sosyal baskılar yasal çerçeve içinde oldukları söylense de daha önce bahsedilen prensiplerin ve insan haklarının ihlal edilmesi anlamına gelmektedir. Yahudilerin Hristiyan ve Müslümanlarca Kutsal Yerler ya da Kutsal Topraklara uygun koruyucu olup olamayacakları şüphesi bölgede hâkimdir.”

Siyonistler bu raporun üstünü örtmeye çalıştılar. Wilson etrafını saran Siyonistlere boyun eğdi ve kendi prensibi olan “halkların kendi geleceklerini belirleme” hakkını “manda sistemi”yle değiştirdi.

Milletler Cemiyeti'nin rehberliğinde Filistin'in mandası İngilizlere verildi. Wilson Avrupalı olmayan halkların geri kalmış doğaları gereği manda sistemini kabul edeceklerine inanmıştı. King-Crane Komisyonu raporu rafa kaldırıldı ve manda sistemi kisvesi altında emperyalizm ve Siyonizm zafer kazandı.

Bu önemli rapor ne *London Times* ya da *New York Times*'da yayımlandı ne de Temsilciler Meclisi veya Senato'da okundu. Tekrarlamak gerekirse sadece yok oldu! Ama neyse ki ismi Editor and Publisher olan küçük bir yayınevi bu raporu bir şekilde ele geçirdi ve yayımladı. Nasıl ve niye bu rapor yok oldu? Okuyucu aslında çok açık nedenleri olan bu durumu kolaylıkla çözebilecektir:

“Justice Brandeis mandayı yöneten İngiliz otoriterlerin Yahudilere yardımcı olmadığını duymuştu ve hemen biyografisini yazan Dr. De Haas'la birlikte Filistin'e gitti. Kutsal Topraklar'a varır varmaz durumun doğruluğunu anladılar. Dr. De Haas'a göre askeri ve sivil yardımları

denetleyen İngiliz komutan Balfour Deklarasyonu'nu savaşın unutulmuş bir bölümü olarak değerlendiriyordu. Amerikan Yüksek Mahkemesi yargıcı hemen Balfour'a başvurdu."

Başvuruya bir not eklenmişti:

"Bugün Filistin'e varmış olan Yüksek Amerikan adaleti bir İngiliz yönetici hatta İngiliz dışışleri bakanına öğüt vermek durumunda kalmış ve Filistin yönetiminin değiştirilmesini istemiştir."

Resmi olmayan ve Amerikan devletini temsil etmeyen bir Amerikalı'ya bu cüreti kim vermişti? Bu küstah güç gösterisiyle Brandeis Filistin'de uygulanan Siyonist politikalara karşı çıkan herkesi rahatsız etmişti.

"Birkaç saat sonra İngiliz Dışışleri Bakanlığı Mısır ve Filistin'deki askeri yetkililere Balfour Deklarasyonu'nun sadece sözde kalan bir anlaşma olmadığını ve üstünde tartışacak bir şey bulunmadığını bildirmekteydi.

Bazı Filistinli yetkililer haberdar edildikten sonra Siyonist olduğu bilinen Albay Meinertzhagen Filistin'e gönderildi. Bu duruma hiçbir protesto ya da itiraz olmadı. Brandeis'in sert yaklaşımı istediği sonuca varmıştı." (Dr. Jacob de Haas Justice Brandeis'in biyografisinin yazarı)

Nasıl hiçbir resmi mevkii olmayan biri Filistin'e gider ve Siyonistlerin taleplerine uyulmasını ister? Belki de bazı bağlantıları bir kez daha belirtmem gerekiyor.

Aslında Brandeis önce Balfour'u görmeye gitmişti. Balfour hemen Lord Nathan Rothschild'le görüştü ve o da Balfour'un atmak istediği adımlara yeşil ışık yaktı. Bu yüzden Siyonistlerin Filistin'deki planlarının uygulanması için Lord Rothschild'in Balfour ve Brandeis üzerinde etkisi olduğunu düşünüyorum.

. Durumlarına bozulan Araplar 1929'da şiddet eylemlerini başlattılar.

. Herodes Tapınağı'nın bir parçası olan "Ağlama Duvarı"nın kontrol hakkı yüzünden Araplar ile ve Yahudiler arasında çatışmalar başladı.

. Hristiyan Araplar da Müslümanlara katılıp Yahudilere karşı çıktılar.

"İngiliz komisyonu, Yahudi toplumunun hızla artması ve işgalcilerin sistematik olarak toprak satın almalarının Araplar arasında rahatsızlığa neden olduğunu söylüyordu. Komisyon göçmen sayısına ve toprak satın

alınmasına sınırlama getirilmesini tavsiye ediyordu. Siyonistlerin tavsiyelere isyanına karşı bu tavsiyeler kabul edildi. İngiliz hükümeti 20 Ekim 1930'da bulgularını Beyaz Kitap adı altında yayımladı. Kasım 1938'de İngiliz hükümeti bölüştürme teklifinden vazgeçtiğini bildirdi ve Araplar ile Siyonistler arasında bir anlayış oluşmasını destekleme karar aldı. Araplar anlaşılır bir şekilde ülkelerinin onlardan çalındığını ve bu görüşmelerin, çaldıklarının bir kısmını geri vermesi için hırsızla görüşmekten başka bir şey olmadığını söylemekteydiler.

Araplar ile Yahudiler bir anlaşmaya varamayınca, İngilizler kendi başlarına bir çözüm bulacaklarını bildirdiler. 17 Mayıs 1939'daki 'Beyaz Belge'de İngilizlerin Araplara olan sorumluluğuna karşı olan Balfour Deklarasyonu'nun eski yorumlarını reddettiler. İngiliz devlet adamları çok geç olmasına karşın Balfour Deklarasyonu'nun adil olmadığını anlamışlardı. 1939'daki 'MacDonald Beyaz Belgesi' denen belge 1917'de yapılan yanlıştın düzeltilmesine yönelik bir çabaydı. 'Beyaz Belge' Filistin'de zaten bir Yahudi anavatanı olduğunda ısrar eden Balfour'un politikalarına bir mantık getirmeye çalışıyordu. Bu yüzden İngiltere'nin gelecekteki duruşunu belirleyecek olan 'Beyaz Belge' şunları söylüyordu:

'Majestelerinin hükümeti tek taraflı olarak Filistin'in bir Yahudi devleti olmasının kendi politikası olmadığını ilan eder. Bu hükümetin manda yönetimi dolayısıyla Arap halkına olan yükümlölüklerine ve geçmişte Araplara Filistin'de istekleri dışında Yahudi devletinin tebaası olmayacakları doğrultusunda verdiğimiz sözlere de karşıdır. Yahudilerin gazabı sınır tanımamaktadır. Yeni İngiliz politikası Yahudilerin çok dikkatlice yaptıkları planlarına karşıdır ve olayın Beyaz Belge'yle sonlanmasına izin vermeyeceklerdir. Dolayısıyla Yahudiler hemen dünya çapında gerçekleri çarpıtan bir propaganda faaliyetine giriştiler. İngiltere'nin Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmayacağını ilan etmesi üzerine Yahudiler İngiltere'yi Beyaz Belge'yi geri almaya ya da manda yönetimini Birleşmiş Milletler'e iade etmeye zorlamak için şiddet eylemleri başlattılar.

Siyonistlerce düzenli bir ordu gibi organize edilen Hagana teşkilatı saldırıya hazır hale getirildi. İki terörist grup olan Irgun Zvei Leuni ve Stern

Gang İngiliz Manda otoritelerine ve Filistin halkına saldırıldı. Teröristler Polonya ve Rusya'daki Hazar Kardeşliği örgütünün yolundan giderek suikastlar ve bombalama eylemleri düzenlediler.' ” (Olivia Maria O'Grady)

SİYONİSTLER FİLİSTİN'İ ELE GEÇİRİYOR

Daha derinlere inmeden tarihe baktığımızda üç savaş, sayısız terör saldırısı ve Ortadoğu'da şimdiye kadar sağlanamayan barış ortamının gerisinde Siyonistlerin Filistin'i istila hareketleri olduğunu rahatlıkla görmekteyiz. Bu durum bütün taraflar adaleti buluncaya kadar devam edecektir. Maalesef bu süreçte Milletler Cemiyeti, piçi olan Birleşmiş Milletler'i doğurmuştur.

8 Temmuz 1919'da Rothschild'lerin emir eri Albay House'dan talimatları alarak Başkan Wilson ülkeye geri döndü. Eğer Wilson ülkede bir fatih gibi karşılanacağını sanıyorsa yanılıyordu. Wilson'un yabancıların etkisinde olduğunu gösteren en önemli belirti Paris'te yanında yasama erkinden hiç kimse olmamasıydı. Başkan yanına kendi partisi olan Demokrat Parti'den bile kimseyi almamıştı.

Başkanın danışmanı olarak yanında Wall Street bankerleri ve uluslararası sosyalistler bulunuyordu. Paris gezisinin en ilginç yönlerinden biri de Başkan Wilson ve ekibindekilerin bazı kişilerden iyi dilek hediyesi olarak 1 milyon dolar değerinde mücevheri armağan olarak kabul etmeleriydi.

Politik fırtına başkan Senato'da "tek dünya devleti" fikrini açıkladığında patladı. Büyük ihtimalle Paris'te Almanlara karşı takınılan "yönetmeci" tavırdan etkilenmişti. Wilson Senato'dan antlaşmanın hiçbir değişiklik yapılmadan yani olduğu gibi onaylanmasını talep etmişti.

Bu daha önce Amerikan siyasi hayatında denenmemiş bir girişimdi. Bu ya hep ya hiç politikası Paris'te yapılan gizli görüşmelerin sonucuydu. (Bütün bunlar olup biterken Alman delegasyonu otellerinde tutulmuştu.) Wilson bu diktatörce tavırları sırasında yalnız değildi. Fabian topluluğunun Amerikalı üyesi olan Profesör Shotwell antlaşmayı bir an önce onaylamalarını istiyordu.

Shotwell Amerikan paralel hükümeti Dış İlişkiler Konseyi'nin üst düzey bir üyesiydi. 1919'da Merkez Bankası başkanı olarak atanan Senatör Robert Owen şimdi Senato'daki Milletler Cemiyeti Antlaşması Komitesi'ne başkanlık ediyordu.

Wilson'un antlaşmasını destekleyenlerden bazıları da Eugene Delano, Thomas J. Lamont ve Jacob Schiff'ti. Lamont uzun zamandan beri Fabian örgütü ile sosyalist ve komünist partilerin sempatzanıydı. Schiff daha sonra 1904-1905 Rus-Japon Savaşı ve Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nin finanse edilmesine yardımcı olmuştu. Bütün bu insanlar Rothschild'lerle ilgili ya da bağlantılıydılar. Schiff bir Wall Street bankeri idi ve bankacılık kariyerine Rothschild'lerin mali desteğiyle başlamıştı.

19 Mart 1920'de Versailles Antlaşması Senato önüne onaylanmak üzere geldi ve daha ilk baştan şiddetli tepkiler gördü. Wilson antlaşmanın olduğu gibi geçmesini istiyordu ancak bu Senato'da çok büyük öfkeye neden oldu. Birçok senatör bu uygulamaya karşı olan yasa maddelerini işaret ediyordu. Wilson, Rothschild'ler adına çalışan Albay House'un tavsiyesine uyarak bu itirazları reddetti. 19 Kasım'da Senato Amerikan Anayasası'na ve hükümlerlik haklarına büyük bir tehlike olarak gördüğü Versailles Antlaşması'nı reddetti. Oylama 49'a 35'ti.

İlk kez Albay House ve Rothschild'ler kaybeden taraftaydılar. Wilson daha sonra olağanüstü bir şey yaptı. Kongre'nin Almanya'ya savaş ilan eden kararını veto ederek savaşı bitirdi. Bu noktada geri dönmemiz gerekiyor. Birinci Dünya Savaşı sırasında Wilson Amerika'yı savaşa sokmaya çalışmış ve bu nedenle Wilson yönetimine karşı öfkeli sesler yükselmişti.

Aslında Amerikalıların yüzde 87'si savaşa karşıydı ama uluslararası sosyalistler ve uluslararası bankerler karşısında seslerini duyuramamışlardı. Chicago Tribune inatla savaşa girilmemesini savunuyor ve Brandeis'in gizli telefonla Beyaz Saray'ı yönettiğini söylüyordu. Cyrus D. Eaton şöyle diyordu:

“Amerika Birinci Dünya Savaşı'na girerek kendini rezil etti. Daha sonraki yıllarda (1925) Yüzbaşı H. Spencer Democracy or Shylockracy adlı kitabında Başkan Wilson'un Mİ6 kontrolörü Sir William Wisemen'in bir telgrafta

‘Brandeis Rothschild’leri aradı’ dediğini yazıyordu. Hiç şüphe yok ki Justice Dembitz Brandeis, Rothschild’lerin kontrolü altındaydı. Amerikan Senatosu’nun Versailles Antlaşması’nı onaylamayı reddetmesinden çok sonra Amerikan karşıtlarının sesleri duyulmaktaydı.

Örneğin Belçika eski dışişleri bakanı şöyle diyordu:

‘Amerika antlaşmayı onaylamayı reddetti ve Avrupa’ya onun adına giden kişinin hareketlerini boşa çıkardı.’ ” (The New York Evening Post, 16 Temmuz 1925)

Başkan Wilson’un karakteri düşünüldüğünde bu yeni bir şey sayılmazdı. Rothschild’ler ve Albay House’dan gelen baskılarla Amerika’yı savaşa sokmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Hatta Amerikan Anayasası’na karşı olarak eyalet güçlerini Fransa’da savaşılmaya yollamak için yasa geçirmeye kalkmıştı.

Bu bence Amerikan tarihinde, anayasanın en önemli delinişiydi. Wilson anayasaya karşı bu hareketi yaptığını bildiğinden ettiği yemini de hiçe saydığını biliyordu.

Wilson’un Amerikan halkına karşı işlediği korkunç suça gelmeden önce ve Araplar ile Filistinlilere karşı işlenen suçları bir kenara bırakarak Wilson’u etkileyen bir adam olan Albay Mandel House hakkında bilinmeyen gerçekleri vermek istiyorum. Bunu bu adamın Amerikan tarihinde oynadığı çok önemli gizli rolü ve Rothschild’lerle olan çok yakın bağları açılarından açıklamak istiyorum.

Edward Mandel House, Thomas William ve Elizabeth House’un oğullarıydı. House ailesi Amerika’ya 1837 yılında göç etmiş, Texas’a yerleşip burada pamuk endüstrisinde çalışmış ve daha sonra Rothschild’ler hesabına bankacılığa girmişti.

Baba House her zaman Rothschild’lerin güvenilir bir temsilcisiydi. Edward Cornell’de eğitim görmüş ve Texas valisine yardımcı olarak yapmaktaydı ancak resmi bir sıfatı yoktu. Texas hükümeti kendisini fahri albay ilan etmişti ve Edward bu unvanı bütün olağanüstü kariyeri boyunca taşımıştı. Texas hükümetinin Edward House’u neden bu kadar kolladığının bir anlamı yoktu.

1900’lerin ilk başlarında Rothschild’ler House’u Avrupa’ya bankerlerin

politikacıları ve siyaseti kontrol etme yöntemlerini öğrenmeye yolladılar. Amerika'ya döndüğünde House Demokratların ışığı olmuştu ve Woodrow Wilson'un başkanlık için Demokrat Parti adayı olmasını sağlamıştı.

House, Wilson'un seçimi kazanmasında önemli rol oynamış, ayrıca başkanın başta dış politika olmak üzere çeşitli alanlarda stratejiler geliştirmesine yardımcı olmuştu. Bazı önemli otoritelerin söylediğine göre House, Rothschild'lerin isteği doğrultusunda Amerikan Anayasası'na aykırı olarak Merkez Bankası'nın kurulmasını sağlamıştı.

Bu yüzden House'un Amerika Birleşik Devletleri'nin çehresini değiştirecek 25 yılda hüküm sürdüğü kolaylıkla söylenebilir. Albay House Amerika kurucularının 200 yılda zor inşa ettikleri devlet sistemini birkaç yıl içinde yok etmişti.

Wilson kendini “uluslararası sosyalist tek dünya devleti” sisteminde “yeni dünya düzeni”nin lideri olan Amerika Birleşik Devletleri imparatorluğunun ilk imparatoru ilan etmiş olan ilk başkandır.

ROTHSCHILD'LER AMERİKAN MERKEZ BANKASI'NI KURUYORLAR

Rothschild hanedanlığının gözetiminde Avrupa'da önemli gelişmeler olmuştu ancak bunlardan bazıları diğerlerinden daha önemliydi:

- I. Napoléon gibi Rothschild'ler tarafından Avrupa monarşilerini yıkması için desteklenen temsilciler yükselişe geçmişlerdir.
- Bolşevik komünistler tarafından Romanov hanedanına son verilmiş ve Hristiyan Rusya yıkılmıştır.
- İngiliz Boer Soykırım Savaşı, yani 19. yüzyılın dönümündeki en önemli savaş, sumen altı edilmiştir.

İnanıyorum ki bu çok önemli gelişmeler Rothschild hanedanı ve onların muazzam finansal kaynakları olmasa gerçekleşmezdi.

Bolşevik Rusya öncesi gelişmelerine geçmeden önce Rothschild'lerin Güney Afrika'ya yani dünyanın en büyük altın ve elmas kaynaklarına olan müdahalelerinden ve sonuçta çıkan Boerler Savaşı'ndan (1899-1902) bahsetmek istiyorum.

1830'lu yıllarda Cape'teki çiftçiler (bunlara "Boerler" denir) bugün "Büyük Trek" adı verilen kimsenin yaşamadığı geniş iç bölgelere doğru ilerlemeye başladılar. Bu insanlar hayatlarına İngilizlerin müdahalesinden dolayı rahatsızdılar (özelikle köleliğin kaldırılmasından dolayı). Binlerce mil mesafeyi öküz arabalarıyla geçerken insanlar çok büyük zorluklar çektiler. Göç eden çiftçi toplumu sonuçta kurak ve dağlık bölgeye yerleşti. Bu bölge daha sonra Özgür Orange Arazisi ve Transvaal Cumhuriyeti olarak adlandırılacaktı.

Bu kurak topraklarda önemli miktarda elmas ve altın bulunması hemen

Rothschild'lerin ilgisini çektiğinden Cecil John Rhodes adındaki temsilcilerini bölgeyi kontrol etmesi için gönderdiler. 1898'de Rothschild'lerin Güney Afrika'daki temsilcisi Rhodes aileden elmas madenlerindeki Fransız haklarını satın almasını talep etti. Böylece Rothschild'ler tamamen kontrolü ele geçireceklerdi.

İngiltere ise önce Özgür Orange Devleti'nin Batı Griqualand (elmas madenlerinin bulunduğu arazi) denen kısmını, üç yıl sonra ise Transvaal'i topraklarına kattığını ilan etti. Bu iki bölgede de İngiltere'nin hiçbir yasal hakkı yoktu. İngilizler 1917'de Balfour Deklarasyonu'yla Filistin'de uygulayacakları taktiğin aynısını burada denemişlerdir.

Cecil Rhodes, Boerler Savaşı'nın baş kışkırtıcısıydı. Muazzam altın yatakları yani doğudan batıya 200 mil boyunca uzanan altın damarları Rothschild'lerin ele geçirmeye karar verdikleri zengin ödüllü. İngiliz hükümetiyle sürtüşme Boerlerin Kraliçe Victoria'nın Özgür Orange Devleti ve Transvaal Cumhuriyeti üzerinde iddia ettiği hakları tanımamasıyla doruğa çıktı.

Starr Jameson komutasındaki 600 silahlı adamın Başkan Paul Kruger'in Boer hükümetini devirme çabası açık bir provokasyondur. Boerler Savaşı öncesinde yani 1899'da Rhodes'in İngiliz hükümetinin altın ve elmas yataklarını ele geçirmek için yaptığı entrikalar sonuç vermedi.

Boerler Hollandalı, İrlandalı, İskoç, İngiliz ve Alman soyundan gelmekteydi. Afrika'nın en güney ucu olan Cape bölgesine önce Hollandalılar sonra İngilizler Uzakdoğu ile Avrupa arasında yükselen deniz ticaretinde gemiler için ikmal merkezi kurmak amacıyla yerleşmişlerdi. Daha sonra Cape Town olarak bilinecek olan bu yerleşim alanı Hollandalılar yönetiminde kurulmuş olan özgür bir şehirdi.

O dönemde, Zambezi Nehri'nin güneyindeki bu geniş arazide hiç zenci (Bantu) yoktu. Sadece kıyı kesimde yaşayan mongoloit tipte göçebe Hotantolar bulunuyordu. Daha sonra bu insanlar Hollanda Doğu Hint Şirketi'nin sebze bahçelerinde işçi oldular. Ama İngilizler Cape yerleşim alanını işgal ettiler ve burayı Londra'da kurulu afyon şirketi İngiliz Doğu Hint Şirketi adına yönetmeye başladılar.

Hollandalıların bir araya getirdiği bu insanlar canlı bir topluluk oluşturunlardı. İngilizlerin işgalinden sonra Londra'daki şirket bu Hollandalı toplumun içişlerine artan ölçüde karışmaya başladı.

“Boerler” (çiftçiler) olarak bilinen Hollandalılar Cape’i terk ederek kuzeydeki geniş boş araziye yerleşmeyi planladılar. Boerler uzun bir yolculuktan sonra adına Özgür Orange Devleti ve Transvaal Cumhuriyeti dedikleri topraklara ulaştılar. Üzerinde durmak isterim ki Boerler Zambezi’nin kuzeyinde yaşayan Bantu halkının yaşamadığı topraklarda yolculuk ettiler. Yani Boerler Transvaal ve Özgür Orange topraklarını Bantulardan almadılar.

Bölgede o zamana kadar bulunmuş en zengin altın madenleri Rhodes’in sahneye çıkmasına neden oldu. Kraliçe Victoria yeni cumhuriyetler üzerinde hak iddia etmeye başladı. Paul Kruger’in barış antlaşmasını kraliçenin reddetmesi savaşı kaçınılmaz hale getirdi.

Kraliçe Victoria savaşmakta kararlıydı. 1899’da İngiliz hükümeti bu bölgeye askeri birlikler yollamaya başladı. 1901 yılında bölgedeki İngiliz askeri sayısı 400.000 kişiyi bulmuştu. Bu askerler sayısı en çok 80.000 kişiden oluşan, en genci 14, en yaşlısı ise 75 yaşında olan bir gerilla gücüyle savaşmak için getirilmişlerdi.

Boerlerin kahramanca savaşı büyük devletlerce tehdit edilen bütün ülkelere örnek olmalıydı. Üç yıl boyunca bu çiftçi gerilla askerler İngilizlerle savaştı ve onların gururlarını kırdılar. Boerler savaşmayı sadece kadın ve çocuklarından oluşan 27.000 kişinin Rothschild’lerin temsilcileri Lord Kitchener ve Alfred Milner tarafından kurulan insanlık dışı toplama kamplarında hayatlarını yitirmelerinden sonra bırakmaya razı oldular. Çiftlikleri yakılmış, hayvanları telef edilmiş, kadın ve çocukları Lord Milner’in soykırım politikaları sonucu ölmüş olan Boer savaşçıları dağlardan inerek silah bırakmaya razı olmuşlardı.

Bütün bu karmaşa boyunca Rhodes efendisi Rothschild’leri mektuplarla bilgilendirmekteydi. Bugün N. M. Rothschild hâlâ dünya altın ticaretini Londra’dan kontrol etmektedir. Rhodes, İngiliz İmparatorluğu dünyanın en büyük politik, ekonomik ve askeri gücüyken çalışmıştı ama Boerler

imparatorluğa savaş ilan etmekten korkmamışlardı ve kazanamayacaklarını bildikleri bir savaşta cesaretle çarpışmışlardı.

İngiliz İmparatorluğu Pers, Asur, Babil ve Roma imparatorlukları gibi iki sütun üzerine kuruluydu: “sömürgelerinin zenginlikleri” ve “sömürgelerinin köle gücü”. İngiltere’nin soylu ailelerinin geçmişi Venedik ve Cenova’nın “kara soylu asilleri” ve bu şehir devletlerindeki zengin banker ailelerine kadar uzatılabilir. Bunlar propaganda ustalarıydılar ve bu yeteneklerini hâlâ kaybetmemişlerdir. Bu asil aileler Boerler Savaşı ile Birinci ve İkinci Dünya savaşlarında bu silahlarını yetenekli bir biçimde kullanmışlardır. Bu savaşlarda hükümetin arkasında bankacılık aileleri durur ve bunların en etkili Rothschild ailesidir. Bazı tarihçiler Rothschild’lerin zenginliklerini Güney Afrika’da elde ettiklerini öne sürseler de ben bu kanaatte değilim. Rothschild’ler Hristiyanlık düşmanı temsilcileri Cecil John Rhodes Güney Afrika’nın altın ve elmasını kendileri için gasp etmeden çok önce de inanılmayacak kadar zengindiler. British Museum’da incelediğim belgelere göre Mayer Amschel’in ölümünden hemen önce Rothschild’lerin serveti dünyanın en zengin insanların toplam zenginliğinden fazlaydı.

Rothschild’lerin ne kadar serveti olduğu hiçbir zaman tam olarak bilinmese de bu servetin astronomik oranda büyüdüğü herkesçe bilinmektedir. Amschel paranın gücünü bilen ve onun yaşam felsefesini taklit eden John D. Rockefeller’in inandığı gibi gizliliğe inan bir kişidir. Yahudilerin Tanrı tarafından seçilmiş bir ırk olduğuna olan inancını hiç değiştirmemiş ve her fırsatta dile getirmiştir. Aşağıda yazılanlar umarım okuyucuya Rothschild’lerin zenginliği konusunda bir fikir verecektir:

“Amschel’in oğlu Lionel, Prens Consort ve Disraeli’nin dostu ve danışmanlarıydı. Disraeli’nin ünlü romanı Coningsby’de Sidonia adı verilen kişilik Lionel’dır.

Lionel Yahudilerin İngiltere’de devlet dairelerinde çalışmalarına izin veren bir yasa geçirdi. İngiliz hükümetine büyük İrlanda kıtlığı sürecinde (400 milyon dolar kadar), Kırım Savaşı’nda (80 milyon dolar kadar) kredi vermiştir. Lionel ayrıca 24 yıl boyunca Rus hükümetinin temsilcisi olarak çalışmıştır.

Amerikan devleti borcunun büyük kısmını da Lionel vermiş olup bu kredilelerin gelirleriyle Süveyş Kanalı hisselerini satın almıştır. Ayrıca Fransa'nın Almanya'ya ödediği savaş tazminatına da kredi vererek destek olmuştur. Lionel Avusturya İmparatorluğu maliyesini ve Mısır'ın 8,5 milyon pound (40 milyon dolar kadar) borcunun yöneticisidir.”

Jacob (James) Rothschild'in Lionel ya da diğer aile fertlerinden ayrı olarak serveti ölümünde 200 milyar dolardır. Armstrong kendisi hakkında şöyle yazmaktadır:

“Ama bu sadece bir tahmindir çünkü gayrimenkullerinin bir envanteri yapılmamıştı.”

Bunun nedeni Amschel tarafından konulmuş olan gizlilik kuralıydı. Her şeyden ötesi Rothschild'ler her zaman savaşların finansmanına katılmışlardı.

Hymym Salomon (“Haim” olarak da bilinir) Amerikan Devrimi'nin finansmanına katılmıştır. Kendisine ait olan Seligman Kardeşler ve Speyer içsavaşta Kuzey'i desteklerken yine kendisine ait olan Messrs Erlanger Güney'i finanse etmiştir. Yine Haim'e ait Kuhn Loeb ve şirketi Amerikan demiryollarının finansmanında önemli rol oynamıştır.

Aslında fazla lafa gerek yoktur, çünkü dönemin bankacılığını bilen herkes Rothschild'lerin Kuzey'i ve Güney'i paravan bankalar ardından finanse ettiklerini bilirler. Kont Cherep-Spiridovich'e göre aile sadece Birinci Dünya Savaşı'ndan 100 milyar dolar kâr elde etmiştir. Tarihçi John Reeves, kitabı *Rothschild'ler: Ulusların Mali Kontrolörleri*'nde Rothschild'lerin başarılarını şöyle anlatmaktadır:

“Mayer oğullarının ileride Avrupa para piyasalarında elde edecekleri güçle ulusları kolaylıkla savaşa sokabileceklerini, savaşların gerektirdiği büyük finansmanı canları istediğince yöneterek uluslararası savaş ve barış araçları olacaklarını tahmin edebilir miydi?

Ama bu aile, akıl almaz politik gücü ve sınırsız serveti karşısında duracak hiçbir firma olmadığından her istediğini yaptı. Geri kalan firmalar ancak Rothschild'lerin reddettiği işleri yaparak ayakta kalabildiler.”

Bir kısa açıklama notu vermek gerekirse: Rothschild'ler yaptıkları bir hatadan ötürü bir ulusu ya da bir şirketi cezalandırmak için bazen bazı işleri

almayı reddediyorlardı. Rothschild'lerin almadığı işi bir başka banker alırsa da cezaları ağır oluyordu.

AMERİKAN ANAYASASI ROTHSCILD'LERİN SATIN ALDIĞI PARLAMENTERLERCE İHLAL EDİLİYOR

Her zaman bu soru karşıma çıkıyor: “Amerika bu anayasasıyla yani merkez bankasını yasaklayan ülkedeki en yüksek yasayla, nasıl merkez bankası kurar?” Bu soru üzerine binlerce sayfa cevap yazılabilir ancak ben kısaca Amerikan halkının merkez bankası konusunda nasıl kazıklandığını anlatmak istiyorum.

Federal Rezerv Bankası öncelikle federal hükümetin değil özel hisse sahiplerinin mülkiyetindedir. Kısacası bu kurum federal hükümet maskesi altındaki özel bir kuruluştur.

Özel mülkiyete ait olan bu kurum Amerikan halkını temsil etmediği gibi devlet tarafından denetlenmeye de açık değildir. Bir keresinde Temsilciler Meclisi Bankacılık Komitesi Başkanı Louis T. McFadden Temsilciler Meclisi’nde “Merkez bankacılığı sistemi tarihteki en büyük dolandırıcılık ve Amerikan halkının kandırılma yoludur” demiştir.

10 Haziran 1932 Cuma günü Temsilciler Meclisi’nde bir tartışmaya katılan cesur McFadden şöyle diyordu:

“Sayın toplantı başkanı, biz bu ülkede dünyanın en yozlaşmış kurumlarına sahibiz. Bunu derken Federal Rezerv Kurulu’nu ve federal rezerv bankalarını kastediyorum. Federal Rezerv Kurulu, Birleşik Devletler hükümetine ve Birleşik Devletler halkına ulusal borcu ödeyebilecek yeterli para konusunda yalan söylemiştir. Federal Rezerv Kurulu ve federal rezerv bankaları bu ülkeye borcunu defalarca ödeyebilecek miktarda paraya mal olmuşlardır.

Bu habis kurum Amerikan halkını fakirleştirdi ve mahvetti; kendini ve

hükümetimizi pratikte iflas ettirdi. Bu işi bağılı bulunduğı yasaları suiistimal ederek yani, Federal Rezerv Kurulu yasasını suiistimal ederek ve sahibi olan para akbalarının davranışları sonucu yaptı. İnsanlar federal rezerv bankalarını devlet kurumu zannediyorlar. Bunlar aslında özel kredi tekelleridir. Amerikan halkı için değil sahiplerinin kişisel çıkarları ve yabancı müşteriler, yerli ve yabancı spekülâtörler ve yırtıcı kreditörler için çalışırlar. Bu finansal korsanların tayfaları arasında insanın cebindeki bir doları bile almak için boğazını kesecek tipler vardır...

12 özel kredi tekeli buraya Avrupa'dan göç eden bankerlerle beraber geldiler ve misafirperverliğimizi Amerikan kurumlarının altını oyarak kullandılar. Bu bankerler Rusya'ya karşı savaşı finanse etmek için bu ülkeden paramızı çıkardılar. Bizim paramızla Rusya'da terörü hâkim kıldılar... Troçki'nin New York'taki toplu rahatsızlık ve isyan mitinglerini finanse ettiler. Troçki'nin New York'tan Rusya'ya Rus İmparatorluğu'nu yıkabilmesi için geçişini sağladılar ve Rus Devrimi'ni desteklediler. Troçki'nin kullanımı için büyük miktarda doları İsveç'teki bir bankada Troçki'nin hesabına yatırdılar. Söylenen o ki Başkan Wilson bu bankacıların hayırsever pozları ve dikkatlerinden etkilenmişti. Albay House tarafından aldatıldığını anladığında bu adama kapıyı göstermişti. En azından bunu yapacak cesareti vardı, bu yüzden bir övgüyü hak ediyordu.

1912'de Ulusal Para Birliği, Senatör Nelson Aldrich'in başkanlığında, adı Ulusal Rezerv Birliği Yasası olan habis bir teklifi Senato'ya sundu. Kendisi işbirlikçi değildi ama bir aletti. Avrupalı bankerler 1912'de yirmi yıldır bu ülkede merkez bankasının kurulması için para harcamaktaydılar ve hâlâ da harcamaktalar.

... bu Wall Street figürlerinin gözetmenliğinde Albay House özgür ülkemizde kurtlanmış kraliyet kurumu olan 'Kralın Bankası'nı bizi tepeden tırnağa kontrol altına almak ve beşikten, mezara zincire vurmak için kurdu. Merkez Bankası bizim iş yapma olanaklarımızı tamamıyla yok etti...

Bu adamlar anayasamızı yapanların bizi kurtarmak istediğı her türlü tiranlığa bizi zorla bağımlı hale getirdiler. Ülkenin içinde bulunduğı tehlike hain Federal Rezerv Kurulu ve federal rezerv bankalarının korkunç

hareketleriyle bellidir... Aldrich'in sunduğu yasanın taslağı New York'taki Avrupa kökenli bankerlerce hazırlanmıştır. Bu yasa Reichsbank ve diğer Avrupa bankalarının kuruluş yasalarının bir tercümesidir (örneğin Bank of England)." (Temsilciler Meclisi Kongre kayıtlarından ve Meclis üyesi Louis T. McFadden'in konuşmalarından alınmıştır.)

15 Haziran 1933'te McFadden Amerika'ya merkez bankasının empoze edilmesi ve Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'nın ihlal edilmesi konusunda konuşmaya bir kez daha gitti. Temsilciler Meclisi'nde yaptığı konuşmada, yabancı bankerlerin Amerikan halkının parasını ve kredisini sömürdüğünü ve Rothschild'lerin ajanı olduğunu söylediği Jacob Schiff üzerinde durdu. Onun bir Rothschild ajanı olduğunu belirtti:

"Bay Mayer J. P. Morgan Co Şirketi'nin bir üyesi olan Bay George Blumenthal'in kayınbiraderidir ve bu şirket anladığım kadarıyla Rothschild yatırımlarının bir parçasıdır. Çok açıkça söylemek isterim ki Bay Mayer'i Merkez Bankası'nın başına getirerek Merkez Bankası'nı tamamıyla uluslararası finansörlerin eline bırakıyorsunuz."

Amerika, merkez bankası sistemi köleliğine nasıl zorlanmıştı? Cevap çok basitti:

Bu Rothschild'lerin para gücü ve Temsilciler Meclisi ile Senato'da ruhunu paraya ve rahat yaşama satmış olan hainler eliyle yapılmıştı. Bu tip insanlar her ülkede bulunur ve ihanetlerini önlemenin yolu yoktur. August Belmont hakkındaki gerçeği söyleyen McFadden öldürüldü. Onu öldürmeye yönelik üç girişimde bulunuldu. McFadden girişimlerden birinde vurulmak istendi ve iki defa da zehirlendi. Sonunda bu cesur Amerikalı'yı öldürdüler. Katilleri hâlâ bulunamadı ve adalet hâlâ sağlanamadı.

Böylece Amerikan Hristiyan vatanseveri susturuldu ve finansal kölelik sistemi Amerikan halkının üstüne yerleştirildi. Amerikan Kongresi üyeleri yeminlerine uydukları sürece Amerikan halkı uluslararası bankerlerin saldırısından Anayasa'mız ise sosyalistlerin saldırısından korunacaktır.

Ama temsilcilerimiz uluslararası bankerlere boyun eğdiler ve Rothschild parasının orospusu oldular; biz yani Amerikan halkı da özgürlüğümüzü ve Anayasa'mızın bize vermiş olduğu haklarımızı kaybettik.

Merkez Bankası Yasası Anayasa'mıza ağır bir darbe indirdi ve Amerikan halkının tabutuna bir çivi daha çaktı. Merkez Bankası Yasası Anayasa'mızın tamamıyla yok edilmesi yolunda bir adımdır. Bir Rothschild uşağı olan Lord Bryce Amerikan halkına Anayasa tarafından verilen cumhuriyetçi tip devleti yıkmak 50 yılı alır demişti. Lord Bryce şöyle diyordu:

“Anayasa'nın korunması için gerekli güvenlik sabah çiyleri gibi yok olacaktır.”

Bu yalan beyanla yani Belçika'da Almanların yaptığı katliamları anlatarak Amerika'yı Birinci Dünya Savaşı'na sokan da aynı Lord Bryce'ti.

Avrupa'nın bütün önemli bankalarının kontrolünü ele geçiren ve kıta Avrupa'sı ve İngiltere'nin baş kreditörü olan Rothschild'ler daha sonra İngiliz Merkez Bankası'nı ele geçirdiler. Bu gerçeği halktan gizlemek için bankanın hissedarlarının adları hiçbir zaman açıklanmadı:

“Bu güç ilk önce İngiliz İmparatorluğu'nda daha sonra diğer ülkelerde altın standardının getirilmesine sebep oldu. Bank of England'daki faiz kontrolünü ele geçirdiler. Bu sırada Lord Rothschild altın kaynağı ve bankanın guvernörüydü.

Bank of England onların savaştığı cephelerden biriydi. Hiç şüphe yok ki diğer önemli merkez bankalarında da faiz kontrolünü ellerinde tutuyorlardı. Rothschild'lerin en önemli ilkelerinden biri olan gizlilik uygulanıyordu ve bu yüzden ilk başından beri Bank of England hissedarlarının adlarını açıklamayı reddetti...

Rothschild'ler ajanlarından biri olan Paul Warburg'u Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce bankacılık sistemimizi değiştirmek için Amerika'ya temsilcileri olarak gönderdiler.

J. P. Morgan&Co ve Kuhn Loeb&Co'nun sahibi olarak ve onları kontrol ederek New York'taki belli başlı ulusal bankaları ve tröst şirketlerini kontrol altına aldılar. Ve bu yolla New York federal sisteminin kontrolünü ele geçirdiler... Tedavüldeki para miktarını kontrol edebilmeleri için kredilerin yayılışını gözleyen bir üst otoriteye ihtiyaçları vardı.

Rothschild'lerden önce bu otorite krallara ve imparatorlara aitti, çünkü onlar en üst otoriteydiler. Ülkemizde (Amerika'da) Ulusal Anayasa'mız bu

otoriteyi Kongre'ye bırakmıştı... Rothschild'lerin etkisi altında dünyanın bankacılık sistemi radikal olarak değişti. Para basma ve kredi açma yetkisi hükümetler tarafından bankarlara devredildi. Bank of England diğer ülke merkez bankalarına örnek oldu. Merkez bankası sistemimiz kurulurken tedavüldeki para miktarı hükümetin kontrolünde olduğu gibi davranılıyordu. Merkez bankası sistemi kurulurken bu yetki bankacılar locasına devredildi.

1907 paniği diğer krizler gibiydi yani manipülasyon sonucuydu. Kriz New York Rezerv Bankası'nın diğer bankalara para ödemeyi reddetmesi ve sonuç olarak diğer bankaların da müşterilerine para ödeyememesiyle başladı. Bu yüzden ilk sebep tedavülde yetersiz para olması ve para arzının yetersiz tedbirlerle artırılamamasıydı.

Bankacılık ve para sistemimizin reformu yapılırken (daha fazla manipülasyon olmaması için) bir Alman Yahudisi olan Paul Warburg Frankfurt am Main'den Amerika'ya göçtü. Warburg ilk başta Rothschild'lerin New York'taki Amerikan kolu olan Kuhn Loeb&Co'nun bir çalışanıydı. Şimdi okuyacaklarınız Aralık 1918'deki Donanma İstihbaratı'nın kendisi hakkında yazdıklarıdır:

'Paul Warburg, New York şehrine 1911'de Almanya'dan gelmiştir. Amerikan vatandaşı olduktan sonra kendisine kayser tarafından madalya verilmiştir. Amerikan Federal Rezerv Kurulu başkan yardımcısı olmuş, zengin ve etkili bir bankacıdır. Almanya'da Lenin ve Troçki için ayrılmış önemli miktarda parayı idare etmiştir ve kardeşi Alman espionaj sisteminin lideridir.'

Federal rezerv sistemi Rothschild'lerin bir ürünüdür ve her zaman yaptıkları gibi gizli işlemler sonucunda ortaya çıkarılmıştır. Paul Warburg hiç şüphe yok ki bankacılık sistemimizi reforme edip değiştirmek için Amerika'ya gelmiştir ve açıktır ki onun ve Rothschild'lerin çıkarları dünya savaşına neden olmuştur. (Birinci Dünya Savaşı [1914-1918] üç yıl sonra patlamıştır.)

Amerikan halkının üzerine çöken en büyük felaketin bir hikâyesi vardır. Bunun sonucunda bütün refah ve mutluluğumuzu Jeroboam Rothschild ve ondan sonra gelenlere teslim ettik. Ailenin bundan önce Morgan&Co ve

Kuhn Loeb&Co üzerinde önemli etkisi vardı ama şimdi otoritesi en üst düzeyde ve sınırsız haldedir. Bu teslimiyet dünyanın bütün ekonomileri ve insanları üzerindeki kontrolünü mükemmelleştirmiştir.” (Emmanuel Josephson, Rothschild Money Trust, s. 36, 40, 41, 132, 134)

ROTHSCHILD'LER AMERİKAN ANAYASASI'NA KARŞI GELİYORLAR

Amerikan kredi ve para arzını cüretkârca ele geçirmenin en şaşırtıcı yönü bunun Amerikan Anayasası'nda merkez bankası kurulmasına karşı maddeler olmasına rağmen yapılmasıydı.

Hız. İsa'nın çarmıha gerilmesi sırasında söyledikleri aklımıza geliyor. Şöyle demişti:

“Baba, affet onları, ne yaptıklarını bilmiyorlar.”

Bu af duası onu çarmıha geren Romalı askerler içindi ancak onun idam edilmesini isteyen Sanhedrinler için değildi.

Bu yüzden yapılanlardan, içinde bulundukları dev aldatmacadan haberdar olmayan ve üstüne ant içtikleri Anayasa'yı bilmeyen Amerikan Kongresi için şunu söylüyorum:

“Baba, affet onları, ne yaptıklarını bilmiyorlar.”

Ama hainler, yalancılar ve ihanet içinde olanlar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Anayasa'nın emrettiği gibi vatana ihanetten idam edilmek onlar için çok hafif bir ceza olacaktır. Zamanın bazı bilimadamları Federal Rezerv Yasası'nın neden o zaman Senato'ya sunulduğunu merak ediyorlardı.

Akla iki neden geliyordu: Bir yarı sosyalist başkan Beyaz Saray'daydı ve federal rezerv sisteminin yaratıcıları savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı. Merkez bankasının savaş başlamadan önce kurulması şarttı. Tarihe baktığımızda Merkez Bankası Yasası'nın tam savaş çıkaracak zamanda geçtiğini görürüz. Zaten Amerika'nın finansmanı olmadan Birinci Dünya Savaşı'nın çıkması imkânsızdır.

Bir diğer ve daha bariz neden ise Amerika'nın bankacılık ve finans

sisteminin toptan kontrolünün ele geçirilmesidir. Rothschild'ler Anayasa'ya aykırı Merkez Bankası Yasası'nın geçişi ve Başkan Wilson'un ülkesine ihanetiyle Amerika'yı Birinci Dünya Savaşı'na soktular. Bu savaş milyonlarca Hristiyan genç insanın ölümüne neden oldu ve Amerika Birleşik Devletleri savaş sonunda milyarlarca dolar zarar etti.

Vatan hainleri hiçbir zaman yargılanmadılar ve Amerika bugün hâlâ o korkunç savaşın ve ondan sonra gelenin etkileri altında acı çekmektedir. Rothschild'ler “özgür Amerika”nın boynuna vurdukları boyundurukla ülkeden inanılmaz kârlar sağlamaktadırlar.

Amerikan halkı için gerçek özgürlük Rothschild'lerin Merkez Bankası'nı kurarak Amerikan kredi ve para birimini kontrol etmesiyle sona ermiştir. Rothschild'lerin Amerika'nın kalbinde kendi bankacılık sistemini kurduğunu düşündüğümüzde aklıma Shakespeare'in şu dizesi geliyor:

“Sezar'ı böyle büyük yapan yediği hangi yemektir?”

Bu “yemek”in açıklaması bu eserde bahsetmeye çalıştığım yani Wilson ve Roosevelt'in ihaneti hâlâ akıllarındayken kendi isteklerini Amerikan halkı üzerine nasıl empoze ettiklerinde saklıdır.

Bunun tek açıklaması olabilir o da Amerika'daki Rothschild ajanlarının Amerika'nın İkinci Dünya Savaşı'na girmesini istiyor olmalarıdır. Yüzbaşı Liddell Hart *Gelecek Savaşdaki Propaganda* adlı kitabında Amerikan halkının çoğunluğu istememesine rağmen ülkenin nasıl Avrupa'daki savaşa bir kez daha çekildiğini gözler önüne seriyordu. Yazar Armstrong şöyle diyor:

“Belli ki bu kitap İngiliz hükümetinin yarı resmi kitaplarından biriydi. Kitabın kopyalarının yok edilmesi Savaş Bakanı Hoar-Belisha'nın emriyleydi...”

Yahudi yurdunun oluşturulması dünya savaşının ya da Almanya'yla yapılan barış anlaşmasının bir konusu değildi. Araplar bizim müttefikimizdi ve müttefik askerleriyle yan yana çarpışmışlardı. Bu savunulamaz soğukkanlılıkla ‘yaşlıların’ Lloyd George, Woodrow Wilson ve Georges Clemenceau'nun gözleri önünde yapılan bir soygundu.” (Rothschild Para Tröstü, s. 65, 79)

“En kötüsü de ‘Yahudi yurdu’nun soğukkanlılıkla Arap hükümetine ve halkına karşı yapılmış olan bir ihanet olmasıydı. Araplar savaşa Müttefikler yanında ülkelerinin Balfour Deklarasyonu’na uygun şekilde kendi topraklarında yaşama sözü verildiği için girdiklerini iddia ediyorlardı.

Bu söz İngilizler tarafından inkâr edilmese de bahane Woodrow Wilson’dan gelmişti. Başkana göre Yahudilerin bir vatana ihtiyacı vardı. Lloyd George politika olarak bu görüşe katılıyordu ve istediği bazı konuları kabul ettirmek için bu isteğe göz yumdu. Filistin şimdi ‘iki kere vaat edilmiş’ topraklar olarak anılıyordu. Muhtemelen Almanya da aynı sözü Rus sorununu çözmek için vermişti.” (Rothschild Para Tröstü, s. 70)

İkinci Dünya Savaşı’nın çok dikkat edilmeyen ikinci bir etkisi de antik dönemlerden beri para birimi olarak kullanılan gümüşün para birimi olmaktan çıkarılmasıydı. Gümüş asil bir metaldir ama altının değer olarak yanına bile yaklaşamaz. Rothschild’ler her zaman altını enflasyona karşı iyi bir savunma aracı olarak gördüler.

Gümüş ya da altın paralar ya da sertifikala hiçbir zaman enflasyona uğramazlar. Büyük ihtimalle bu yüzden Rothschild’ler dünya para sisteminden gümüş parayı çıkarmayı planladılar. Burada İngiliz Merkez Bankası’nın detaylı tarihini vermek istemiyorum, ancak gerekli olduğunda o konuya da değinmeliyim.

İngiliz Merkez Bankası (Bank of England) Amerikan Merkez Bankası (Federal Reserv Bank of the United States) dahil olmak üzere her zaman dünya merkez bankalarına örnek olmuştur. Bankanın kuruluş sözleşmesi 1844’e kadar sekiz defa değiştirilmiştir. Son değişikliklerde Rothschild’lerin büyük etkisi olduğu ise çok açıktır. Özellikle Peel Kanunu Rothschild’lerin bankalarını aşırı derecede kayırmak üzere çıkarılmıştır.

Peel Yasası 1844’te yürürlüğe konmuştur ve bu kanunla gümüş, para birimi olmaktan çıkarılmıştır. Bunun nedeni Rothschild’lerin devletlerden alacaklarını altın cinsinden geri istemeleridir. Nitekim Rothschild’ler Amerikan İçsavaşı sonrası Amerikan hükümetinin gümüş cinsinden yapmaya çalıştığı geri ödemeyi geri çevirmiş ve altın cinsi ödeme talep etmişlerdir. Hiç şüphe yok ki Peel Yasası bu tip problemlerin bir daha yaşanmaması için

beklenen savaştan önce yapılan bir zemin düzenlemesidir. Bu yasayla sağlanan düzenleme ayrıca altın üzerindeki İngiliz tekelini sağlıyordu, çünkü İngiltere Güney Afrika'daki Boerlerden 1899-1902 döneminde gasp edilen altınların kontrolünü elinde tutmaktaydı.

Aynı Peel, İngiliz tarihinde Yahudilerin resmi görevlere seçilmelerinin yolunu açan “Yahudilere Karşı Pozitif Ayrımcılık Yasası”nı da İngiliz Parlamentosu’na sunan kişidir. Bu yasaya karşı yükselen uzun muhalefet döneminde Peel atından düşerek ölmüştür. Çok iyi bir binici olduğu bilinen Peel’in bu şekildeki ölümü kazayı şüpheli hale getirmiştir. Ancak Peel arkasında bu yasayı savunmak üzere Disraeli’yi bırakmıştır. Disraeli’nin 7 Aralık 1847 tarihinde parti başkanı olarak Avam Kamarası’ndaki ilk konuşması başlarını İrlandalı Daniel O’Connell’in çektiği muhalefetin yoğun kınamaları arasında gürültüye getirilmiştir.

Yahudilere Karşı Pozitif Ayrımcılık Yasası’nı destekleyenlerden biri o zaman iki Londra şerifinden biri olan Sir Moses Montefiore’dır. Montefiore evlilik yoluyla Rothschild’lerle akrabadır. Bir Yahudi olmasına karşın Montefiore’nin böyle önemli bir görevde olması Lordlar Kamarası’nın Londra üzerinde bir yetkisi olmamasından kaynaklanmaktaydı. Montefiore izin alarak Parlamento’daki tartışmayı dinledi.

Yasa tasarısı Parlamento’ya direkt olarak sunulmak yerine “Tüm İnançlar Üzerindeki Yasak ve Engellerin Kaldırılması Yasası” olarak sunuldu. Rothschild’ler bu dolaylı yöntemi “yan rüzgâr” olarak adlandırdılar.

Bu yasa Yahudiler üzerinde uzun zamandır uygulanarak yüksek memur ya da öğretmen olmalarını, Parlamente’ya seçilmelerini engelleyen yasaları kaldırıyor, onlara Hristiyan olmadan oy hakkı ve avukat olma şansı veriyordu.

Lionel Rothschild Hristiyan yemini etmemiştir ve Parlamento’ya seçilmesine rağmen ilgili yemini etmemekteki inadı yüzünden Parlamento’da yer alamamıştır. Parlamento’daki “Tory” kanadı tarafından “Yahudi Yasası” olarak bilinen yasa 11 yıl Lord Derby, Lord Bentinck ve Sir Robert Inglis gibi kişilerin muhalefetiyle olduğu gibi kalmıştır. Muhaliflere neden Yahudilerin önlerindeki engellerin kaldırılmasına karşı çıktıkları

sorulduğunda. Sir Robert Inglis şöyle yanıtlamaktaydı:

“Yahudiler ülkemizde yaşayan gönüllü yabancılardır, vatandaşımız olmaları İncil’imizi yani ahlaki yasamızı kabul etmelerine bağlıdır.”

Tory’ler, Lordlar Kamarası’nda “Yahudi Yasası’na” muhalefet etmekteydiler. Lord George Bentinck’in muhalefeti on bir yıl boyunca yasa tasarısı gündeme her geldiğinde devam etti. Rothschild’lerin ısrarcılığı da takdire şayandı, aile bir şey istediğinde ısrarla onu alıncaya kadar uğraşıyordu. Lord Bentinck şöyle açıklıyor:

“Yahudi sorununa kendi malvarlığımı ilgilendirir gibi ya da Boşanma Yasası gibi kişisel açıdan bakıyorum. Disraeli tabii ki geçmişinden, soyundan ötürü ve Rothschild’lerle olan büyük ittifakından ötürü Yahudilere sıcak bakıyor.” (Hansard Raporu’ndan)

Bentinck daha sonra aniden 46 yaşında kalp krizinden öldü. Peel’in ölümü gibi Bentinck’in ölümü de birçok önemli soruyu cevapsız bıraktı.

20 Şubat 1849’da “Yahudi Yasası” üçüncü oturumda Disraeli aracılığıyla tekrar Avam Kamarası gündemine geldi. Oturumu locasından Lionel Rothschild adına Louise Rothschild izliyordu. Yasa 206’ya 272 oyla kabul edilse de Lordlar Kamarası’nda reddedildi.

Ertesi yıl, 29 Temmuz 1850’de Lionel Rothschild Lordlar Kamarası’ndaki yerini almak istediğinde idari amirin izin vermemesi üzerine yeniden ateşli tartışmalar başladı.

Yapılanlar *Times* dergisi tarafından Parlamento’nun “eğlencesi” olarak adlandırılıyordu. 1849’da, 1851’de, 1853’te, 1856’da ve 1857’de yasa sürekli olarak Parlamento’ya getirildi. 1858’de Disraeli yeni bir yol deneyerek parlamenter yeminindeki sözleri değiştirdi, ancak bu değişiklik de Lordlar Kamarası tarafından reddedildi.

Sonunda Disraeli Parlamento’da “parlamenter yemini”nin içeriğini inceleyerek düzenleyecek bir komite oluşturdu. Bu komitede Lionel de Rothschild de vardı. Komite çirkin tartışmalar ve rezil görüntüler sonrası çok küçük bir farkla yeni bir uzlaşmaya vardı. Uzlaşmaya göre her kamara kendi yemin metnini oluşturacaktı. Lionel Rothschild’in evinde büyük sevinç vardı, “on bir yıl boyunca Parlamento’nun her yerinde yaşanan bağırış çağırış” sona

ermişti.

26 Temmuz 1858’de Lionel de Rothschild Disraeli’nin başkanlığında “Hıristiyan” olmayı gerektirmeyen “parlamenter yemini”ni etti. Lionel Rothschild halk karşısında öğrencisi Disraeli’nin elini sıkarken belki de bugünler için çok küçük yaşlarda Hıristiyanlaştırdığı çırağına şükran duymaktaydı.

ROTHSCHILD'LER LORDLAR KAMARASI'NI ELE GEÇİRİYORLAR

Artık baraj kapakları açılmıştı. İlk olarak Lord Rothschild Parlamento'daki yerini aldı. Onu David Salomon, Sir Francis Goldsmith, Nathaniel Rothschild, Frederich Goldsmith ve Julian Goldsmith izlediler.

İşin ilginç tarafı bu adamaların hiçbirinin Disraeli'nin Muhafazakâr Birlik Partisi'ni ("Tory") temsil etmemesiydi. Bu partideki en sert "Yahudi Yasası" muhalifi Earl Derby kendi partisindeki desteği kaybediyordu ve itirazlarını yazıya dökmüştü:

"Majestelerimizin Yahudi vatandaşlarına olan tüm saygımız ve sevgimize rağmen Lordlar her günün başlangıcında her iki kamarada da kendisine dua edilen yüce Tanrı'mızın isminin yeminden kaldırılması hakkındaki yasanın yasama organımızın temsil ettiği Hristiyan camiasına vicdani bir haksızlık olduğunu düşünmektedirler." (Hansard Raporu'ndan)

"Yahudi Yasası"nın en görünür sonucu Rothschild ve diğer Yahudi ileri gelenlerinin Lordlar kamarasına girişlerine nefret ettikleri Hristiyan yemini etmeksizin izin veriş olmuştur. Diğer taraftan "Peel Yasası" olarak bilinen İngiltere Merkez Bankası Yasası'yla sıradan insanlar nasıl dolandırıldıklarını anlamamışlardır. Bu dolandırıcılar öyle maharetlidirler ki kurbanları olan vatandaşları ayakta uyutmuşlar ve sonuçta Rothschild'ler dünya para sistemindeki ellerini güçlendirmişlerdir.

Bu aldatma bugün bile devam etmektedir. Amerikan paraları içinde gümüş varmış gibi gözükse de gümüş ihtiva etmemektedir. Dolayısıyla Amerikan paraları aslında plastikten de yapılabilir ama dolandırılan sade vatandaşların bunca yıl sonra gözlerini açacağından, tercih edilmez. Britannica

Ansiklopedisi bile Peel Yasası aldatmasının üstünü örtmeye çalışmaktadır:

“Para sistemimizdeki aksaklıkları ortadan kaldırırken insanların çıkarları göz önünde tutulmalı ve dikkatli hareket ederek halkın korku ve şüpheleri körüklenmemelidir. Ancak değişim önlemleri öyle maharetle alınmışlardır ki ortaya çok cılız bir muhalefet çıkarken değişim en etkin ve kârlı biçimde gerçekleştirilmiştir.” (Cilt III, s. 323)

Ansiklopedinin para sistemimizde bahsettiği aksaklıklar nelerdir? Örneğin bu aksaklıklar yüzünden kolayca savaş açılmayacaktı, çünkü savaş için yeterli para olmayacaktı. Savaş için gerekli fonlar halktan vergi yoluyla toplanacaklardı. Tabii böyle bir durumda artan vergilere karşı isyan başlayacaktı.

Bir diğer “aksaklık” kâğıt paranın arkasında altın oluşuydu. Asıl istenen eski Babil sistemi olan ve hileye dayanan merkez bankacılığı sistemiydi. Sade olarak belirtmek istersek bankalar yeni sistemde arkalarında varlık olmadan yani altın ve gümüşe dayanmadan para basabileceklerdi. Bu değişiklikler olmadan yani Peel Yasası’nın ardından gelen para seli olmadan Birinci ve İkinci Dünya savaşlarına Amerika’nın girmesi mümkün olamazdı. Çünkü Amerika’nın bu tür savrukça savaşlara yetecek parası yoktu ve bu tür maceralara atılmak için vergi alınmasına insanlar direnecekti.

Aslında Körfez Savaşı da olmayacaktı, 2002’de Irak’ın işgali de olmayacaktı, Sırbistan’ın bombalanması ya da Afganistan savaşları da olmayacaktı. Amerikan doları denen değersiz kâğıt para olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Bugünkü Amerikan doları bütün dünyanın bildiği gibi özel bankacılık sistemi tarafından basılan ve karşılığında altın ya da gümüş olmayan kâğıt parçasıdır.

Neden *Britannica Ansiklopedisi* “dikkatli hareket etme”den bahsetmektedir? Eğer bu dürüst bir ihtiyaçsa neden hareket ederken dikkatli olmamız gerekiyor? Ama ansiklopedi “halkın korku ve şüphelerinden” bahsederken aslında kirli oyununun sonuçlarını göstermektedir. Aslında *Britannica Ansiklopedisi* “halkın kandırılmasına başvurulduğunu ve bu duruma karşı çıkışın az olmasının sağlamak için dikkatli olunması gerektiğini” söylemektedir.

Nitelikli dolandırıcılık halka karşı yapılmıştır. Bu suçu işleyenler halk uyanırsa isyan edebileceğini bildiklerinden Peel Yasası'nı "yüksek kârlı değişiklikler"le gizlediler.

Bu yüksek kârlı değişiklikler kimlere yarar sağlamıştır? Bu kârlı değişikliklerden tek yarar sağlayanlar, Rothschild hanedanlığı ve dünyanın her yerindeki bankalar olmuştur. Bu doğru olmasaydı yapılan bu kamu hizmeti Londra ve dünyanın her şehrinde halka açıkça duyurulurdu. Ama bu yüksek kârlı değişiklikler, bu değişikliklerden etkilenen dünya halkaları için değil Rothschild bankacılık imparatorluğu için yapılmıştı.

Sir Robert Peel, Merkez Bankası ana sözleşmesi değişiklik tasarısını Parlamento'ya sunarken bu taslağın gerçek yazarı Lionel Rothschild'di. Taslak Rothschild'ler tarafından tıpkı I. Napoléon gibi yaratılarak İngiltere başbakanı yapılan uşakları Disraeli sayesinde yasalaşmıştı. Lionel Rothschild'in para sistemindeki etkisi bankayı altın rezervlerine saldırmakla tehdit ettiği günden bu yana azalmamıştı. Daha önce açıkladığımız gibi Lionel bankadan elindeki kâğıt paraların altınla değiştirilmesini talep ederek tehdit etmişti.

Hatırlanacağı gibi 4 Ağustos 1847'de Disraeli'nin Parlamento seçimlerine katılabilmesi zora girmişti. Seçimlere katılabilmek için adayların gayrimenkullerini bildirmeleri gerekiyordu ancak büyük borç batağında olan Disraeli alacaklılarından korktuğu için bu bildirimi yapamıyordu. O dönemde Aylesbury şehrinin bulunduğu bölgenin yüksek şerifi Baron Mayer de Rothschild Disraeli'nin adaylığını onayladı ve bir başka aday John Gibbs seçimden çekildikten sonra seçilmesine yol açtı.

Ama halk yasaları delerek seçimlere giren Disraeli'yi sevmiyor, kendisini yuhalıyor ya da ıslıklayarak protesto ediyordu. Borç batağındaki Disraeli'yi büyük borçlarından Lionel Rothschild kurtardı. Bu anlaşma Weintraub'un kitabı Disraeli'nin 401'inci sayfasında şöyle belirtiliyor:

"Philip Rose ve Lionel Rothschild vasıtasıyla Montague bütün borçları üstüne aldı. Söylenen o ki Montague Disraeli'ye borçlarını küçük bir faiz karşılığı ödemeyi teklif etmişti. Yine söylenen o ki Disraeli'nin esas borçlarını devralan Lionel Rothschild'di.

Bir başka yadsınamaz gerçek ise Eylül 1848’de Rothschild’lerin paravan adamları Marquis de Titchfield vasıtasıyla satın aldıkları ve Disraeli’nin evinin bulunduğu Hughendon bölgesini sonradan Disraeli’ye teslim etmeleridir. Disraeli karısı Mary Anne’e şöyle yazıyordu: ‘İş bitti artık Lady Hughendon’sun.’ ”

Bu gerçekleri Disraeli’nin Rothschild’lerin gerçek uşağı olduğunu göstermek için belirttim.

Rothschild’lerin Peel Yasası’nda uyguladıkları yöntemin incelenmesi Amerikan Merkez Bankası’nı kurarken Amerikan halkına uyguladıkları oyunu ortaya çıkarır. Her iki vakada da oyunun yazarı ve sahneye koyan aynıdır yani Rothschild’lerdir.

1840 felaketi 1844’te çıkacak yasa için Rothschild’ler tarafından tezgâhlanmıştı. Bu yasa Rothschild’lerin o kadar işine yaramıştı ki daha sonra gümüş para basımını sınırlandırmışlardı.

Rothschild’lerin 1907 paniğini tezgâhlamalarının nedeni Peel Yasası’nın Amerikan versiyonunu getirme çabasıydı. Merkez Bankası Yasası Senato’ya başta William Aldrich olmak üzere Rothschild’lerin ajanlarınca taşınmıştı. Peel Yasası ile Federal Rezerv Yasası ikiz yasalar ve ikisinin de babası aynıdır. Yasaların babası olan aile esas yazarlarını gizlemek için paravan isimler kullanmıştır.

Sıradan insanların yani halkın boynuna boyunduruk vurmayı Rothschild’ler iki ayrı ülkede nasıl başarmışlardı? Aile bu başarısını İngiltere Parlamentosu’ndaki iki partinin liderleri ile Amerikan Senatosu ve Temsilciler Meclisi’ndeki partilerin liderleri üzerinde kontrol sağlayabilmelerine borçludurlar. Bu durum halen de devam etmektedir.

Statüko zaman içinde daha da güçlenmiştir. Rothschild’ler ellerinde bulundurdıkları iki siyasi kanat sayesinde İngiliz İmparatorluğu ve Amerika Birleşik Devletleri mali ve para politikaları üzerinde tek egemen güç haline gelmişlerdir. Bu sayede servetlerine servet katmakla kalmamışlar, bu iki büyük devlete istedikleri politikaları uygulatma imkânına da kavuşmuşlardır. İşte bu Rothschild’leri dünyadaki para piyasalarının “imparatorları” haline getirmiştir.

Disraeli Rothschild'lerin yerli ve yabancı piyasalardaki üstünlükleri ve yabancı devletler üzerindeki etkilerinden söz etmemişse de bu gerçek Paris Barış Konferansı'nda görüldüğü gibi gözler önündeydi.

Patronları Rothschild'lerin emirleri üstüne Başkan Wilson ve Başbakan George konferansta “Mali İşler Komitesi” ve “Ekonomik Bölüm” isimli iki komisyon oluşturdular. Rothschild temsilcileri Barusch ve J. P. Morgan ile Thomas Lamont “Ekonomik Bölüm” isimli komisyona atandılar.

İki komisyondaki uzun çalışmalar, tartışmalar ve uzlaşmalar sonucu İngiltere ve Fransa'nın Amerika Birleşik Devletleri'ne olan savaş borçlarını ödeyemeyecek durumda oldukları ve büyük olasılıkla anayasasını istismar etmekten kaçınmadıkları Amerika'dan borçlarının silinmesi için yardım isteyecekleri ortaya çıktı. Halbuki Amerikan Anayasası'nda yabancı devletlere hediye vermek ya da borçlarını silmek gibi haklar kimseye verilmemiştir. Ancak bu durum Rothschild'ler için aşılması gereken ufak bir pürüzdü ve sonuçta Amerika müttefiklerinin kendisine olan savaş borçlarını sildi.

Tüm bu Amerikan devletine olan borçların silinmesi oyunu Rothschild'lere olan borcun ödenmesi için tasarlanmış ve uygulanmıştır. Rothschild'lerin Amerika'daki satın alınmış temsilcileri Amerikan halkını fakirleştiren ancak ailenin servetine servet katan bu uygulamayı bu ülkedeki en yüksek yasa olan anayasamızı delme pahasına kabul etmişlerdir.

Amerikan Anayasası'nın bu şekildeki ihlali insanların fakirleşmesine neden olan uluslararası sosyalist hareketleri coşturdu ve gerçekleşen devrimlerle komünist sistemlerin ortaya çıkmasına yol açtı.

İngiliz tarihine bu derece yön verebilen Disraeli kimdir? Ve bu pozisyona nasıl gelmişti?

Yaşamının ileriki yıllarında “Beaconsfield lordu” unvanı alacak olan Benjamin Disraeli İngiltere'de başbakanlık koltuğuna oturan ilk Yahudi kökenli kişidir.

British Museum'daki belgelere göre Disraeli başarısını ve yükselişini sadece Lionel Rothschild'e borçludur. Borç batağında yok olmaya giden Disraeli, Lionel Rothschild'in kendisini uşaklığına almasıyla başarıdan

başarıya koşmuştur. Bir başka Rothschild kuklası olan Bismarck, Disraeli'nin Amerika Birleşik Devletleri'ni yok etmek için ortaya çıkarılan Amerikan İçsavaşı'nın mimarı olduğunu belirtmektedir.

Amerikan İçsavaşı çıkmaması gereken ancak 800.000 kişinin ölmesine neden olan dünyadaki en gereksiz savaşlardan biridir. Bu savaş aslında hiç çıkmamalıydı ve Rothschild'lerin gizli eli ve onların kuklası olan Disraeli olmaksızın çıkmazdı.

Lionel Rothschild, Disraeli'nin akıl hocası olup onun başlangıçtan sonuna kadar başarıdan başarıya koşmasına rehberlik etmiştir.

“Disraeli-Lionel ilişkisi Weishaupt'un Amschel, Gambetta'nın James Rothschild II, Poincare'in Alphonse Rothschild IV ve Kerenski'nin E. Rothschild'le olan ilişkilerinin aynısıdır.

Disraeli içinde geleceğin lord ve bakanları olacak Yahudileri taşıyan Truva Atı'na benzemektedir. Bu at Büyük Britanya aristokrasisinin içine sokulmuş ve bugün onu yönetir hale gelmiştir.” (Kont Cherep-Spiridovich)

Life and Death of Disraeli kitabının yazarı Buckle'a göre “İngiliz tarihinde Disraeli'ninki kadar parlak ancak bir o kadar gizemli bir politik kariyer görülmemiştir”.

Ünlü tarihçi ve yazar Thomas Carlyle'e göre Disraeli “büyük bir Yahudi maceracı ve üçkâğıtçıdır”. Carlyle'in Fransız Devrimi üzerine yazdığı kitap ve verdiği konferanslar (On Heros konferansları) kendisinin Disraeli konusunda *İngiltere'deki Medeniyet Tarihi* kitabının yazarı Buckle'dan daha yetkin olduğunu göstermektedir. Prof. William Langer de Disraeli üzerine değerli çalışmalar yapmış biridir ancak bu yazarların hiçbiri Disraeli'nin akıl hocası ve yöneticisi Lionel Rothschild hakkında bir şey söylemezler. Cherep-Spiridovich Disraeli'ye karşı en sert olan yazar ve araştırmacılardandır:

“Disraeli'nin siyaseti onun Rusya nefreti üzerine kuruludur... Lionel tarafından ele alınarak yönetilen Disraeli'nin başarılı politik yaşamı ruhunu şeytana satan Mefisto örneği gibidir. Kendisi solgun renkli ve siyah saçlı olan Disraeli genelde içi beyaz saten olan siyah kadife ceket, beyaz eldiven ve siyah püsküllü fildişi bir baston kullanırdı.

Bu giyim tarzı Londra sosyetesindeki güçlü yaşlı hanımların dikkatini

çekmek üzere tasarlanmıştır. Bu kadınlar sayesinde Benjamin patronu Lionel'in ihtiyacı olan tüm sırları öğrenmektedir. Rothschild parasıyla Disraeli en yüksek aristokrat camiaya girebilmiştir.”

Disraeli kitabının yazarı Sarah Bradford eserin 60 ve 186. sayfalarında Disraeli'nin güçlü Siyonist fikirleri olduğu ve bunları özel toplantılarda dile getirdiğini açıklamaktadır. Bradford'un, Disraeli'nin yaşamındaki Rothschild etkisini açıkladığı bazı satırlar aşağıda verilmektedir:

“Aile daha Benjamin'le evlenmeden önce karısı Mary Anne'i tanırlardı. Rothschild ailesinden kadınların bekâr Benjamin'e artan ilgileri ailenin durumu kontrol ettiğini göstermektedir. (s. 187)

Benjamin çoğunlukla Anthony Rothschild'in evine takılır ve aileden biri gibi kabul edilirdi.” (s. 386)

Lionel ile Benjamin'in yakın ilişkileri Disraeli kitabını yazan Weintraub tarafından şöyle anlatılmaktadır:

“O Lionel'i en iyi arkadaşı olarak görürdü. (s. 243)

Lionel'i Londra'da ondan sık gören biri yoktu ve Lionel'in evinde yemek yemek için Benjamin davet beklemezdi. Karısının ölümünden sonra Benjamin Lionel'in evine taşınmıştı. (s. 243-611)

Anthony Rothschild dünyadaki en iyi ve en nazik ev sahibiydi.” (s. 651)

Weintraub Alfred Rothschild'in Disraeli'ye karşı çok bonkör olduğunu bildirmektedir. Tüm bu kaynakların belirttiklerinden sonra Benjamin Disraeli'nin Rothschild'lerle kelimenin çok ötesinde “dost” olduğu çok açıktır.

ROTHSCHILD'LER RUSYA'YA FİNANSAL SAVAŞ AÇIYORLAR

Daha önce 1904-1905 Rus-Japon Savaşı'ndaki Rothschild oyununu açıklayacağımı belirtmiştim. Bu süreçte Japon hükümeti Jacob Schiff'in büyük iyiliğini gördüğünü sansa da bu adam aslında Rusya ile Japonya arasındaki gerilimi tırmandıran kişilerin başında gelmektedir. Peki Schiff'in Japonya'ya sağladığı büyük savaş finansmanının arkasında kimler vardır?

Rusya'yı istikrarsızlaştırmak için Rothschild'lerin Japonya'ya ihtiyaçları vardır. Bu ailenin Romanov nefreti sınırsız bir haldedir. Japonların Port Arthur'a yaptıkları saldırı sonrası Bolşevik Devrimi ilk kıvılcımını almıştır. Lionel Rothschild bir keresinde şöyle demiştir.

“Sen-Petersburg'daki yönetim ile ailem arasında zerre dostluk yoktur.”

Rus-Japon Savaşı 8 Şubat 1904 tarihinde başlamıştır. Devrimci komünistler Japon savaşını Rus hükümetine darbe vurmak için en uygun zaman olarak görmüşlerdir. Novoye Vremyo gibi Rus gazeteleri Siyonistlerin Japonya'yı desteklediklerini halka bildirmektedirler. Bu kesinlikle doğrudur çünkü Jacob Schiff Japonya'ya savaş için pek çok kredi ayarlamıştır.

Schiff 10 Ocak 1847 tarihindeki doğumundan itibaren babası sayesinde Rothschild ailesiyle bağlantılıdır. Gençlik döneminde Schiff Rothschild'lerin bankasının Frankfurt şubesinde broker olarak çalışır. Kendisi 1865 yılında Rothschild'ler tarafından New York'a gönderilerek Frank and Gans isimli firmayla irtibat kurması sağlanır. 1867 yılında Rothschild'lerin rehberliğinde Schiss Budge, Schiff and Co. isimli yatırım bankasını kurar. 1867 yılına kadar aşağı yukarı altı yıl süren bu şirket ortaklığından sonra Schiff Avrupa'ya döner.

1873 yılında Alman bankalarında çalışan Schiff 1875 yılında tekrar Amerika'ya dönerek Kuhn, Loeb and Co. isimli firmaya ortak yapılır. O artık Rothschild'lerin Amerika'daki bankacılık işlerini görecektir. Rusya'dan nefret eden Schiff Rus-Japon Savaşı'nı çara karşı indirilecek ölümcül darbe için bir fırsat olarak görmektedir.

1904-1905 yıllarında Schiff Kuhn, Loeb and Co. tarafından Japonya'yla üç büyük kredi antlaşması düzenler. Bu iyiliği sayesinde Japonya'nın ikinci büyük madalyasına layık görülür. Rus donanmasının Port Arthur'daki yenilgisinden sonra çarlığın yıkımına neden olacak iç olaylar başlar. Bunlar aşağıdaki gibidir:

- . 28 Temmuz 1904: Başarılı işleri bakanı Vyacheslav Plehve öldürülür.
- . 22 Ağustos 1904: Ekim ayı sonuna kadar sürecektir Kiev, Rovno ve Volinya'da Yahudi ayaklanmaları başlar.
- . 22 Ocak 1905: Rothschild ajanı peder Georgiy Gapon önderliğinde Kanlı Pazar olayı yaşanır.
- . 2-30 Ekim 1905: Genel grev dalgası tüm ülkeyi sarar.
- . 22 Aralık 1905-1 Ocak 1906: Moskova'da işçi ayaklanması başlar.
- . 2 Mayıs 1906: Kont Vitte'ye görevden el çekilir ve pek çok tarihçiye göre Romanov hâkimiyeti bu tarihte sona erer.

Vyacheslav Plehve suikastı "Haman" isimli Yahudi şiirinde Şubat 1904 tarihinde belirtilir. İşleri bakanı anlamına geldiği açıkça belli olan "Haman"ın yakında öleceği şiirde yazılıdır. 28 Temmuz 1904 tarihinde Sen-Petersburg'daki Varşova deposu önündeki meydana bulunan Plehve, Sazonov isimli teröristin attığı bomba sonucu ölür.

Bolşevik Devrimi başlamadan hemen önce Schiff Lenin'e 20 milyon dolarlık bir kredi açmıştır. Papa XIII. Leo 19 Mart 1902 tarihinde yazdığı "Parvenu a la Vingt-cinquieme Annee" isimli apostolik mektubunda şunları söylemektedir:

"O tüm ulusların içinde gizli ajandası olan tüm gizli grupları bulur ve birleştirir. O ortaklarını dünyevi mükâfatlarla cezbeder ve ortaklığını maddi çıkarlar temin ederek korur. Hükümetleri bazen sözlerle bazen de tehditlerle yola getirir. Dolayısıyla her toplumun her kesiminde yuvalanarak gizli,

sorumluk taşımayan adeta devlet içinde bağımsız bir devlet kurar.”

Dr. Gerard Encausse Mysteria'nın Nisan 1904 sayısında şöyle demektedir:

“Her devletin uluslararası siyasetinde gölge bir organizasyon bulunur... Bu organizasyonların toplantılarına politikacılar ya da elçiler değil kimsenin tanımadığı büyük bankerler katılırlar. Bu adamlar dünya siyasetini yönettiklerini sanan siyasilerden çok daha güçlüdürler.”

İşbirlikçilerin saflarına katılmadan önce Winston Churchill Rusya'daki olaylar hakkında aşağıdaki değerlendirmeyi yapmaktadır:

“Dünyadaki en güçlü tarikat ve bunu destekleyen anlayış adeta şeytani bir planla Rusya'yı devlet yapan tüm kurumları yıkmak üzere işe koyulmuştur. Rusya yerle bir edilmiştir. Rusya yok edilmiştir.”

Burada Churchill Lenin ile Troçki'nin Hristiyan Rusya'ya olan öfkelerinden ve terörle yaratmaya çalıştıkları şeytani yıkımdan söz etmektedir. (5 Kasım 1919 Avama Kamarası konuşması)

Lenin Rothschild'lerin işbaşı yaptırdıkları diğer uşakları gibidir. Çarın Hz. İsa'yı lider pozisyonuna getirmeyi amaçlayan Kutsal İttifak planı Rothschild'leri kudurtmuştur. Bu konuda Yahudi yazar A. Rappaport'un *The Curse of Romanov's* isimli eseri, Prof. William Langer'in yazıları ve John Spencer Basset'in *The Lost fruits of Waterloo* isimli eseri ve Lord Milner'in özel dosyaları pek çok önemli bilgi içermektedir.

Kutsal İttifak Avusturya, Prusya ve Rusya tarafından oluşturulan ve ileride İngiltere, Fransa ve Avrupa'nın diğer Hristiyan devletlerinin katılımı umulan bir nevi Hristiyan Milletler Cemiyeti'dir. Bu ittifaka katılacak tüm devletler şu şekilde yemin edeceklerdir:

“En yüce ve tek olan, tüm güç ve kutsal hakların sahibi Tanrı, Kutsal Kurtarıcımız Hz. İsa üzerine.”

Bu ümit vaat eden ittifakta lokomotif rolünü Çar I. Aleksandr oynuyor ve bu rüyayı gerçekleştirmeye çalışıyordu. Rothschild'ler bu ittifaka derhal reaksiyon gösterdiler. Prof. Langer aşağıda önyargılı bulduğum satırlarında bu reaksiyonu anlatmaktadır:

“26 Eylül 1815 tarihinde Çar I. Aleksandr tarafından kaleme alınan Kutsal İttifak belgesi İmparator I. Franz, III. Friedrich-Wilhelm ve diğer

Avrupa hükümdarlarınca imzalandı. Belgeyi imzalamayanlar sadece İngiltere kral naibi, Osmanlı sultanı ve Papa'ydı. Bu belge hükümdarların kendi halklarını yönetirken ve birbirleriyle olan ilişkilerinde kullanmaları gereken Hristiyan prensiplerini deklare etmekteydi.

Tahminen çar bu muğlak, hiçbir kişi ya da gruba istisna göstermeyen ve Abbe de St. Pierre tarafından yüz yıl önce gündeme getirilen prensipleri bir tür uluslararası organizasyona temel teşkil etmesi için ortaya atmıştı.

Bu belge içeriğinden çok halk nezdinde dörtlü ittifak hakkında yarattığı kafa karışıklığı ve ittifakın din kisvesi altında kamu haklarına yaptığı saldırıya verilen tepkiler açısından önem taşımaktadır.”

En başta olayın içinde “din kisvesi” olmadığı ve bunun İngiltere’yi belgeyi imzalamaması için tüm güçleriyle ikna etmeye çalışan Rothschild’lerin uydurması olduğunun bilinmesi gerekir.

Fransa’da Kutsal İttifak’ı yıkmak için Rothschild’lerin “din ve devlet işlerinin ayrılması” konusunda harcadıkları çabalar bilinmektedir. Konu hakkında Rappaport’un kitabında aşağıdakiler söylenmektedir:

“Avrupa’da barışın sağlanması Çar I. Aleksandr’ı mutlu etmişti. Aleksandr artık tüm dikkatini tüm kötülüklerin kaynağı olarak gördüğü yönetimlerin dinsizleştirilmesine vermişti. Bu kötülüğü ortadan kaldırmak için halkın tekrar dine yöneltilmesi, dini yönetim sistemlerinin kurulması, aile değerlerinin yüceltilmesi, halkın kanun ve nizama itaati gibi prensiplere inanmaktaydı. Ancak tüm bu prensiplerin uygulanmalarında yöneticilerin halklarına örnek teşkil etmeleri gerekmektedir.

Avrupa krallık ve imparatorluklarını yönetenlerin misyonlarını Hristiyanlığın kuruluşundaki temeller üzerinde icra etmeleri, halklarıyla bu prensipler bağlamında bütünleşmeleri ve birbirleriyle ilişkilerini yine bu prensipler temelinde götürmeleri gerekmektedir.” (Curse of Romanov’s, s. 336)

Cherep-Spiridovich’e göre 1815’te Rusya ve Romanov hanedanının sonuna karar veren Rothschild’ler ile Kutsal İttifak planlarının uyuşmadığı açıktır. Kardinal Manning şöyle konuşmaktadır:

“Tüm dini kurumları yıkmayı ve Avrupa’nın tüm hükümdarlıklarını

alaşığı etmeyi amaçlayan bir kurum oluşmuştur.”

Kardinale göre Fransız Devrimi'yle Fransa ilk kurban olmuştur ve ikinci sırada Rusya bulunmaktadır. Disraeli'nin Rusya hakkında doğruyu söylemediğinin kanıtları vardır. Bolşevik Devrimi'ni Jacob Schiff ve J. P. Morgan gibi New York bankaları ve Londra'da Lord Alfred Milner tarafından finanse eden Rothschild ailesidir. Schiff'in Rusya'daki Hristiyan hanedanı yıkması için Troçki'ye verdiği 20 milyon dolar bilinmektedir.

Tarihlerine bakıldığında siyasi amaçları için Rothschild'lerin servetlerini harcamaktan kaçınmadıkları bilinmektedir. Bu sayede aile büyük başarılar elde etmiştir.

Rothschild'lerin devletler ve yöneticiler üzerlerindeki hâkimiyetleri aşağıdaki örneklerle açıkça görülebilir:

“Kayserin Rothschild'lere danışmadan savaş açması mümkün değildir. Ailenin başka bir bireyi de Napoléon'un sonunu getirecek olaylardan sorumludur.” (Patriot, Dr. Stuart Holden, 11 Haziran 1925)

“Gürcistan'daki ayaklanma Rothschild'ler tarafından sahneye konmuştur.” (Yahudi dergisi Humanite, Eylül 1924)

“Rotschild'ler isterlerse savaşları başlatır isterlerse bitirirler. Sözleri Avrupa'da hanedanlıklar kurmaya ya da yıkmaya yeterlidir.” (Chicago Evening, 3 Aralık 1923)

“Alphonse Rothschild kral seçilmesi halinde Fransa'nın Almanya'ya olan savaş borcunu ödemeyi kabul etmiştir.” (Journal d'un Officierd'Ordonance, Comte d'Hemson)

“Sonunda 3 Temmuz 1914 tarihindeki İngiliz kabinesi toplantısına Mr. Lloyd George, Lord Rothschild'i dinleyici olarak davet etmiştir. Başbakan her zaman olduğu gibi yine Rothschild'lerin kuklası rolünü oynamıştır. İngiltere gerçekten Fransa ve Rusya'nın yanında yer alacağını bildirse çevresindeki on Yahudi ile kayserin savaş açma şansı olmaz.” (Unrevealed History, Kont Cherep-Spiridovich)

“1770 yılından itibaren Rotschild'ler her türlü siyasi ve ekonomik olayın belkemiğini teşkil etmişlerdir. İsimleri her ülkenin tarihinin her sayfasında yer almalıdır. Aileden bahsetmeyen yazarlar, siyasiler, öğretmenler aptal,

ikiyüzlü, yalancı ya da cahildirler.” (Unrevealed History, Kont Cherep-Spiridovich)

“Rothschild’ler hakkındaki bilgilerin bulunduğu arşivler 1871’de ailenin finansörü olduğu Paris Komünü sırasında bilerek yakılmışlardır.” (La Libre Parole, 27 Mayıs 1925)

“Şubat 1917’de Rusya’ya giderek Petrograd’a gıda taşıyan trenleri durdurarak halk ayaklanmasına yol açan farmason Bublikoff gibi Rothschild uşaklarıdır.” (Unrevealed History, Kont Cherep-Spiridovich)

“15 Şubat 1911 tarihinde Shiff and Co. firması Başkan Taft’ı Rusya’yla 1832 yılında yapılmış olan ticaret antlaşmasını yenilememesi konusunda uarmıştır. Başkanın bunu kabul etmemesi üzerine Schiff ayrılırken başkanın elini sıkmamış, sadece ‘Bu savaş demektir’ demiştir. Kısa süre sonra Lusçinskiy ve başbakan Stolypin cinayetleri işlenmiş ve Dünya Savaşı başlamıştır.” (Towards Disasters: Dangers and Remedies, Kont Cherep-Spiridovich)

Rothschild’ler imparatorlar, krallar, prenslerle arkadaşlık ettiler, büyük servetler ve unvanlar kazandılar. Pek çoğu “baron”, “lord”, “sir” ya da “lady” unvanlarının yanında sayısız onur madalyaları ve ödülleri aldılar. Ancak her zaman başlangıçlarını ve kendisine Hessen-Kassel prensi tarafından emanet edilen serveti zimmetine geçirerek ailenin zenginliğini başlatan dedelerini unutmak istediler.

Mayer Amschel 1743-1812

Anselme Mayer 1773-1855

Salomon 1774-1855

Nathan 1777-1836

Carl 1788-1855

Jacob (James) 1792-1868

ROTHSCHILD'LERİN SAVAŞLAR, DEVRİMLER VE MALİ ENTRİKALARDAKİ ROLLERİ ÜZERİNE BAZI GÖRÜŞLER

Bu bölümde daha önceki bölümlerdeki içerikle bütünleştiremediğim için bahsetmediğim bazı önemli yazar ve yetkililerin fikirlerine yer vermekteyim.

Bence bu fikir ve görüşlerin önemi Rothschild ailesinin 18.-19. yüzyıllar ve günümüzde dünyanın en etkin oyuncularını arasında yer aldığını söyleyen tarihçiler ile araştırmacıların eserlerine temel teşkil etmeleridir.

“Birinci Dünya Savaşı Edouard Rothschild’e 100 milyar dolardan fazla kâr sağlamıştır.” (Kont Cherep-Spiridovich)

“Tarihçiler onun Rothschild’den bahsettiğini biliyorlardı. Çünkü o dönemde tüm savaş ve devrimler Rothschild’ler tarafından finanse edilirdi.” (Coningsby, Disraeli, s. 218-219)

“Şu anda hazırlık safhasında olan Almanya’daki büyük devrim hakkında bizim fazla bilgimiz olmasa da bu olay Almanya’daki tüm önemli mevkileri ellerinde tutan Yahudiler tarafından planlanmaktadır.” (Coningsby, Disraeli, s. 250)

“Milletler Cemiyeti bir Yahudi fikridir. Biz bu fikri 25 yıl savaştan sonra yarattık.”

(Nathan Sokolov, Karlsbad Siyonist Kongre konuşması, 27 Ağustos 1932)

“Milletler Cemiyeti Paul Hymans, Sir Eric Drummond, Paul Mantaux, Major Abraham, Mrs. Spiller gibi Yahudilerce yönetilir. Bolşevik Devrimi’ne Fransa’nın milyonlarca franklık desteğini veren Yahudi uşağı Albert Thomas, Milletler Cemiyeti ‘işçi hakları bölümü’ başkanıdır ve harika bir maaş alır.” (Le Peril Juif La Regue d’Israel chez les Anglo Saxons, B. Grasset, Peres,

Fransa)

Bu paragraflarda kullanılan “Yahudi” kelimesi Rothschild ailesini ve üyelerini işaret etmektedir.

“Modern devrimci hareket 18. yüzyılın ortalarında başlamıştır. O zamandan bu yana değişik formlarda yıkıcı ajitasyon yapmaktadır. Bu hareket derinleşerek ve genişleyerek Rusya’yı yutan ve tüm medeniyeti tehdit eden bir sel haline gelmiştir.” (The Revolt Against Civilization, Lonthrop Stoddard)

“Büyük devrim hareketleri 18. yüzyılın ortasından sonuna kadarki sürede ortaya çıkmışlardır. 1770 yılında Hessen-Kassel prensinin yöneticisi olduğu andan itibaren Amschel Milukov, Kerenskiy ve Lenin gibi devrimcileri yıkıcı ajitasyonlarına başlamaları için işe almıştır. 20. yüzyılda benzer adamlar E. Rothschild tarafından kollanmışlardır.” (Kont Cherep-Spiridovich)

“Dünyadaki önemli gerçekler pek az kişi tarafından bilinmekte olup bizim daha fazla gerçeği bilmeye ihtiyacımız vardır. İnsanlık gerçekleri bilmeden aydınlığa ulaşamaz.” (Chicago Daily News editörü)

“Abbe Burruel’in 18., Churchill’in 20. yüzyılda bahsettiği bu gizli cemaat kimdir? Bu Hristiyanlık ve Hristiyan medeniyeti üstünde bir güçtür. Bu güç Rusya dışından olup Rusya’yı ve Hohenzoller hanedanını yok edebilecek bir güçtür. Nedir bu güç?” (Cause of World Unrest, Nesta Webster, s. 35)

“Lloyd George savaşın hükümdarlar ya da devlet adamları tarafından çıkarılmadığına inandığını söylemektedir. Belki insanlık savaşı çıkarmanın kim olduğunu ancak bir asır sonra anlayacaktır.” (Senatör Copeland, Kongre kayıtları)

“Rothschild ailesi ve birkaç münafık dünyayı ele geçirmek için dalavere çevirmektedirler.” (The Secret of Rothschilds, Mary Hobart)

“Kayser savaş ilan edebilmek için Rothschild’lere danıştı. Başka bir aile üyesi ise Napoléon’un devrilmesine yol açan tezgâhların başındaydı.” (The New York Times, 22 Temmuz 1924)

“Berlin’deki Alman İmparatorluk Arşivi’nde Rothschild’lerin II. Wilhelm’e savaş açmasını bildiren bir mektubu bulunmuştur.” (The Truth About The Jews, Walter Hurt, s. 324)

“Tarihe ışık tutacak Rothschild aile arşivi halka kapalıdır ve adeta gizli bir kitap gibi saklanmaktadır.” (The Rothschilds, Financial Rulers of the World, John Reeves, s. 59)

“Bismarck, Beaconsfield (Disraeli), Fransız Cumhuriyeti, Gambetta vb. hiçbir şey değillerdir. Bunlar sadece bir seraptır. Avrupa’yı yöneten Yahudi ve onun bankasıdır. Yahudi veto ettiğinde Bismarck düşer... Rothschild ailesi için Amerikan bağımsızlık hareketi ve Fransız Devrimi çok kârlı olaylardır. Bu savaşlar sayesinde aile sınırsız servetinin temellerini atmıştır.” (The Rothschilds, Financial Rulers of the World, John Reeves, s. 86)

“Mrs. Nesta Webster savaşlar ve devrimler için gerekli fonlamanın uluslararası bankerler tarafından sağlandığı sonucunu belirtmekten kaçamamıştır. Bu fonlamayı Yahudi bankerler yapmaktadır, Yahudiler son iki bin yıldır devrimlerin devrimlerini finanse eden ajan-provokatörlerdir. Yahudiler kurulu devletlerin karışamayacağı gizli beş örgütün yönetimindedirler.” (The New York Times, 8 Mart 1925)

“Tarih boyunca kimse bu kadar ters ve yoğun duyguların ortaya çıkmasına ya da korkuya duyulan hayranlığa ve insanlıktan nefrete yol açmamıştır.” (Napoléon, Hebert Fisher)

“Napoléon hiçbir serveti ya da asil kan bağı olmadan kendini dünya imparatoru haline 35 yaşından önce getirmeyi başarmış ancak 46 yaşında da imkânsız gibi gözükmekle beraber tüm iktidarını kaybetmiştir.” (How Great Was Napoléon?, Sydney Dark)

Sonuca bakınca dünyada kendi çıkarları için savaşlar çıkaran bir avuç elitin kendi tasarımları olan ve “tek dünya devleti” diktatörlüğünü içeren “yeni dünya düzeni” planına karşı gelen tüm devlet adamları ve liderleri yok ettikleri ortadadır. Bu derin gücün karşısına bir güçle çıkılmadığı sürece en geç 2025 yılında tüm dünya acımasız bir diktatörlüğün karanlığına gömülecektir.